CHARLOTTE HUGHES

Se caută sot

Traducerea şi adaptarea în limba română de

BRÂNDUŞA CARMEN BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

Fannie Brisbane unse cu unt două felii mari de pâine prăjită, le tăie în opt părţi egale si le aşează pe un platou, între Gussie şi Ernestine Dempsey.

- Mulţumim, dragă, spuse sora cea mare. Niciodată nu uiţi ce ne place.

De aceea surorile Dempsey, ambele având în jur de şaptezeci de ani, preferau să meargă în fiecare dimineaţă la cinci străzi distanţă de locuinţa lor, ca să ia micul dejun la Griddle & Grill. Le mai plăcea acolo pentru că aflau ultimele bârfe şi ascultau horoscopul zilnic citit de zâmbitoarea Fannie.

Doar că astăzi, Fannie nu părea bine dispusă ca de obicei. Cearcănele de sub ochi o făceau să arate mai bătrână decât în realitate. Părul ei blond-roşcat, de obicei strâns într-un coc savant, atârna acum într-o coadă de cal banală. Nu se străduise nici măcar să se machieze cu fardul acela mov de pleoape, care-i punea în valoare verdele fantastic al ochilor. Uniforma ei, de obicei curată, călcată şi apretată, acum părea o haină cumpărată la mâna a doua.

- Fannie, dragă, ce-i cu tine? întrebă Ernestine Dempsey, încruntându-şi cu îngrijorare faţa slăbuţă. Cred că nu te-am văzut niciodată într-un asemenea hal.

- Eşti cumva în perioada aceea a lunii? întrebă şoptit Gussie. Avem nişte apă tonică acasă. Ştiu că ajută. Sigur, are gust de terebentină, dar...

- De unde ştii, Guss? întrebă Ernestine întorcându-se spre sora sa. Când ai băut tu ultima oară terebentină?

- Eu ştiu ce are, interveni o altă femeie, pe un ton mieros.

Wilhmena Lightsey se ridică de pe scaunul de la capătul
tejghelei, îşi aranjă coafura platinată, şi se îndreptă spre ele, legănându-şi şoldurile într-un mod scandalos. Din cauza acelui mers o bârfea toată lumea vizavi, la salonul de coafură Clip Joint.

Wilhmena se aşeză lângă Gussie şi se aplecă înainte. Corapii ei în pătrăţele nu se potriveau deloc cu geaca din piele roşie şi nici cu fusta albastră, mult prea scurtă pentru perioada aceea a zilei. De fapt nimănui nu-i plăcea felul în care se îmbrăca ea.

- Pun pariu că ai stat toată noaptea să te uiţi la fime vechi, nu-i aşa, Fannie? întrebă ea holbându-se la surorile Dempsey.

- Nu-i adevărat, oftă Fannie scoţând din buzunar o foaie de hârtie împăturită.

- Ce-i asta? întrebă Wilhmena uimită.

- O scrisoare. Citeşte-o, spuse Fannie cu buze

tremurânde.

Ernestine şi Gussie se apropiară de Wilhmena, în timp ce
aceasta citea răspicat:

- Dragă Fannie, îţi mulţumesc pentru că mi-ai răspuns la ultima scrisoare. Parcă te cunosc de-o viaţă... Wilhmena făcu o pază şi privind-o pe Fannie, întrebă: De la cine e?

- De la fiica mea, şopti ea.

- Fiica ta???

Ochii Wilhmenei păreau două farfurioare perfect rotunde.

Gussie şi Ernestine făcură schimb de priviri. In apropiere, Hyram Bodine, un bărbat de vreo şaizeci şi cinci de ani, client fidel al localului Griddle & Grill, privi mica reuniune peste tava cu ouă fierte şi pâine prăjită. Un infarct care-l lovise în urmă cu şase luni, îl obligase să renunţe la omleta lui obişnuită, cu ceapă şi şuncă.

-Cea pe care am părăsit-o acum treisprezece ani, continuă Fannie.

Un străin intră în fast-food şi se aşeză la tejghea. Fannie se
scuză şi se îndreptă spre el.

-Imi amintesc de copil, spuse Gussie Dempsey apropiindu-se de urechea Wilhmenei. Fannie lucra pe atunci toată ziua la moară, şi toată noaptea o îngrijea pe mama sa bolnavă. Ştii că tatăl ei le părăsise la greu... spuse ea ţâţâind. Sărăcuţa, nu putea să facă faţă creşterii unui copil. Bine, toată lumea a vorbit-o

atunci de rău. Nimeni nu-şi dădea seama că Fannie îi făcea copilului un bine.

- Aici scrie că fiică-sa vrea s-o viziteze, spuse Wilhmena continuând să citească biletul.

- Vai, dragă! exclamă Gussie.

- L-ai citit? întrebă Fannie întorcându-se la masa lor.

- Cred că eşti teribil de emoţionată.

- Emoţionată?! exclamă Fannie dându-şi ochii peste cap. Dumnezeule, ce mă fac dacă vine aici? Nu se poate.

- De ce nu? întrebă Gussie. Credeam că te bucuri.

- Nu înţelegeţi, spuse Fannie cu ochii în lacrimi. Eu şi fiica mea am mai corespondat. Ea crede că... în fine... Nu i-am spus tot adevărul.

- Adică? întrebă Gussie cerând detalii.

- Ei, ştiţi... începu Fannie înroşindu-se până-n vârful urechilor. I-am spus că situaţia mea s-a îmbunătăţit considerabil în ultimii ani.

- Mai exact, ce i-ai spus? o interogă Ernestine.

- Că m-am măritat cu un bărbat frumos şi bogat şi că trăim într-o casă cu servitori. Şi că... în timpul liber urmez nişte cursuri la universitate.

- Partea cu universitatea e adevărată, punctă Ernestine. Dar tot nu înţeleg de ce ai minţit-o cu restul.

- Ştiţi unde locuiesc, spuse ea trăgându-şi nasul. îmi cade acoperişul în cap. Nici nu merită să dărâm coşmelia, pentru că m-ar costa mai mult decât face ea. Nu câştig suficient de mulţi bani încât s-o repar.

- Nu văd ce contează unde locuieşti? întrebă Gussie. Fiica ta vine să te vadă pe tine.

-Aşa e, dar nu vreau să-i fie ruşine cu mine. Părinţii ei adoptivi sunt bogaţi. Tatăl ei se plimbă toată ziua într-o limuzină neagră. Sunt convinsă că Mandy are tot ce-i pofteşte inima.

- Cum ar putea să-i fie fiicei tale ruşine cu tine? întrebă Wilhmena. Lucrezi zece ore pe zi...

- Da, o întrerupse Fannie, într-un fast-food. Şi câştig salariul minim.

- Şi frecventezi cursurile serale, ca să-ţi faci un viitor. Eşti muncitoare şi ambiţioasă.

- Am treizeci de ani, Wil. Majoritatea femeilor de vârsta mea au deja o diplomă şi un serviciu pe măsură.

- Dar majoritatea femeilor de vârsta ta n-au trecut prin ce-ai trecut tu, protestă Wilhmena.

- Nu vrei s-o vezi? speculă Gussie. Chiar nu eşti curioasă să vezi cum arată după atâta timp de când v-aţi despărţit?

- Ba da, dar...

- Cum poţi să-i spui că nu-ţi doreşti să vină? O să se simtă ca şi cum... Gussie se opri ca să-şi caute cuvintele potrivite.

- Ca şi cum aş abandona-o pentru a doua oară, ştiu, suspină Fannie.

- Nu, e clar că nu poţi s-o refuzi, hotărî Wilhmena cu ochii umezi. Poţi să vii la mine. Casa mea nu e grozavă, dar eşti binevenită.

- Şi cum rămâne cu soţul meu fictiv?

- Poate fi plecat din oraş. Din cauza asta stai la mine. Spune-i că-i ofiţer în marină.

- Deja i-am zis că e un om de afaceri de succes, spuse Fannie în culmea disperării.

- Iertaţi-mă, interveni Hyram Bodine, speriindu-le pe toate patru.

Fannie privi cu uimire spre bărbatul distins cu părul argintiu care intrase în vorbă cu ele. Uitase complet că nu erau singure în local.

- Oh, domule Bodine, cu ce vă pot ajuta? Vreţi să vă mai aduc nişte cafea decofeinizată?

- Nu, o opri el cu un gest scurt. Stai acolo. Din întâmplare am auzit o frântură din conversaţia voastră.

- Nu-i nimic, spuse Fannie, stânjenită că deranjase clienţii cu problemele ei particulare.

- Nu mă întrerupe, spuse iritat Hyram Bodine. Nu-mi place să fiu întrerupt, mai ales când vin cu o soluţie.

Cele patru femei amuţiră.

- Am înţeles că ai nevoie de o casă, continuă el trăgând de bretelele pantalonilor, pe care fusese nevoit să şi le cumpere din cauză că slăbise prea mult datorită regimului sever pe care starea precară a sănătăţii îl obliga să-l ţină. Am o casă frumoasă. E mult prea mare pentru mine şi menajera mea. Ţi-o pun la dispoziţie.

Fannie îşi privi clientul cu stupefacţie. Deşi Hyram era favoritul ei - mereu făcea glume şi uneori flirta scandalos cu ea - nu ştia dacă să-i accepte oferta.

- Mie? întrebă ea pentru a câştiga timp de gândire.

Nu ştia cât de onorabile erau intenţiile domnului Bodine. Toată lumea îl ştia de afemeiat. Aşa fusese mereu. Biata doamnă Bodine - fie-i ţărâna uşoară - suferise toată viaţa din cauza metehnei lui. Şi nici nu se răcise bine-n mormânt, că domnul Bodine se şi recăsătorise cu o blondă cu sâni enormi şi vreo patruzeci de ani mai puţin decât el. Desigur, căsnicia nu durase. Fata fusese doar o căutătoare de aur, iar fiul domnului Bodine o dăduse cu mâna lui afară din casă. Asta fusese înainte de atacul de cord, şi numai un grup restrâns de locuitori ai Culpepper-ului ştiau povestea. Dar Fannie se afla printre ei şi făcu imediat legătura. în mintea ei sună un clopoţel de alarmă.

- Dar, domnule Bodine, locuiţi într-un... palat. Nu m-am gândit chiar aşa de departe...

- însă fiica ta va fi impresionată, şi asta îţi doreşti.

- Adică vreţi s-o fac să creadă că întreaga vilă e numai a mea?

- Exact. Şi la urma urmei, e vorba numai de câteva zile, nu?

- Draga mea, izbucni Wilhmena impresionată de generozitatea surprinzătoare a domnului Bodine, purtăm aceeaşi măsură la haine. Te pot împrumuta cu orice-ţi doreşti din garderoba mea, ca să arăţi ca o adevărată doamnă.

- N... nu ş.. ştiu, se bâlbâi Fannie privindu-şi clienţii care-i arătau atâta grijă şi prietenie. Apreciez ofertele voastre, dar pare necinstit. Una e să minţi pe

cineva într-o scrisoare, şi alta e să te aliezi cu toată lumea pentru a inventa o poveste. Cum mi-aş mai putea privi fiica în ochi după aceea?

- Vrei s-o vezi pe fiica ta? întrebă Hyram retoric. Vrei s-o faci să creadă că ai reuşit în viaţă?

- Da, dar...

- Atunci asta e! Când ţi-a spus că vine?

- In timpul vacanţei de vară, spuse Fannie frecându-şi buimăcită fruntea. A doua săptămână din aprilie. Adică...

- Peste o săptămână! ţipă Gussie ca din gură de şarpe.

- Da, a fost o hotărâre de moment, spuse Fannie simţind că-i vine din nou să plângă. Nici măcar nu ştie dacă va mai găsi vreun loc în avion.

- Las' că-i bine, o linişti Hyram. O săptămână îţi ajunge să te pregăteşti pentru sosirea ei. Până atunci te pot învăţa chiar şi cum să devii mai rafinată.

- N-o să meargă, spuse Fannie clătinând nefericită din cap. In plus, se presupune că eu am o căsnicie fericită. E prea de tot. Unde să-mi găsesc eu bărbat?

Clay Bodine luă o gură de cafea neagră şi privi copia planului din faţa sa. Toată dimineaţa încercase să-i găsească o calitate, dar nu reuşise. Era vorba de o casă banală cu etaj şi cu o curticică minsculă de jur împrejur. Construise o duzină ca asta.

Cineva bătu la uşă, iar Clay privi spre tatăl său care tocmai intrase în biroul lui.

- Te deranjez?

Clay încercă să pară neutru. Nu-şi mai văzuse

tatăl de câteva luni de zile. De fap chiar el fusese acela care-l evitase.

- Ce doreşti?

- Cinci minute, spuse bătrânul aşezându-se pe un fotoliu de lângă uşă. Secretara ta lipseşte şi mi-am permis să intru neanunţat.

Clay se bucură că secretara lui, o fetişcană plină de nuri, de numai douăzeci şi trei de ani, se hotărâse să-şi ia pauza de masă mai devreme în ziua aceea. Cunoştea obiceiul tatălui său de a flirta cu orice femeie trecută de majorat. Dacă tatăl său l-ar fi făcut de râs - şi cu siguranţă că aşa s-ar fi întâmplat - el ar fi fost nevoit să-şi ceară iertare pentru comportamentul lui după aceea. Aşa stătuseră lucrurile de când se ştia.

- Nu mai mult de cinci minute, spuse Clay condescendent. Am o întâlnire importantă în zece minute.

Se întreba dacă va reuşi să-şi convingă clienţii să adauge o verandă la intrare, sau măcar o arcadă la holul care dădea spre camera de zi. Ceva care să mai învioreze construcţia.

- Nu durează mult, spuse Hyram încercând să se aşeze mai comod pe fotoliul tare. Ce mai faci, fiule?

Clay n-avea chef de conversaţii de convenienţă, când ştia că tatăl său venise cu un scop anume la el.

- Treci la subiect, i-o tăie el aspru. Mă aşteapată clienţii.

- Zi-mi dinainte dacă ai de gând să mă urăşti toată viaţa, spuse Hyram pocninudu-şi palmele pe

genunchi.

- Dar nu te urăsc, se apără Clay, deşi în mintea lui „ura” descria cel mai bine sentimentele pe care le avea faţă de tatăl său.

- N-ai mai venit pe la mine, nu m-ai mai sunat... De luni de zile, de la...

- De când am dat-o afară pe mucoasa aceea cu aere, care se considera soţia ta! îi aminti Clay prompt.

- Am greşit, recunosc.

- Ai făcut o greşeală inadmisibilă.

- Mă simţeam singur...

Clay se gândi la mama sa care fusese singură toată viaţa şi care se sacrificase pentru fiul ei. Ei doi fuseseră foarte apropiaţi. Intr-un fel, se aliaseră împotriva lui Hyram, care intra dintr-o încurcătură amoroasă în alta.

- De ce ai venit aici? întrebă Clay privindu-şi nerăbdător ceasul.

Nu mai avea chef să se certe cu tatăl său. O făcuse toată viaţa. Şi de asta evita să se mai întâlnească cu el.

Hyram scutură gânditor din cap, şi oftă greu, ştiind că fiul său nu-l va ierta niciodată.

- Am auzit că ai completat actele pentru un împrumut la bancă, acum câteva zile. Vrei să cumperi pământul acela din nordul oraşului?

- Da, şi? De unde ştii tu că fac un împrumut? Se vede treaba că legea confidenţialităţii nu funcţionează în cazul tău.

- Aş vrea să-ţi împrumut eu banii. Fără dobândă, desigur.

Clay îşi încrucişă braţele la piept, privindu-şi tatăl cu suspiciune.

- De ce ai face un gest atât de mărinimos? întrebă el ştiind cât de strâns la pungă era tatăl său.

- Eşti fiul meu. Banii îţi aparţin. Desigur, continuă el văzându-şi fiul că tăcea, eu nu te-aş sfătui să cumperi acel pământ. Mai ales că pot să-ţi vând proprietatea de lângă râu. Din câte-mi amintesc, o voiai de când aveai cincisprezece ani.

Clay îş privi tatăl în tăcere.

- Am încercat să cumpăr pământul acela de la tine de trei ori, spuse el. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

- Pur şi simplu n-am nevoie de el. Ştii cum îmi vine mie uneori... E adevărat, nu mi-e uşor să renunţ la ceva pentru care am muncit. Mama ta m-a acuzat de atâtea ori că sunt zgârcit, ştii bine.

Clay îşi amintea. Mama lui se născuse într-o familie bogată, cu o avere moştenită din generaţie în generaţie. Pe când familia Bodine muncise pentru ceea ce avea.

- Cât mă costă?

- Un dolar.

- Eşti nebun? Pământul acela valorează milioane.

- Pentru mine, nu. Oricum ţi-l voi lăsa moştenire, dar n-are rost să aştepţi să mor eu ca să poţi să te foloseşti de el. Te pot ajuta chiar să şi investeşti acolo.

- De unde ştii că vreau să investesc acolo?

- Vorbeşte lumea.

- Cam multe vorbeşte lumea.

Lui Clay nu-i venea să creadă. Tatăl său nu fusese niciodată un om generos. O singură dată angajase un decorator din Atlanta, care le reamenajase locuinţa, construise o piscină şi un teren de tenis în spatele casei.

Clay nu comentase, nici măcar după ce mama lui vitregă, puştoiaca blondă care apăruse din senin în casa lor, se strecurase într-o noapte în camera lui, mânată de un altfel de instinct decât cel matern. Atunci se mulţumise doar s-o dea afară din cameră. Dar după ce îşi dăduse seama că tatăl lui cheltuise excesiv de mult cu femeiuşca aceea, pusese piciorul în prag şi până la urmă o dăduse afară din casă. Două zile mai târziu se mutase şi el din casa părintească. Trecuseră aproape opt luni de atunci.

- De ce faci asta? întrebă Clay încercând să uite amintirile acelea neplăcute. Ce vrei în schimb?

Işi cunoştea tatăl. Era prea zgârcit ca să dea ceva fără să ceară altceva în schimb.

- Ti-am mai spus, se apără Hyram, pământul e oricum al tău. Toată averea mea e a ta, chiar dacă nu ţi-o doreşti. Dumnezeule, orice copil normal ar fi fericit să-şi ia partea.

- M-am descurcat binişor şi singur. N-am nevoie de banii
tăi.

- Dar mori să ai pământul acela.

- Depinde ce-mi ceri în schimb. Spune-mi odată!

- E adevărat, aş vrea să-mi faci o mică favoare.
- Te ascult...
- Ti-o aminteşti pe Fannie Brisbane?
- Colega mea de şcoală, care a rămas gravidă pe la şaisprezece ani, şi care până la urmă a renunţat la copil?
- Aceea. Acum a crescut şi are probleme serioase.
- Ce i-ai făcut?
- Eu? Nimic. Tu trebuie să-i faci ceva...
- Nu înţeleg.
- Ascultă...

*
* *

Două zile mai târziu, Clay Bodine intră la Griddle & Grill şi se aşează la tejghea. Fannie, care învăţa pentru un examen, scăpă cartea din mână şi exclamă:

- Să nu-mi spui că faimosul Clay Bodine a venit tocmai în localul meu! Dumenezeule! Nu te-am mai văzut pe aici de o grămadă de ani!
- Bună, Fannie, zâmbi el. Ai puţină cafea?

Ea dădu din cap afirmativ, profitând de ocazie ca să-l privească mai bine. Clay era acelaşi băiat frumos din liceu. îşi amintea că la cursurile de biologie împărţeau aceeaşi masă de experienţe. încă de atunci făcuse o pasiune pentru el.

Fannie turnă cafea într-o ceaşcă şi i-o aşeză în faţă, cu mâinile tremurânde.

- Abia am făcut-o, spuse ea. Dacă vrei una mai proaspătă poţi să te duci în Brazilia. Dar ar fi prea

mare bătaie de cap...
Vorbea în dodii, cum făcea de fiecare dată când avea emoţii. îşi muşcă limba ca să nu mai continue cu prostiile.

- Mulţumesc, spuse Clay simplu apucând ceaşca cu două degete şi ducând-o spre gură.

Tăcere.

- Vrei să vezi meniul? întrebă Fannie amintindu-şi că el nu era prea vorbăreţ.

Şi era mai bine aşa. Fannie avea o mulţime de probleme pe cap, legate de sosirea fiicei sale.

- N-am venit aici ca să mănânc, spuse Clay în cele din urmă fixând-o cu privirile lui albastre, parcă hipnotizând-o. Am venit cu un scop precis. Am auzit că-ţi doreşti un soţ.

La început Fannie crezu că n-aude bine. Apoi se pierdu, dându-şi seama că Hyram îi povestise fiului său despre problemele ei.

- Ei şi?

- Am venit să te ajut.

- Tu???

- Te deranjează?

- Nu, cum să mă deranjeze?

De fapt Clay era mult mai frumos decât bărbatul despre care-i povestise fiicei sale. Era brunet cu ochi albaştri şi atributul sexy îl descria cel mai bine. In liceu fusese căpitan în echipa de fotbal american şi şef de clasă. Din nefericire Fannie nu-l văzuse niciodată în timpul meciurilor. Timpul ei liber şi-l petrecea muncind la moară. Iar când aflase că fusese admis la

universitatea Duke, fusese invidioasă pe el, pentru că ea era obligată să renunţe la şcoală.

- Dar nu eşti genul care-mi trebuie, adăugă ea după un moment de tăcere.

- Ce gen îţi trebuie?

- Genul de... bărbat căsătorit.

Clay arăta ca un burlac veritabil. Fannie ştia că-n viaţa lui fuseseră multe femei, dar nu avusese nici o relaţie cu adevărat serioasă. Totuşi ea fusese geloasă pe toate femeile pe care le văzuse la braţul lui.

Clay o privi cu atenţie pe Fannie. Uitase cât de verzi erau ochii ei. Şi nu erau de un verde obişnuit, ci aveau nuanţa ierbii. Privirile îi coborâră involuntar spre sânii ei. Se părea că se ţineau la fel de bine ca-n liceu. Din câte-şi amintea, Fannie se dezvoltase mai repede decât celelalte fete. Toţi băieţii se întrebaseră pe vremea aceea dacă purta sutien special sau erau chiar sânii ei. Unii dintre ei pretindeau că sunt reali, pentru că puseseră mâinile pe ei.

Bineînţeles, Clay nu crezuse bârfele. De când o ştia pe Fannie, i se păruse o fată liniştită, şi n-o văzuse la nici o petrecere scandaloasă. Se purta ca o adevărată doamnă, în ciuda zvonurilor răutăcioase care se vehiculau la adresa ei.

- De ce eşti mofturoasă, Fannie? Ar trebui să-mi fii recunoscătoare...

- De ce vrei să mă ajuţi?

- Am motivele mele. Oricum, e vorba doar de câteva zile.

Fannie trebuia să recunoască faptul că el îi făcea

o mare
favoare, indiferent de motivele pe care le avea. Nu numai că era unul dintre puţinii burlaci din oraş - majoritatea bărbaţilor se însuraseră imediat ce terminaseră liceul - dar arăta şi foarte bine şi era bogat.

- Ştii că n-avem prea mult timp la dispoziţie, spuse ea. Poimâine trebuie să ne mutăm în casa tatălui tău.

- O să fiu gata la timp pentru spectacol, spuse el întrebân- du-se de ce tatăl său dorise s-o ajute pe fata aceasta.

Nu părea a fi genul tatălui său. Fannie arăta ca o mămică din reclamele cu cereale. Se machia foarte puţin şi avea o piele uimitoare, de fată crescută la ţară.

- Trebuie să aflăm câte ceva unul despre celălalt, spuse ea.

- Ce să aflăm?

- Chestiuni generale - zile de naştere, culori, feluri de mâncare preferate...

- Bine. Când şi unde?

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine. După ce termin programul aici, am ore la şcoală. Putem să ne întâlnim la ora opt, în seara asta.

- La tine?

- Da, spuse ea după un moment de ezitare. Să-ţi dau adresa?

Nu-i convenea să-l cheme pe Clay la ea acasă. Nu era mândră de locuinţa sa. Dar singura fiinţă care nu

trebuia să ştie asta era fiica ei.

- Ştiu unde stai, spuse el amintindu-şi că în timpul liceului băieţii scriseseră pe uşa toaletei, cu marker: „Pentru o distracţie pe cinste, căutaţi-o pe Fannie Brisbane, Appletree Lane nr.11”.

Pe vremea aceea ea n-avea telefon. Clay cumpărase diluant şi ştersese inscripţia, întrebându-se de ce-i păsa atât de mult. Poate din cauza tatălui său, care nu arăta respect faţă de femei. Clay era hotărât să nu-i semene.

Se ridică de pe scaun, lăsă o bancnotă de un dolar pe tejghea şi se opri în dreptul uşii, spunând înainte să iasă:

- Am înţeles că i-ai scris fiicei tale. Ce i-ai spus despre noi?

- Că suntem nebuni unul după celălalt.

Capitolul 2

Clay n-avea de gând să apară.

Fannie privi pentru zecea oară ceasul de pe peretele din hol. Se făcuse opt şi jumătate. Cu siguranţă Clay se răzgândise, dându-şi seama în ce farsă copilărească se băgase. Fannie nu-l învinuia. Nimeni întreg la minte nu s-ar fi băgat în aşa ceva.

Oftă din greu. Asta merita. Minţise cu neruşinare, şi acum trebuia să dea socoteală. Avea două variante: ori îi spunea lui Mandy adevărul, ori inventa ceva care s-o oprească să mai vină în Culpepper.

Sau mai avea o variantă. Putea să-şi facă bagajele şi să plece din oraş în toiul nopţii, înainte ca lumea să-şi dea seama ce făcuse. Sigur, asta o făcea o laşă, la fel cum fusese tatăl său, care, după ce aflase că soţia lui fusese diagnosticată cu scleroză în plăci, fugise de acasă şi nu se mai întorsese. Le lăsase un bilet prin care-şi motivase plecarea astfel: „Nu suport gândul s-o văd pe femeia iubită murind”. Ca o ironie a sorţii, mama ei mai trăise cincisprezece ani cu boala aceea.

Fannie oftă privind în jur. Camera de zi arăta jalnic. Tapetul începuse să se decojească, iar mocheta se tocise pe alocuri până la urzeală. I-ar fi plăcut să învioreze atmosfera cu nişte covoare colorate sau măcar cu nişte plante.

Dar nu-şi permitea. Trebuia să-şi achite cursurile şi abia îi mai ajungeau banii pentru întreţinerea lunară şi plăţile facturilor de spitalizare ale mamei sale.

Işi imagină cum ar fi reacţionat fiica sa dacă ar fi

adus-o în locul acela. Mandy trăise într-o casă bine întreţinută, cu servitori, şi dacă ar fi văzut unde locuieşte mama ei naturală, ar fi rămas dezamăgită.

Fannie alergă spre uşă când auzi motorul unei maşini parcând în faţa casei sale. Era Clay Bodine care cobora dintr-un Corvette roşu. Se îndreptă spre intrare, şi urcând treptele verandei, văzând privirea de iepure speriat a lui Fannie, întrebă îngrijorat:

- Ai păţit ceva?

- Credeam că te-ai răzgândit, spuse ea invitându-l să intre în casă.

- T-am promis că vin. Am întârziat, atâta tot.

Fannie se schimbase într-o pereche de blugi şi un tricou vechi, dar curat. Probabil tocmai făcuse duş, pentru că părul ei încă mai era ud. Nu se machiase, şi Clay aprecia asta. De obicei femeile cu care se întâlnea el se machiau excesiv, special pentru a-i atrage atenţia.

- Ai din întâmplare vreo bere rece prin casă? întrebă el dându-şi seama că se holba la ea.

- Da, zâmbi Fannie îndreptându-se spre frigider. M-am oprit la supermarket în drum spre casă şi am luat nişte beri şi o pungă de covrigei. Ia loc, te rog.

- Ce-a păţit podeaua ta? întrebă el remarcând că pardoseala era înclinată serios spre stânga.

- Casa mea se scufundă. E construită pe un teren moale. Ar trebui s-o consolidez, dar costă cam mult.

Clay o urmă în bucătărie privind linoleumul, tocit şi dezlipit pe la colţuri.

- Acum înţelegi de ce n-o pot aduce pe Mandy

aici? întreba Fannie dându-şi seama că el se mira cum putea să trăiască într-o asemenea casă. Am încercat s-o vând după ce a murit mama, dar nimeni nu vrea să bage atâţia bani în casa asta. Dacă aş avea unde să mă mut, i-aş da foc, râse ea amar.

Clay era tentat s-o aprobe, dar la urma urmei, era casa ei.

- Cred că ar fi bine să-i dăm bătaie, spuse el dorind să treacă mai repede la subiect.

Fannie intuise bine. întârziase pentru că se gândise mult înainte, dacă era bine să continue cu farsa aceea. Dar îşi dorea prea tare pământul de lângă râu, şi merita s-o facă.

- Ia loc la masă, spuse Fannie punându-i în faţă două sticle de bere.

Clay o privi luând două carneţele şi două pixuri dintr-un
sertar şi întorcându-se la masă.

- Astea pentru ce sunt? întrebă el.

- Ca să notăm informaţiile. Hai să începem cu zilele de naştere. Eu m-am născut pe 19 iunie 1965. Tu?

- 17 ianuarie, acelaşi an.

- Bine, spuse ea după ce notă cu grijă în carnet. Culoarea mea preferată e verdele.

- Eu prefer roşul.

- Aşa se explică de ce conduci o maşină roşie, zâmbi ea.

Clay trecu peste remarcă fără să clipească şi Fannie continuă:

- Te-ai născut şi ai crescut în Culpepper?

- Da. Tu?

- Dumnezeu ştie! Am locuit peste tot. M-am născut în Brady, Georgia, un orăşel cât un teren de fotbal. Dacă scuipai mai tare nimereai pe cineva din oraşul vecin.

- Hmmm, zâmbi el amuzat de prezentarea ei sugestivă. Cam mic, e drept.

In următorul sfert de oră continuară să facă schimb de informaţii. In cele din urmă, Clay spuse:

- Trebuie să reţin toate astea până vine fiica ta?

- Cam asta ar fi ideea.

Clay clătină din cap. Toată povestea părea absurdă şi nu-şi imagina de ce tatăl său insistase să-l bage în aşa ceva. Bine, bărbaţii făceau lucruri inexplicabile pentru femeile pe care le plăceau.

- De ce nu-i spui fiicei tale adevărul? întrebă el ştiind că asta i-ar fi scutit de o bătaie de cap.

- Nu se poate, spuse ea repede. I-am turnat o grămadă de minciuni.

- Poate că nu trebuia s-o minţi, din capul locului.

- Nu înţelegi...

Clay Bodine nu trăise ca ea. El nu fusese niciodată nevoit să poarte pantofi la mâna a doua, sau tricouri de când era mic. Niciodată nu fusese pus în situaţia de a nu avea după ce bea apă.

- Ia să vedem!

- Deja am un punct în minus. Am părăsit-o. Am dat-o la nişte străini ca s-o crească.

- De ce ai făcut-o? întrebă el, măcinat de

curiozitate să afle adevărul după atâţia ani.

Fannie se întrebă dacă el avea idee cât de mult o durea să-şi aminteaască despre acea perioadă a vieţii sale. Deja toată lumea o judecase greşit, catalogând-o ca iresponsabilă. Şi ea n-avea chef şi timp ca să-l facă să-i înţeleagă motivele.

- Uite, nu ştiu de ce tatăl tău te-a rugat să mă ajuţi, dar dacă vrei să te retragi, ai tot dreptul. Am timp să mai găsesc pe altcineva disponibil.

Păruse mai încrezătoare decât era în sufletul ei. Timpul se scurgea în defavoarea ei şi Mandy trebuia să vină. Totuşi, nu voia să-i dea satisfacţie lui Clay Bodine, arătându-i cât de disperată era situaţia.

- O dată ce am făcut o promisiune, nu mi-o mai încalc. Ai o problemă şi te pot ajuta. Poate că nu sunt de acord să fiu părtaş la o minciună. Dar acum ai făcut-o şi trebuie să ieşi basma curată. Ai fraţi sau surori?

- Nu.

- Şi tatăl tău? Ştii unde trăieşte?

- Nu ştiu şi nu-mi pasă.

Clay era de acord cu ea. Un bărbat care-şi părăsea familia nu era un bărbat adevărat din punctul lui de vedere.

- Ai renunţat la şcoală după ce a plecat el?

- Da. N-am avut de ales. După ce am câştigat bursa aceea la Duke, am fost nevoită să renunţ la ea, ca să pot avea grijă de mama.

- Nu te apăra, spuse el privindu-i obrajii proaspeţi.

Fannie era vegetarian' din câte-şi amintea el, şi

bănuia că
alegerea nu fusese făcută pe criterii de sănătate, ci pentru că familia ei era prea săracă pentru a-şi permite să cumpere carne. Tatăl ei nu fusese nicidoată în stare să-şi păstreze o slujbă mi-a mult de trei luni.

- Nu te criticam, continuă el. încercam să-ţi înţeleg motivele.

- Iartă-mă, spus ea răsuflând uşurată.

- Poţi să-mi povesteşti despre împrejurările naşterii fiicei tale? întrebă el foindu-se neliniştit pe scaun. In caz că vine vorba, ar trebui să ştiu.

Fannie oftă, jucându-se cu pixul. In caz că vine vorba. Sigur că el trebuia să ştie.

- Aveam şaisprezece ani şi lucram după-amiaza la moară. Eu nu puteam să mă întâlnesc cu băieţii ca orice fată de vârsta mea. Mama era bolnavă, dar băiatul acela venea să se întâlnească cu mine în faţa casei. Cred că pur şi simplu s-a întâmplat.

- Nu v-aţi pus problema căsătoriei?

-A plecat din oraş cum a aflat de copil, spuse ea privindu-l în ochi.

- înţeleg, spuse el.

La fel ca tatăl ei.

- Oricum, am început să port hainele mamei, ca să ascund sarcina. Am reuşit vreo şase luni.

- Mama ta ştia?

- Da. Şi-a dat seama. Cred că ar fi plecat după acel băiat dacă ar fi fost în stare. Dar deja ne gândeam cum să păstrăm secretul faţă de patronul

morii. Nu-mi permiteam să pierd slujba. Sigur, patronul urma să afle până la urmă. Şi poate că m-ar fi concediat dacă nu aveam nişte prietene bune printre angajatele lui, care-l ameninţaseră că vor pleca o dată cu mine, dacă o va face.

Fannie zâmbi amintindu-şi de acele vremuri. Se simţise iubită şi protejată de colegele sale de la moară.

- Nu ştiu ce mă făceam fără ele, adăugă ea după un moment de tăcere. Mai aveam o lună până la termen, şi una dintre femei mi-a găsit un cămin pentru copil.

Fannie nu-i mai povesti câte nopţi plânsese, cât se frământase, până să se hotărască ce să facă. Clay nu putea să înţeleagă sentimentul matern. Dacă i-ar fi spus că se gândise chiar la sinucidere după ce-şi părăsise copilul, ar fi considerat-o labilă psihic. Noroc cu mama sa. Avea prea multă nevoie de ea, ca să poată renunţa la viaţă.

- Şi ce vrei să obţii prin asta? întrebă el.

- Vreau numai s-o văd. S-o ating. Vreau să dorm bine noaptea gândindu-mă că n-am renunţat la ea degeaba. Că i-am dat şansa să se realizeze în viaţă.

- Ai sentimentul ăsta?

- Da. Tatăl ei e un om important în Washington. Familia ei îi oferă o educaţie bună şi nu-i lipseşte nimic. Nici măcar dragostea.

- Dar de ce vrei s-o vezi acum? De ce n-ai aşteptat să te realizezi şi tu, ca s-o chemi după aceea?

- Tatălui ei i s-a oferit un post important în afara ţării şi s-ar putea să nu mai am ocazia să-mi văd fiica vreodată.

- Mandy... deci aşa o cheamă.

- Da, zâmbi ea. I-am spus Amanda, şi părinţii ei adoptivi i-au păstrat numele. Toată lumea îi spune Mandy.

- Deci ne vom muta în casa tatălui meu şi ne vom preface că suntem o familie fericită, ca s-o impresionăm pe fiica ta?

- Da, spuse ea simţindu-se stânjenită. N-aveam nevoie de o casă atât de mare. Mă gândeam doar la ceva decent, ca fiicei mele să nu-i fie ruşine cu mine.

- Deci trebuie să mă întorc acasă pentru câteva zile.

Hyram făcuse nenumărate încercări de a-şi aduce fiul
înapoi acasă. Probabil că acum jubila.

- Ştii că trebuie să împărţim dormitorul, continuă el atingând un subiect spinos.

- Nu m-am gândit la asta, spuse Fannie ridicându-şi repede privirile spre el.

- Mandy crede că suntem căsătoriţi. Şi nebuni unul după celălalt, ai uitat? Mi-e teamă că tatăl meu nu va fi de acord cu aspectul acesta.

- Nu cred, spuse ea amintindu-şi dorinţa expresă a lui Hyram de a o ajuta cu orice preţ. Trebuie să facem totul ca s-o convingem pe Mandy că avem o căsnicie fericită.

Clay îi citi în ochi hotărârea. Unde dispăruse fetiţa

aceea nesigură pe ea de la orele de biologie? Probabil o întărise viaţa.

- Mai bine hai să trecem la treabă, adăugă Fannie. Mai vrei să ştii ceva despre mine?

- Da, spuse Clay privind-o cu seriozitate, vreau să ştiu ce te face să zâmbeşti, ce-ţi luminează ochii verzi? Eu n-am idee.

- Crezi că n-o să meargă, nu-i aşa? întrebă ea privindu-l atent.

- Şi ar mai fi ceva. Cum o să-i eviţi pe cei care nu cunosc povestea, şi care te-ar putea da de gol?

- Trebuie să mă asigur că Mandy nu va vorbi cu nimeni care nu e implicat în poveste.

- Doar n-o s-o ţii închisă în casă?!

- Putem să ne facem un program comun, să evităm vreo întâlnire inoportună. Putem să mergem la Charleston sau Savannah. E vorba numai de câteva zile.

- Te-ai gândit la toate, nu?

- Când îţi doreşti ceva foarte mult, faci totul ca să-ţi atingi scopul.

Capitolul 3

Casa lui Bodine era o reşedinţă tipic englezească, flancată de grădini elaborate şi având o pajişte perfectă în spate. Fannie îşi parcă maşina prăfuită lângă Mercedesul lui Hyram. Gussie şi Ernestine îi descriseseră parterul casei lui în cel mai mic detaliu. După un mariaj profitabil cu o englezioaică ştearsă, dar cu o educaţie ireproşabilă, Hyram reuşise să-şi construiască acel palat de pe strada Main, vizavi de benzinăria lui Barnard.

Fannie coborî din maşină şi se îndreptă spre casă. îmbrăcată într-o pereche de pantaloni obişnuiţi şi o cămaşă albă, se simţea ca o fată săracă de la ţară, gata să intre în casa rudelor sale bogate. Probabil că greşise din capul locului acceptând oferta lui Hyram Bodine. Ce căuta ea acolo?

Bătu la uşă şi aşteptă, dar nimeni nu-i deschise. Când se hotărî să facă stânga-mprejur uşurată, apăru în prag o femeie în vârstă, firavă, dar cu o privire hotărâtă.

- Dumneavoastră trebuie să fiţi domnişoara Brisbane, spuse ea cu un accent ciudat. Domnul Bodine vă aşteaptă.

Femeia îi făcu loc să treacă, fără să schiţeze nici măcar un zâmbet.

Fannie intră în holul de primire imens, dominat de o scară spiralată georgiană. Pe unul dintre pereţi trona un tablou de dimensiuni mari, ce reprezenta nişte femei cu bonete pe cap şi rochii cu crinolină.

Probabil era o operă de artă valoroasă. îşi aminti de pereţii goi de acasă de la ea şi de mama sa, căreia îi plăceau obiectele decorative, dar de care nu avusese niciodată parte.

- Eu sunt Greta Straus, menajera domnului Bodine, spuse bătrâna întrerupându-i gândurile. Urmaţi-mă, vă rog.

Fannie o urmă în camera de zi, decorată ca-n reviste, cu şemineu şi tot tacâmul. Hyram o aştepta pe o canapea din piele neagră.

- Bine ai venit în casa mea, Fannie, spuse el ridicându-se în picioare şi întâmpinând-o ca pe un membru de familie drag. Mi-era teamă că te vei răzgândi.

- Mă bătea gândul, recunoscu ea zâmbind timid, simţind cum îi tremură mâinile. Aveţi o casă frumoasă, domnule Bodine.

El trecu indiferent peste remarcă. De fapt, după ce scăpase de atacul de cord, nu-l mai interesa ce avea şi ce nu avea. Banii, pentru el, nu mai aveau valoare.

- Te rog, ia loc. Greta, ne aduci nişte cafea?

- Dacă reuşesc s-o conving pe înălţimea Sa să mă lase să intru în bucătărie, murmură bătrâna cu accentul acela ciudat, ieşind repejor din cameră.

Hyram zâmbi scuturând din cap. Fannie îşi dădu seama că fusese un bărbat frumos, la vremea lui. Nici acum nu arăta rău, mai ales după şase luni de regim şi exerciţii fizice moderate. Se vedea de la cine moştenise Clay frumuseţea.

- N-o lua în seamă pe Greta, spuse el. E supărată pe noul bucătar.

- Noul bucătar?

- Da, am angajat un bucătar şi o menajeră tânără pentru perioada în care fiica ta va sta la noi. Nu puteam s-o las pe Greta să gătească şi să facă curăţenie pentru atâtea persoane.

- Vai, dar nu trebuia să vă deranjaţi atâta! spuse Fannie ruşinată.

- Prostii. De fapt chiar voiam să angajez un bucătar nou cât de curând. Ştii că a fost nevoit să se ducă până-n Savannah ca să cumere ingredientele de bază pentru bucătărie? El e de părere că magazinele din Culpepper sunt jalnice.

- N-aţi uitat să-i spuneţi de dieta dumnevoastră?

- Nu. I-am dat o copie a regimului pe care trebuie să-l respect. Sper că nu i-ai spus lui Clay că am avut atacul acela de cord.

- Nu, domnule Bodine, n-am uitat micul nostru secret. Dar tot nu pricep de ce nu vreţi să-i spuneţi.

- Ştii doar că nu ne-am înţeles niciodată bine. Nu vreau să creadă că bătrânul lui tată e pe cale să dea colţul, şi să se simtă obligat să se comporte frumos cu mine, de circumstanţă.

Fannie clătină din cap. Nu era convinsă de argumentele lui Hyram, dar îi respecta dorinţa.

- Cafeaua s-ar putea să mai dureze, spuse el schimbând subiectul. Greta e înceată. Săraca, are artrită. Eu îi tot spun că ar trebui să se pensioneze, dar e o femeie prea mândră. Nu vrea să înţeleagă că

îmbătrâneşte. Deci, îţi place casa mea? întrebă el oprindu-se ca să-şi tragă răsuflarea.

Fannie se întrebă de când nu mai discutase Hyram cu cineva. Din momentul în care intrase în casa lui nu-i stătuse gura o clipă. Ştia că din cauza atacului de cord se pensionase mai devreme, dar îşi păstrase prietenii cu care obişnuia să mai iasă prin oraş.

- Toată lumea ştie unde locuieşte Hyram Bodine, spuse ea. Aveţi cea mai frumoasă casă din oraş.

- Eşti o fată cumsecade. Ştii că mi-am construit casa cu ajutorul financiar al soţiei mele... Ea a crescut în Anglia. Aşa că am angajat un arhitect englez, care să facă o copie a casei în care a crescut ea.

- Ce romantic! Cred că aţi iubit-o foarte mult, spuse Fannie.

Imediat îşi dădu seama că făcuse o gafă enormă. Toată lumea ştia că Hyram Bodine îşi înşelase soţia toată viaţa, precum un iepure în călduri.

- Da, am iubit-o, spuse el după un moment de tăcere, spre surprinderea lui Fannie. Deşi unii oameni cred altceva. Simţeam că-mi voi pierde minţile, când a murit. Cu o clipă înainte era sănătoasă, ca apoi să moară sub ochii de mei de un anevrism cerebral. Nimic nu mi s-a mai părut important după aceea. Nici măcar afacerile mele. îmi doream să-mi fi petrecut mai mult timp cu familia, când avusesem ocazia.

- Ştiu cum e să pierzi pe cineva drag. Când mama s-a îmbolnăvit, îmi doream să nu mă mai duc la

serviciu, ca să stau cât mai mult cu ea. Niciodată nu eram sigură că o voi mai găsi în viaţă când mă voi întoarce acasă.

- Viaţa e plină de alegeri dificile, spuse Hyram privind-o pe Greta care tocmai intrase în cameră cu o tavă în mâini. Iată şi cafeaua noastră. N-a durat prea mult.

- A sunat domnul Clay, spuse Greta turnând cafeaua în ceşti, şi a spus că va mai întârzia puţin, dar va fi acasă la timp pentru cină.

- Mulţumesc, Greta, spuse Hyram mulţumit. Asta e tot.

Femeia se opri în dreptul uşii înainte să iasă, şi spuse:

- L-am anunţat pe noul bucătar că n-am de gând să fac curat după el. Ar trebui să vedeţi şi dumneavoastră ce dezastru e în bucătărie.

- Foarte bine i-ai spus, Greta, zise Hyram, obişnuit să perie amorul propriu al bătrânei. O să-i arăt eu lui, dacă nu face curat până diseară.

După ce Greta ieşi din cameră mulţumită, Fannie spuse:

- îmi pare rău de toate problemele astea. Ştiu că eu sunt principala vinovată.

- Nu fi ridicolă. A fost ideea mea să angajez personal nou şi tânăr.

- Dar aţi făcut-o pentru mine, şi mă simt...

- Ascultă, domnişoară, poate nu ştii, dar mi-ai făcut un serviciu inestimabil folosindu-te de casa mea ca să-ţi impresionezi fiica.

- Eu? Cum aşa?

- Ştii de cât timp m-am înstrăinat de fiul meu? In curând se vor face opt luni. Până acum nu am reuşit să-l conving niciodată să cineze cu mine. Şi iată că de azi va sta aici, pentru câteva zile. Cine ştie? Poate se hotărăşte să se mute permanent, dacă reuşim să ne împăcăm şi să uităm de neînţelegerile noastre.

- Asta vă doriţi? Să se întoarcă acasă Clay?

- Da. Casa asta e prea mare pentru mine şi Greta. Sper să mă împac cu Clay. Aşa că, vezi? Ne facem un serviciu reciproc.

- Asta mă mai linişteşte puţin.

- Acum spune-mi ce ai mai aflat despre venirea fiicei tale.

- A reuşit să obţină rezervare la avion în ultima clipă. Mama ei adoptivă mi-a trimis o scrisoare prin care-mi mărturisea conflictele sale interioare. Nu ştia dacă s-o lase pe Mandy să vină să la mine sau nu. Cred că şi ea şi soţul ei sunt supăraţi că fiica lor adoptivă doreşte să mă vadă. S-au lăsat convinşi numai la insistenţele lui Mandy.

- Inţeleg că eşti într-o situaţie dificilă.

- Oricum, Mandy aterizează pe aeroportul din Savannah vineri după-amiază. Trebuie să se întoarcă la Washington luni, aşa că avem la dispoziţie... două zile şi jumătate.

- Eşti emoţionată?

- Normal.

- Clay te va însoţi la aeroport. Te va sprijini moral.

- Nu vreau să-l deranjez prea mult.

- Deja a fost de acord să te ajute. Niciodată nu şi-a încălcat promisiunile. Cu excepţia câtorva logodne, râse Hyram. Dar asta e altceva. El susţine că a fost sedus de nişte femei interesate mai mult de situaţia lui materială decât de persoana sa. Acum cred că vrei să te odihneşti. Ai bagaje?

- Unul mic. Pot să-l aduc înăuntru singură.

- Prostii! Acum eşti stăpâna casei. O s-o rog pe Greta să-ţi arate camera ta, spuse el sunând din clopoţel.

Când apăru bătrâna menajeră, el spuse:

- Arată-i domnişoarei Brisbane camera dumneaei. De fapt, de acum încolo trebuie să-i spunem doamna Bodine, pentru că se presupune că e căsătorită cu fiul meu. Dar detaliile astea le vom discuta diseară. Apropo, la cină obişnuim să ne îmbrăcăm mai elegant. Te deranjează, Fannie?

- Nu, spuse ea. Wilhmena Lightsey va veni puţin mai târziu să-mi aducă nişte haine de-ale sale. Sper că nu vă deranjează că am chemat-o aici fără să vă întreb în prealabil.

- Ti-am spus, de acum eşti stăpâna casei şi faci ce vrei. între timp, trimit pe cineva să-ţi aducă bagajele sus.

- Apropo, eu cum trebuie să vă spun? întrebă ea dându-şi seama că şi asta era o altă problemă.

- Spună-mi Hyram. Sau tată, râse el. Cum vrei tu.

- Bine, Hyram, spuse ea preferându-l în locul apelativului de tată.

Greta o conduse pe scara impresionantă spre uşa

unei camere.

-Aici a stat doamna Bodine, explică Greta deschizând uşa.

Camera mare, luminoasă şi cu tavan înalt, era împărţită în
două zone. într-o parte erau patul cu baldachin, dulapul masiv, măsuţa de toaletă cu o oglindă ovală şi taburet tapiţat cu piele, iar în cealaltă parte erau o sofa plină cu pernuţe de mătase, un şemineu, un fotoliu şi o măsuţă, toate în nuanţe de crem şi alb.

- E adorabil, şopti Fannie observând broderiile elegante ale aşternuturilor patului. Mă simt vinovată să folosesc această cameră.

- E păcat să lăsăm o asemenea cameră nefolosită, spuse Greta aranjând un colţ al covorului gros de pe pardoseala din parchet, culoarea mierii. Baia dumnevoastră e acolo. Sper să găsiţi tot ce vă trebuie.

Apoi femeia tăcu. Fannie aşteptă ca ea să plece, dar văzând că nu se mişcă din loc şi o priveşte ciudat, îndrăzni să spună:

-Trebuie să vă dau bacşiş?

-Nu! pufni bătrâna.

- Sunteţi sigură? Am ceva mărunţiş. M-am oprit la bancă înainte de a veni aici.

- Sunt sigură! spuse femeia şi se îndreptă mândru spre uşă.

-V-am jignit? întrebă Fannie alergând după ea. Iertaţi-mă, n-am vrut. Pur şi simplu nu ştiu cum trebuie să mă comport în astfel de situaţii.

- O să vă spun eu, până să vină copila, zise Greta înainte să iasă, privind-o de data asta cu puţin mai multă înţelegere.

Fannie rămase în faţa uşii închise, întrebându-se cum avea să se transforme în ceva ce nu era, chiar şi pentru trei zile.

*
* *

- Dumnezeule! exclamă Wilhmena urmând-o cu bagajele în mână pe Fannie, pe scara impunătoare, spre noua ei cameră. Ce palat!

- E frumos, nu-i aşa? întrebă Fannie gândindu-se cum putea Wilhmena să aibă o asemenea garderobă bogată.

Menajera cea tânără le urmase ducând majoritatea bagajelor. în total, Wilhmena venise cu patru geamantane pline cu haine, din care Fannie putea să aleagă orice-şi dorea şi i se potrivea.

- Frumos? E fabulos, vrei să spui, zise Wilhmena îndrep- tându-se spre baia cu pereţi din oglinzi, jacuzzi şi plante exotice. Ai chiar şi-o cameră de zi în baie, Dumnezeule! strigă ea. Şi un aparat de încălzit prosoapele! Şi un telefon!

Wilhmena se întoarse din baie şi o găsi pe Fannie stând pe un colţ al patului.

- De ce mi se pare că eu sunt singura entuziasmată de ceea ce văd?

- Am impresia că toată tărăşenia a scăpat de sub control.

- Ce vrei să spui?

- Aşa se întâmplă întotdeauna când spui o minciună nevinovată. Trebuie să continui cu un alt şir de minciuni. E ca bulgărele de zăpadă care se rostogoleşte la vale. La un moment dat poţi să te pierzi în atâtea minciuni şi să uiţi ceva. Ce e mai rău e că am implicat o mulţime de oameni nevinovaţi în povestea asta.

- Dar cei care te ajută o fac benevol. Nu te mai învinovăţi degeaba.

- N-o să reuşesc să-mi iau trei zile libere de la Griddle & Grill. Trebuie să spun că sunt bolnavă. Altă minciună!

- Şi ce dacă? De când te-ai angajat aici nu ţi-ai luat niciodată concediu medical. O să te acoperim eu, Gussie sau Ernestine, dacă va spuse ceva şeful tău.

- Dar nu e numai atât, Wil. Uită-te la mine. Fiica mea îşi va da seama imediat că nu sunt doamna care mă pretind a fi. O să-şi dea seama că am minţit-o.

- De asta sunt eu aici, spuse Wilhmena dând cu indiferenţă din mână. Am fost coafeză, cosmetician', stilistă, mă pricep să te transform într-o doamnă. După ce voi termina cu tine, nu te va mai recunoaşte nici mama ta... Iartă-mă, dragă, îmi pare rău că am adus vorba de mama ta.

- Nu face nimic.

De fapt, Fannie se bucura că mama sa nu se afla acolo, ca să vadă în ce încurcătură se băgase fiica ei cea cuminte.

- Bine, spuse Wilhmena despachetând bagajele, dezbracă-te.

- Poftim?

- Dezbracă-te, am spus. Trebuie să probezi o mulţime de haine. De ce am venit aici?

- Bine, oftă Fannie dezbrăcându-se de tricou şi de pantaloni, rămânând în chiloţi şi sutien.

Wilhmena scotoci prin bagaje şi scoase şase ţinute de dimineaţă şi şase ţinute de zi.

- Cum ţi-ai permis să-ţi cumperi atâtea haine? întrebă Fannie impresionată.

- Le cumpăr la jumătate de preţ. Ştii că sunt prietenă cu vânzătoarea şi când îi mai rămâne câte o haină nevândută, mă anunţă. Aşa mi-am făcut garderoba. Vai, dragă! exclamă ea observându-i desuurile.

- Ce e? întrebă Fannie înroşindu-se.

- Porţi bumbac?

- Da. E mai sănătos şi mai ieftin, se justifică ea.

- Da, dar uite cum arată. Parcă ai avea şaptezeci de ani! Nu-i nimic. Avem timp să-ţi cumpărăm nişte lenjerie din dantelă şi mătase, aşa cum trebuie. Hai, îmbracă asta. începem cu ţinutele de zi. La toate am accesorii asortate. Nu trebuie să stricăm o ţinută punându-ne o eşarfă sau nişte cercei nepotriviţi.

- Aşa e, spuse Fannie cuminte, întrebându-se ce ar fi spus Wilhmena dacă i-ar fi văzut garderoba săracă.

- Aş alege nişte ţinute mai conservatoare pentru tine. E important să arăţi ca o doamnă, dar trebuie să fii şi puţin sexy.

- îmi place, spuse Fannie privindu-se în oglindă cu

capul într-o parte. Cât costă costumul acesta?

- O sută cincizeci de dolari.

- Doamne, atâta mă costă întreţinerea casei pe o lună!

în timp ce Fannie proba fiecare ţinută în parte, Wilhmena le sorta pe categorii pe celelalte şi le punea în dulap. Chiar se gândi să ataşeze bileţele de fiecare costum, pe care scrise cu ce accesorii se potriveau.

Din păcate, la capitolul pantofi nu stăteau prea bine. Wilhmena purta cu jumătate de număr mai mult decât Fannie. Dar găsiră soluţia. îndesară în vârfurile pantofilor nişte vată şi nimeni nu putea să observe diferenţa.

- Acum trebuie să facem ceva cu coafura şi cu machiajul tău, hotărî Wilhmena. Hai să mergem în baie. Acolo putem să ne desfăşurăm mai bine. De ce îţi strângi tot timpul părul în coc?

- Mă obligă patronul de la Griddle & Grill.

- Dar acasă nu te obligă nimeni să nu-l laşi liber. Când ai fost ultima oară la coafor?

- Nu ştiu. Acum câţiv ani, cred.

Wilhmena scoase dintr-o geantă foarfece, un spray cu apă şi unul cu fixativ, şi se puse pe treabă.

- Ştiu ce-ţi stă bine, spuse ea. Ai un păr superb, fetiţo. E păcat la vârsta ta să nu-l laşi liber.

- La vârsta mea? Dar am treizeci de ani!

- Treizeci, nu nouăzeci. Uite, vezi, lăsat aşa, pe spate, te face cu zece ani mai tânără.

- Zece ani! Nu poţi să-i faci ceva să mă arate cu

vreo douăzeci mai tânără?

- Mi-e teamă că nu, râse Wilhmena. Ai farduri?

- Da, spuse Fannie cu indignare. Stai să ţi le arăt. Le port tot timpul cu mine, în poşetă.

- Ei, dacă le porţi în poşetă, nu pot fi prea multe. Stai aici. O să le folosesc pe ale mele.

- Să nu mă fardezi prea tare, o avertiză Fannie privind cu îngrijorare machiajul strident al Wilhmenei.

- Ai încredere în mine, vrei?

*
* *

Clay coborî din maşină şi se îndreptă spre casa părintească. întârziase. întâlnirea de afaceri din ziua aceea se prelungise neaşteptat de mult. Fugise până acasă, făcuse un duş, se schimbase, şi alergase la reuniunea ciudată din seara aceea. I se părea o prostie să piardă timpul pregătindu-se atât de mult pentru o simplă cină, dar mama sa insistase întotdeauna să păstreze tradiţia familiei, reunindu-se în jurul mesei de seară.

Clay se opri în faţa uşii, neştiind ce să facă. Greta îl salvă deschizându-i înainte ca el să bată.

- Te-am văzut venind, zâmbi ea.

- Gretie, ce mai faci? întrebă el sărutând-o pe obraz.

- Am făcut şi mai bine, spuse bătrâna strâmbând din nas. Tatăl tău a angajat un nou bucătar.

- Serios?

- Şi o menajeră tânără şi drăguţă.

- Hmmm. Cât de drăguţă?

- Bună seara, fiule, spuse Hyram apărând din spatele Gretei. Văd că ai reuşit să ajungi în cele din urmă.

- îmi pare rău că am întârziat. Am fost reţinut cu nişte probleme.

- Nu-i nimic. Mai avem timp să discutăm înainte de cină. Greta, spune-i lui Jean-Paul că suntem gata pentru cină.

Mormăind ceva în bărbie, Greta se îndreptă spre bucătărie.

- Azi n-a dormit la prânz, spuse Hyram zâmbind. A fost morocănoasă toată ziua, ca o ursoaică.

- Dar ce-i cu tine? Pari foarte binedispus. Ai dat lovitura la bursă?

- Vino să-ţi arăt.

Clay îşi urmă intrigat tatăl spre camera de zi. Stând pe canapea, îmbrăcată într-un costum din mătase crem, o femeie cu cele mai lungi picioare din câte văzuse el vreodată, îl aştepta.

- Cred că ai cunoscut-o pe domnişoara Brisbane, spuse Hyram zâmbind satisfăcut.

- Fannie? întrebă Clay uimit, apropiindu-se de ea.

- Ei, ce părere ai? întrebă Hyram.

Clay scutură din cap, neştiind ce să spună. Fannie era fardată cu totul altfel decât de obicei. Buzele ei roz păreau umede, iar ochii îi erau învăluiţi într-o aură de mister. Părul blond-roşcat îi era pieptănat pe spate, iar câteva bucle rebele îi încadrau chipul.

- Arăţi... minunat! spuse el dându-şi seama că se holba cu neruşinare.

- E o doamnă în toată regula, sublinie Hyram.

- Mă simt ca o cenuşăreasă la bal, spuse Fannie râzând nervos.

- Prostii! făcu Hyram. Eşti adorabilă şi naturală. Fiica ta va fi mândră de tine.

- Cine vrea să bea ceva? întrebă Clay îndreptându-se spre bar, în timp ce Hyram îi făcea lui Fannie cu ochiul.

- Eu nu, mulţumesc, spuse ea.

- Eu mi-am luat singur, spuse Hyram ridicând paharul în aer. Apropo, ghici ce ne prepară noul bucătar ca antreu? *Escargots.*

- *Escarqots?* întrebă Fannie încruntându-se. Ce mai e şi asta?

- Sunt melci, o lămuri Clay turnându-şi scotch în pahar. Ai mâncat vreodată?

- Nu. Am mai călcat din când în când pe câte unul, dar de mâncat... spuse ea simţindu-se din ce în ce mai stânjenită, încercând să facă o glumă.

- Nu-i nimic, spuse Clay uşor sarcastic, acum, după ce tatăl meu te-a luat sub aripa lui ocrotitoare, o să te familiarizeze şi cu tainele vieţii de lux.

- Aşa e, spuse Hyram făcându-i lui Fannie un semn de încurajare.

- Poate c-ar fi mai bine să beau ceva tare înainte de masă, spuse ea. Aveţi vin alb?

- Sigur, spuse Clay îndreptându-se spre un frigider mic, unde Hyram ţinea câteva sticle de vin scump. Tata are întotdeauna ce e mai bun pentru amantele sale.

- Bine ai venit în casa noastră, Fannie, spuse Hyram ridicând paharul. Sper să te simţi bine aici.

* * *

Cinară într-o atmosferă tensionată. Deşi Clay se purta civilizat cu tatăl său, se simţea că nu mai cinaseră de opt luni împreună. Fannie, la rândul său, nu ştia cum să se descurce cu melcii. îl privi pe Clay care folosea o furculiţă mică cu care trăgea carnea vâscoasă din cochilie şi apoi o punea pe o felie de pâine prăjită. Ea îi copie gesturile, dar înghiţi cât mai repede prima îmbucătură.

- Ce părere ai? întrebă Clay văzându-i reţinerea.

- Cred că m-am săturat, spuse ea după ce luă o gură zdravănă de apă, spălând mirosul de usturoi care-i rămăsese în gură. Hyram, dacă doreşti porţia mea, poţi s-o iei.

- Mulţumesc, draga mea, spuse bătrânul. Ador melcii.

Draga mea? Apelativul acela îi displăcu lui Clay. Ce avea
tatăl său de gând? în cele din urmă se ridică de la masă grăbit.

- Mă duc să-mi mai torn un pahar, explică el.

- Dă-i timp, spuse Hyram punându-şi o mână pe braţul lui Fannie, după ce Clay ieşi din sufragerie. Ştiai că nu va fi prea uşor.

Restul cinei fu delicioas. Supa rece de avocado, salata de lăptuci cu porumb, raţa cu portocale şi sparanghelul fură pe placul lui Fannie.

între timp, Clay, care se afla la al treilea pahar de scotch, îşi pierduse interesul pentru mâncare. Atenţia lui era fixată pe reacţiile tatălui său şi ale tinerei femei. Ce-i păsa lui dacă între ei doi era ceva? Obosise să-şi tot aducă tatăl pe drumul cel bun. Ştia că aşa ceva era imposibil.

- Mereu transformaţi cina într-un festin? întrebă Fannie.

- Soţia mea insista să păstrăm tradiţia familiei sale, explică Hyram. Pretindea că e singura ocazie în care poate să reunească întreaga familie. Şi avea dreptate.

- Sincer, mie mi-ar fi cam greu să respect un asemenea program. Rareori mănânc seara. Ajung prea obosită ca să mai pot băga ceva în gură.

- De asta eşti atât de slabă, remarcă Hyram.

Clay trânti paharul pe masă şi se pregăti să se ridice, când intră noua menajeră. Hyram îi zise:

- Spune-i lui Jean-Paul că cina a fost excelentă. Şi dacă vrea să rămână să lucreze pentru mine, îi dublez salariul... Sau lasă, spuse el după un moment de ezitare, îi transmit personal. Iertaţi-mă...

Fannie şi Clay rămaseră singuri.

- Tatăl tău e foarte amabil, spuse ea când tăcerea deveni stânjenitoare. Puţini sunt aceia care şi-ar deschide casa, aşa cum a făcut el pentru mine.

- Da, pufni Clay, el e cavalerul în armură strălucitoare! Sunt convins că are motivele lui s-o facă.

- De unde ştii că n-o face din bunătate? întrebă

ea, dorindu-şi ca şi Clay să vadă bunătatea tatălui lui, aşa, ca ea.

Indiferent cât de egoist fusese Hyram în trecut, se părea că atacul de cord îi schimbase firea.

- Tatăl meu nu face niciodată un gest mărinimos gratuit, fără să se aştepte la o recompensă pe măsură.

- Cum m-aş putea recompensa faţă de el?

- Amândoi ştim cum, Fannie, zâmbi el băgându-şi mâinile în buzunare. Hai să nu ne mai ascundem după deget.

Ea îl privi o clipă zăpăcită. Probabil se referea la faptul că Hyram se folosise de ea pentru a-şi aduce fiul acasă.

- Ai fost de acord cu aranjamentul acesta, spuse ea. Poate că şi tu eşti gata să faci pace.

- Farsa asta n-are nici o legătură cu împăcarea dintre mine şi tatăl meu, clătină el din cap. Am acceptat s-o fac pentru că... Pentru că ştiam că eşti într-o situaţie disperată.

- înţeleg, murmură ea.

Faptul că el simţea nevoia s-o ajute din milă o înfuria puţin şi o durea, totodată. îşi trase scaunul de lângă masă şi aruncă şervetul deoparte.

- Ei, aşa cum ai spus, va fi doar pentru câteva zile, continuă ea. Sigur că ne putem tolera. Dar nu te îngrijora, voi face tot posibilul să nu te deranjez prea mult. Şi poţi să fii sigur că nu voi face public aranjamentul nostru. N-aş vrea ca lumea să bârfească despre căsătoria fictivă dintre Clay Bodine

şi fata simplă, Fannie Brisbane. îţi dai seama că te-ai face de râs!

Spunând acestea, ea se răsuci pe călcâie şi se îndrept cu paşi hotărâţi spre uşă. Dar Clay o prinse de mână şi spuse împleticit, din cauza numărului mare de pahare de scotch pe care le băuse:

- Stai aşa, Fannie... Nu voiam să înţelegi asta.

- Nu? făcu ea constatând cu disperare că era cât pe ce să izbucnească în plâns. Atunci cum te-a convins tatăl tău să intri în joc? Ce ţi-a oferit? Un milion de dolari?

Fannie spusese adevărul fără să se gândească şi fără să ştie. Culmea, ghicise.

- Uite, recunosc, iniţial n-am vrut să mă bag în aşa ceva, zise Clay. Crezi că mie îmi convine să vă văd pe amândoi, împreună?

El regretă cuvintele imediat cum le spuse. Adevăratele sentimente îi scăpaseră de sub control şi-l dădeau de gol.

La început, Fannie nu înţelese la ce se referea el. Apoi îşi dădu seama. Clay era gelos că ea şi tatăl lui puteau să se înţeleagă atât de bine.

- E vina ta, Clay. Tatăl tău îţi cerşeşte practic dragostea, iar tu nici măcar nu-l bagi în seamă. Nu vezi cât de singur se simte? Nu-ţi dai seama cât de mult are nevoie de cineva în viaţa lui, care să-i ţină de urât sau să-l întrebe de sănătate?

Clay se uită la ea în tăcere. Ce tot încerca ea să-i spună? Că tatăl lui se agăţase de ea pentru că fiul său îl refuzase? N-avea nici un sens.

- Şi crezi că tu eşti persoana potrivită care să mă poată înlocui? întrebă el încercând să înţeleagă. Iartă-mă, dar nu te potriveşti rolului.

- Nu încerc să-ţi iau locul, la naiba! exclamă ea izbucnind în plâns. Dar nu mă pot abţine să nu ţin la bietul om. El m-a acceptat de la început. N-a încercat să-mi judece trecutul şi nici nu m-a considerat vreodată o femeie uşoară. Ştiu că băieţii, la şcoală, râdeau de mine, de hainele pe care le purtam. Dar mie nu-mi păsa.

Minţea. îi păsase, dar nu ştiuse ce să facă. Hainele ei erau prea strâmte pentru că mama sa nu-şi permisese să-i cumpere lucruri noi de ani de zile, iar ea crescuse prea repede. Totuşi, pentru ea fusese mai importantă sănătatea mamei sale decât îmbrăcămintea pe care o purta.

- Eu n-am râs niciodată de tine, spuse Clay şoptit, întinzân- du-i un şerveţel, ca să-şi şteargă lacimile. Hai să ne plimbăm. E timpul să lămurim nişte lucruri.

Capitolul 4

Fannie nici nu-şi dădu seama că se plimbau printr-o grădină de flori. Era prea supărată. Doar când nările îi fură gâdilate de mirosul florilor de gardenie, privi în jur cu uimire şi încântare, uitând pentru o clipă de gândurile negre. Clay o conduse spre o băncuţă de piatră şi o invită să ia loc.

- Iartă-mă, spuse ea trăgându-şi nasul. Nu-mi vine să cred că mi-am ieşit din fire. Cred că tensiunea sosirii fiicei mele m-a doborât.

- Nu-i nimic, spuse Clay aşteptând ca ea să se liniştească. După cum am spus, Fannie, niciodată n-am râs de tine. Şi niciodată nu te-am considerat o femeie uşoară. Ştiu că ai dus o viaţă grea. Acum îmi doresc să-ţi fi fost un prieten mai apropiat în vremurile acelea.

- Dar n-am dus-o rău tot timpul. Am trăit şi vremuri mai fericite. Oricum, îmi place să cred că viaţa m-a întărit şi m-a făcut mai bună.

- Da, unii oameni sunt întăriţi de greutăţile vieţii.

Fannie îşi aminti de facturile de la spital pe care trebui să le
plătească şi de hotărârea ei de a nu renunţa la şcoală. într-o zi, avea să termine studiile şi datoriile. Şi atunci putea să înceapă reparaţiile la casă. Şi putea să-şi cumpere carne proaspătă, haine ca ale Wilhmenei, lenjerie din dantelă şi mătase, orice-i poftea inima.

- La ce te gândeşti? întrebă Clay văzând-o îngân-

durată.

- Mă gândeam că poate şi viaţa mea va fi mai uşoară într-o bună zi, spuse ea oftând. Nu poate, ci cu siguranţă. Aş face orice să fie aşa.

Clay o ascultă întrebându-se dacă Fannie se gândea la ajutorul tatălui lui când spunea asta.

* *

- Pe vremea mea se muncea mai mult, spuse Greta aranjând masa din sufragerie. Dar erau şi o mulţime de servitori. Domnul Bodine a renunţat la toată lumea după ce doamna a murit, fie-i ţărâna uşoară, pentru că voia să scape de o bătaie de cap. Noua doamnă Bodine a angajat câţiva servitori noi când s-a mutat aici, dar nici unul n-a rezistat prea mult.

Greta dădu din mână a lehamite, semn că acea perioadă nu valora doi bani.

- Oricum, ce făcea el singurel cu atâţia servitori? Nu organizează petreceri... Dumneavoastră sunteţi primul oaspete de ani de zile. Şi de când a plecat domnul Clay, domnul Bodine nici n-a mai cinat în sufragerie, adăugă ea în şoaptă.

- Chiar a dat-o afară din casă pe noua doamnă Bodine? întrebă Fannie stând lângă Greta nu pentru a învăţa cum se aşază corect tacâmurile de argint, ci măcinată de curiozitate.

- Nu e frumos să-ţi bârfeşti stăpânii, spuse Greta săgetând-o din priviri.

Părea la fel de ţeapănă ca şi uniforma ei albastră,

bine apre- tată. Greta era un model pentru toate menajerele din lume. Părul ei alb era bine strâns într-un coc în vârful capului, iar în picioarele îmbrăcate în ciorapi albi avea o pereche de botoşei negri, silenţioşi.

-Acum, reţineţi, continuă ea, furculiţele la stânga farfuriei, cuţitele şi lingurile la dreapta, în ordinea folosirii. Linguriţele se pun în faţă, la trei centrimetri de farfurie, spuse ea scoţând din buzunar un centimetru şi măsurând.

Constatând că aranjase totul la fix, Greta zâmbi satisfăcută. Fannie încercă să-şi ascundă zâmbetul în faţa pedanteriei bătrânei.

- îmi pare rău că am fost indiscretă, spuse ea. Dar tot timpul bârfim pe seama şefului de la fast-food.

- Poate, observă Greta, dar asta se întâmpla înainte să mă rugaţi să vă învăţ cum să vă purtaţi ca o doamnă. Oricum, oftă ea, poate n-ar fi rău să cunoaşteţi întreaga poveste a celei de-a doua soţii a domnului Bodine. Ei, ştiţi că domnul Clay crede că toate femeile sunt vânătoare de averi.

- Serios?

- Nu ştiaţi? Sigur, el n-ar recunoaşte asta nici în ruptul capului, desigur. Dar ascultaţi-mă bine, băiatul ăsta e convins că o femeie care se uită la el de două ori, e clar că-i urmăreşte contul din bancă.

- Păcat, spuse Fannie sincer dezamăgită. Credeam că el e o partidă bună chiar şi fără conturi în bancă.

- După ce a văzut-o pe femeia aceea manipulându-l pe tatăl său, nici o femeie din lume

nu-i mai poate schimba părerea. E convins că toate sunt la fel.

- Cred că nu are aceeaşi părere şi despre mine, spuse Fannie, deşi după ultima conversaţie pe care o purtaseră, nu putea spera la altceva. Nu-mi place că sunt săracă, dar nu mă deranjează să muncesc pentru ceea ce-mi doresc.

- Ei, nu ştiu ce gândeşte domnişorul Clay. După cum v-am spus, astea sunt bârfele. Eu sunt aici ca să vă învăţ bunele maniere şi nimic mai mult.

- Mulţumesc, Greta, spuse Fannie, plăcând-o pe bătrână, în ciuda rigidităţii sale aparente. Voi încerca să nu te dezamăgesc.

* *

în după-amiaza următoare, Clay sosi acasă devreme şi o găsi pe Fannie răsfoind cărţile din biblioteca familiei. Se sprijini de cadrul uşii, privind-o în tăcere o vreme. Fannie purta o rochie decentă, dar în acelaşi timp feminină şi sexy. Părul lung, pe care şi-l lăsase liber pe spate, îi ajungea până la talie.

- Ai găsit ceva interesant? întrebă el în cele din urmă.

- Oh! tresări ea. Nu te-am auzit venind.

Fannie puse la loc cartea groasă istoria Rusiei, apoi privi în jur admirativ biblioteca impresionantă. Toate cărţile erau îmbrăcate în piele şi aşezate pe categorii. Mobilierul masiv, din lemn de nuc, dădea un aer sobru încăperii.

- Tatăl tău mi-a dat voie să împrumut orice carte

doresc. Mi-e teamă că nici una dintre toate aceste cărţi nu e pe gustul meu.

- Cred că ai de unde alege.

- Sigur, dar nu aveţi genul de cărţi care-mi plac mie.

- Şi anume?

- Romane de dragoste, spuse ea roşind.

- Aha! făcu el îndreptându-se spre nişte rafturi din colţul opus al încăperii. Nu te-ai uitat unde trebuie. Mama considera că am nevoie de o instruire serioasă, dar, la rândul ei, citea romane de dragoste, când voia să se relaxeze. Uite, cărţi de dragoste, romane de acţiune, crime, spionaj...

- Mamăăă! exclamă impresionată Fannie. Mulţumesc. Măcar aşa voi avea cu ce să-mi umplu timpul.

- Să-ţi umpli timpul? întrebă el privind-o fix. Vrei să spui că te plictiseşti?

- Da. Mă simt inutilă, recunoscu ea roşind din nou.

- Credeam că Greta te învaţă cum să devii o doamnă.

- M-a învăţat. Acum ştiu să fac diferenţa dintre o furculiţă de salată, una de peşte şi un cleşte pentru raci. De ce râzi? Te bucuri de nefericirea mea?

- Nicidecum. Mă amuză faptul că Greta consideră importantă în instruirea unei doamne adevărate, diferenţierea dintre furculiţe. De ce nu te plimbi prin grădină?

- Pentru că mi-e teamă că voi păta rochia aceasta împrumutată de la Wilhmena, sau că voi rupe tocurile

acestea prea înalte, cu care nu m-am obişnuit...

- Atunci ce vrei să faci?

- Nu ştiu, ridică ea din umeri. Ce fac bogătaşii în timpul liber?

- Depinde de hobby-uri. Unora le place să navigheze, altora să călărească, altora să joace golf sau tenis, altora să parieze... Tu? Ţie ce-ţi place să faci?

- Oamenii săraci n-au timp de distracţii. Şi de asta nu prea ştiu ce-mi place să fac. Eu n-am jucat niciodată golf sau tenis. Ah, îşi aminti ea, îmi place să joc bowling. Dar pun pariu că tu n-ai fost niciodată într-o sală de bowling.

- Am fost o dată sau de două ori, spuse el căzând pe gânduri. Dar dacă vrei să mergi undeva, oriunde, spune-mi şi te duc eu. Nu uita să-i spui mai întâi tatei.

- Oh, Hyram nu se va supăra, sunt sigură, spuse ea, dornică să iasă în oraş. Am nevoie de ceva care să-mi ţină mintea ocupată. înnebunesc dacă mă mai gândesc mult la ziua de mâine, când va sosi fiica mea.

- Ai dreptate, fu el de acord. Putem să cinăm undeva, în oraş.

- Grozav, spuse ea, încântată de perspectiva de a nu cina în seara aceea acasă. Crezi că pot să-mi pun perechea mea de blugi vechi?

Ştia că noul bucătar prepara numai feluri ciudate de mâncare. Doar la auzul ingredientelor i se întorcea stomacul pe dos. Meseria de doamnă era cam grea.

Clay chicoti amuzat. Era prima femeie pe care o cunoştea el, căreia nu-i păsa cum se îmbrăca. Oare Fannie se prefăcea, sau chiar asta era firea ei?

- Poţi să te îmbraci cu orice-ţi pofteşte inima. Mă voi îmbrăca şi eu în blugi, dacă asta te va face să te simţi mai bine.

- Eşti un băiat bun, Clay. în ziua de azi tragi cu tunul şi nu găseşti băieţi buni ca tine.

Felul sincer în care o spusese îl surprinse pe Clay, şi astfel îşi dădu seama cât de uşor putea fi sedus de o femeie ca Fannie.

- Nu sunt chiar aşa de bun, protestă el îndesându-şi stânjenit mâinile în buzunare. Ah, şi să nu uităm, în seara asta ar trebui să-mi mut lucrurile în camera ta. Mâine s-ar putea să nu mai avem timp s-o facem.

- în seara asta?! exclamă ea luată prin surprindere.

- Ai uitat? Fiica ta îşi va pune întrebări despre relaţia noastră, dacă mă va vedea dormind la parter.

- Dar avem timp şi mâine...

- Trebuie să ne obişnuim unul cu prezenţa celuilalt. Dacă nu, relaţia noastră nu va părea că merge ca pe roate.

Clay avea dreptate. Degeaba cunoştea culoarea ei preferată sau numele filmului care o făcuse să plângă ultima oară. Ei doi trebuiau să pară că trăiesc împreună de mult timp.

- Aşa e, recunoscu ea. Dar vreau să te ajut să-ţi muţi lucrurile. La urma urmei e interesul meu.

- Bine. Hai să mergem, spuse el pornind spre uşă.

Apropo, ai discutat cu bătrânul despre aspectul ăsta?

- Da. Azi-dimineaţă, la micul dejun.

- Şi?

- Nu s-a supărat. Doar o facem de ochii lui Mandy. între noi doi nu e nimic serios.

- I-ai spus cu cuvintele astea?

- Desigur. Nu vreau să-şi facă o impresie greşită.

- Sigur că nu, mormăi el îndreptându-se din nou spre uşă.

Fannie îl urmă pe Clay în dormitorul lui. în drum, o întâlniră pe Greta care ducea prosoape curate în băi. Când îi văzu pe cei doi intrând în dormitor, clătină din cap.

- Fannie mă ajută să-mi duc lucrurile în dormitorul ei, explică Clay încercând să clarifice situaţia.

- înţeleg, spuse Greta cu buzele ţuguiate.

Când intrară în dormitor, Fannie simţi în nări miros de citrice şi lemn proaspăt tăiat.

- Cu ce vrei să te ajut? întrebă Fannie, stânjenită fiindcă intrase pentru prima oară în viaţa ei în dormitorul unui bărbat.

- Poţi să-mi aduci obiectele de toaletă, spuse el făcându-i semn spre baie şi luând în mână o geantă de piele, cu iniţialele lui ştanţate pe ea.

Fannie intră timid în baia lui, care era decorată în verde închis. O clipă, duşul îi atrase atenţia. Şi-l imagină pe Clay acolo, gol, stând sub jetul de apă.

Ce-i venise? Doar n-avea şaisprezece ani! Numai atunci, la orele de biologie, obişnuia să-şi imagineze cum ar fi fost dacă

Clay Bodine ar fi sărutat-o pe gură şi ar fi invitat-o seara la dans. Dar învăţase că în braţele unui bărbat, o fată nu-şi găsea liniştea. Dimpotrivă.

Deschise dulapul cu medicamente şi ezită o clipă înainte să ia flaconul cu after-shave. I se părea prea intim să umble prin lucrurile unui bărbat. Desfăcu capacul şi duse flaconul la nas. Mirosul o făcu să se înfioare.

- Ai găsit ce-ţi trebuie?

Fannie tresări speriată, aproape scăpând sticluţa din mână.

- Da, spuse ea repede. Miroseam chestia asta...

- Şi, îţi place? întrebă Clay amuzat.

- Hmmm, da... Interesant, murmură ea.

- Dar nu poţi să-ţi faci o părere dacă miroşi doar sticla, spuse el apropiindu-se. Uite, miroase aici. Spune-mi dacă merită banii.

Fannie începu să tremure când Clay se apropie cu gâtul de nasul ei. Recunoscu mirosul de mosc amestecat cu mirosul lui. Combinaţia o zăpăcea total.

- Ei, ce părere ai? întrebă Clay pe un ton neutru.

- Da... spuse ea cu respiraţia tăiată, categoric merită banii.

- Mereu eşti aşa de timidă în preajma bărbaţilor? întrebă el amuzat.

- Nu, se apără ea. Mă întâlnesc cu diverşi bărbaţi zilnic, la Griddle & Grill.

- Atunci eu sunt de vină?

- Nu obişnuiesc să umblu printre obiectele de toaletă ale bărbaţilor.

-Atunci cum vei reuşi să împarţi în mod firesc dormitorul cu mine, zilele următoare?

- Mă gândeam că vei dormi pe sofa.

- Probabil că aş fi făcut-o, dacă aş fi fost mai scurt cu vreo zece centimetri.

- Atunci voi dormi eu pe sofa, şi-ţi voi lăsa ţie patul.

- Cum doreşti, spuse el ridicând din umeri.

Fannie îl privi ciudat, gândindu-se cât de nepoliticos era Clay pentru că o lăsa să doarmă în locul lui, pe sofa. Totuşi se aflau în casa lui şi era în interesul ei ca el să coopereze.

- Hai să terminăm cu mutatul, propuse Fannie în cele din urmă.

Clay se întoarse în cameră fără să mai spună nimic. După ce terminară de strâns toate cele necesare, porniră spre camera ei.

- Unde să-mi atârn hainele? întrebă el scoţându-şi din geantă un costum.

Fannie deschise dulapul alb, sculptat, şi înghesuindu-şi hainele într-un colţ, spuse:

- Poţi să foloseşti partea asta. în partea cealaltă sunt hainele mamei tale.

- Tata ar trebui să le scoată de acolo, spuse Clay încrun- tându-se. Sau poate vrea să le păstreze din respect.

- Şi eu mai păstrez hainele mamei mele.

- Crezi că e bine?

- Nu văd de ce nu. Mama mea a murit, dar în inima mea trăieşte. Mă gândesc la ea zilnic. Uneori, când mă simt singură, mă duc la mormântul ei şi-i vorbesc ore-n şir. Nu ştii cât de bine mă simt după ce

plec de acolo.

- Ai dreptate, spuse el dând cu înţelegere din cap. Şi hainele împachetate unde să le aşez?

Fannie se îndreptă spre o comodă şi deschise sertarele de jos.

- Uite, poţi să ţi le pui aici. Eu folosesc sertarele de sus.

Fannie îi duse obiectele de toaletă în baie, şi le aşeză în
dulapul de medicamente, lângă ale sale. Din nou se simţi ca şi cum i-ar fi umblat prin lucrurile intime.

După ce Clay despachetă totul, împinse geamantanul sub pat şi se aşeză să se odihnească.

- Ei, n-a durat prea mult, spuse el mângâind cuvertura de satin crem. Pe care parte a patului preferi să dormi?

- Ai uitat că voi dormi pe sofa?

- Da, dar vreau să ştiu, pentru orice eventualitate.

- Nu înţeleg.

- De exemplu, dacă fiica ta are chef să bată în toiul nopţii la uşă şi să intre? Ce ne facem? Ne vom lupta pentru un loc?

- Bine, dorm pe partea cea mai apropiată de baie. Eşti mulţumit?

- Nu m-ar deranja să dormi noaptea în pat cu mine.

- Ce vrei să spui? întrebă ea înroşindu-se până-n vârful urechilor.

- Aş deveni o persoană mai puternică. Psihic, vreau să spun. Apropo, îmi place coafura ta cea

nouă.

- Mulţumesc, spuse ea surprinsă. Nici nu ştii de câte ori am fost tentată să-mi tund părul. Dar nu pot să mă hotărăsc. Mamei îi plăcea să mi-l împletească. Mă ruga să nu mi-l tund niciodată.

- Cred că voi două aţi fost foarte apropiate.

- Da. Nu ne aveam decât una pe cealaltă. Ştii... nu cred că merită să te ataşezi de oameni. întotdeauna trebuie să te desparţi de ei, până la urmă.

Clay nu ştia dacă Fannie se referea la mama ei, sau la bărbatul din viaţa ei. Dar avea prea multe emoţii în legătură cu sosirea lui Mandy, aşa că el nu voia să-i mai răscolească trecutul. Oricum, avea senzaţia că putea să discute cu ea orice.

- Ai vreo pereche de tenişi? întrebă Clay.

- Da, dar sunt vechi.

- Nu contează. Voiam să te întreb dacă nu ţi-ar plăcea să ne plimbăm puţin, înainte de cină. Şi mă gândeam să te îmbraci în ceva mai comod.

- Mi-ar plăcea să ies la aer. Mă îmbrac în cinci minute.

în timp ce Clay privea pe fereastră, Fannie se schimbă în grabă. Şi abia reuşi să-şi tragă blugii, că Hyram intră peste ei.

- Aţi aranjat totul? întrebă el luând-o pe Fannie pe după umeri şi strângând-o încurajator.

- O să fie cam incomod, dar ne descurcăm. E vorba doar de trei zile.

- I-ai spus lui Clay să aducă patul pliant din debara?

Clay îşi încrucişă braţele la piept, întrebându-se de ce tatăl
său era atât de preocupat de felul în care dormea el cu Fannie.

- Nu e nevoie, spuse ea. Voi dormi pe sofa. Şi nu vreau să-i explic fiicei mele prezenţa patului pliant în camera mea. Adică a noastră.

- Fiule, o însoţeşti mâine pe Fannie la aeroport, ca să-şi întâmpine fiica?

- Sigur că da. Aşa mi se pare normal.

- Eu şi Clay tocmai ieşeam la plimbare, spuse ea. Vrei să vii cu noi?

Fannie spera să-i apropie în acest fel pe cei doi, ca atmosfera să devină mai destinsă. Poate că odată va reuşi să-i povestească lui Clay despre durerea tatălui său.

- Nu, mulţumesc, spuse Hyram. Mi-am făcut progrmul de exerciţii fizice pe ziua de azi. Acum am chef să stau în fotoliu şi să citesc ziarele de seară.

- Ziarele de seară? întrebă Fannie ştiind că în Culpepper se distribuiau ziare numai dimineaţa.

- Da, râse Hyram. Dacă reuşeam să le citesc dimineaţa, le spuneam ziarele de dimineaţă. Aşa că...

- înţeleg, zâmbi Fannie.

- Plimbare plăcută, spuse Hyram făcându-i cu ochiul.

Clay se întrebă dacă tatăl său voia numai să fie politicos,
sau chiar nu-l deranja s-o ştie pe Fannie singură, în prezenţa lui. într-un fel, simţea între cei doi o

camaraderie şi nimic mai mult. Dar totuşi se întreba ce fel de relaţie aveau.

-Ai grijă de ea, spuse bătrânul. M-am ataşat de fata asta.

Capitolul 5

- Eşti cam tăcut, spuse Fannie în timp ce se plimbau prin grădină. S-a întâmplat ceva?

- încerc să-mi dau seama ce se petrece aici, spuse el morocănos.

- Ce vrei să spui? Credeam că ne-am ocupat de toate.

- Nu mă refer la aranjamentul acesta cu fiica ta. Vreau să ştiu ce se întâmplă între tine şi tatăl meu.

- Tatăl tău? întrebă ea evident surprinsă. Nu ştiu la ce te referi, spuse ea sincer, şi văzând că el nu-i răspunde, continuă: E vorba de bani, nu-i aşa? De ce nu mi-ai spus mai devreme? Dacă bănuiai că urmăresc banii tatălui tău, trebuia să-mi fi spus de la început.

- Mi-ai fi zis adevărul?

- Eu nu mint niciodată, spuse ea înroşindu-se. Fiica mea a fost prima persoană pe care am minţit-o în viaţa mea. Şi uite în ce încurcătură am intrat. Cât despre relaţia mea cu tatăl tău, te anunţ că nu e nimic nepotrivit între noi.

- Poate că asta e părerea ta, dar eu îmi cunosc tatăl şi ştiu că el gândeşte altceva.

- Tatăl tău nu mi-a creat niciodată impresia că ar avea intenţii mai puţin onorabile în privinţa mea. Mi-aş da seama dacă ar gândi altceva.

- Ţi-a pus la dispoziţie casa, a angajat personal nou, special pentru venirea fiicei tale... Mi se pare că astea sunt motive destul de solide ca să te facă să-ţi

dai seama de intenţiile lui... onorabile.

- Eşti paranoic, Clay.

- Da. Atunci când bătrânul o ia razna în faţa unei femei frumoase, devin paranoic, cum spui tu.

Fannie luă ca pe un compliment faptul că o numise de „fată frumoasă”, dar n-avea timp acum să se gândească la asta. Ştia că Hyram Bodine îi dăduse suficiente motive fiului său ca acesta să-l considere un afemeiat, dar ea nu voia să intre la mijloc.

-Aş vrea să rezolvi problemele de comunicare pe care le ai cu tatăl tău, spuse ea. Se simte singur, săracul de el. Şi starea sănătăţii lui nu mai e ca înainte.

Fannie fusese pe puncul de a-i dezvălui secretul, dar se abţinuse la timp. Clay nu trebuia să ştie de atacul de cord al tatălui său. Fannie îi făcuse o promisiune lui Hyram.

- Nu vreau să-şi bată joc de tine, spuse Clay. Cum a făcut în cazul altor fete. Nu vreau să se folosească de tine.

- Dar nu se foloseşte de mine!

- N-ai de unde să ştii.

- Nu sunt copil, Clay. Sunt perfect capabilă să am grijă de mine însămi.

- O să înceapă prin a-ţi oferi daruri, continuă Clay privind-o în ochi. La început daruri nesemnificative, ca să nu-ţi trezească suspiciuni. O să-ţi ceară sfatul în orice situaţie. La un moment dat te vei întreba ce se va face el fără tine.

- Nu vreau să mai ascult bazaconiile astea!

- Te-ai întrebat vreodată de ce n-am mai lucrat pentru el şi am preferat să-mi fac propria afacere? M-am săturat să-l văd făcând ochi dulci fiecărei femei. M-am săturat să-l văd înşelând-o pe mama, pretinzând că are de lucru până târziu, când de fapt el ieşea cu alte femei.

- Observ că nu-l prea placi pe bătrân...

- Nu, nu-l plac! izbucni el frământându-şi mâinile cu nelinişte. Primul lui magazin era o magherniţă. La început vindea legume direct din maşină. Banii mamei mele l-au ridicat din rahatul în care era. L-am văzut îmbogăţind alte femei cu banii mamei mele.

- Sper că nu crezi că-i urmăresc averea. Sau că-ţi folosesc tatăl ca să obţin ceea ce vreau.

Clay îşi aminti de fata din liceu care purta rochii mult prea strâmte şi prea scurte, care în cele din urmă dăduse naştere unui copil. Ce fel de femeie era Fannie?

- Crezi că sunt o oportunistă? întrebă ea cu glas şoptit. Asta crezi?

- Nu vreau să cred. Dar dacă e aşa, am de gând să-mi protejez tatăl.

- Să-l protejezi?

- Da. De el însuşi. Când e vorba de femei îşi pierde măsura. Sistemul său de valori se dă peste cap. Dar mai am un motiv. Unul egoist.

- Care anume?

- Vrei să-ţi spun adevărul? Poate pare o nebunie, dar te vreau pentru mine.

îi mărturisise ei adevărul pe care nu voia să şi-l

mărturisească sieşi.

- Nu înţeleg, spuse ea buimăcită.

Şi o surprinse a doua oară luând-o de talie şi trăgând-o aproape, spre el. Contactul cu trupul lui o făcu pe Fannie să tresară, dar nu încercă să se retragă.

- Viaţa ia întorsături ciudate, uneori, spuse el. Am fost fascinat de tine din clipa în care te-am văzut. Dar atunci nu mi-am dat seama.

Fannie îl privi cu neîncredere. Ce joc făcea Clay? Se simţea ca un animal mic, prins în ghearele leului.

- Dar niciodată nu mi-ai dat impresia că te-aş interesa.

- Aveai grupul tău de admiratori.

Fannie privi în altă parte. Nu voia să-şi mai amintească de perioada liceului. Fusese atât de naivă! Crezuse că băieţii o băgau în seamă pentru că o plăceau ca prietenă. Abia după ce auzise nişte fete şuşotind despre hainele ei ciudate, îşi dăduse seama că atenţia colegilor nu era una prietenoasă.

- Ştiu de ce mă plăceau băieţii, spuse ea. Nu sunt chiar atât de proastă.

- Te deranja?

- Clay, tu nu ştii cum e să fii sărac. Nu aveam cu ce să mă îmbrac. Pe atunci mă gândeam la altele, şi nu la îmbrăcăminte.

Era o prostie să se gândească la haine noi, când nu aveau bani pentru mâncare sau medicamente.

Clay o privi ruşinat, simţindu-se ca un gunoi. El bănuiase că Fannie se îmbrăca special provocator.

- Aş vrea să te cunosc mai bine, Fannie, spuse el dându-şi seama că o judecase greşit. Aş vrea să te înţeleg.

Clay era prea aproape de ea. Fannie nu putea să-l privească direct în ochii lui albaştri.

- De ce? întrebă ea şoptit.

- Pentru că, după cum ţi-am spus, mă fascinezi.

- Aşa cum te fascinează orice femeie sub patruzeci de ani din oraşul nostru? N-ar trebui să-l judeci pe tatăl tău. Reputaţia ta nu e mai bună.

- Eu nu sunt căsătorit, aşa cum era tatăl meu, când alerga după fuste.

- Am auzit că fugi mâncând pământul când o femeie îţi vorbeşte despre căsătorie.

- Aşa e, mă intimidez. Mai ales după ce am asistat la distrugerea unei căsnicii.

- Dar sunt atâtea căsnicii fericite în oraşul nostru. N-ar trebui să iei drept model căsnicia părinţilor tăi.

- Uite cine vorbeşte, râse el. Am impresia că nici tatăl tău n-a fost vreun sfânt. Poate că noi doi avem mai multe în comun decât credem.

- Adică?

- Să nu uităm că tatăl tău, ca şi tatăl copilului tău, au fugit mâncând pământul când au dat de greu. Măcar tata s-a întors mereu acasă.

- Se pare că le ştii pe toate, spuse ea sarcastic.

- Nu chiar. Poate mai avem câte ceva de învăţat unul despre celălalt.

- Ca de pildă?

- Nu ştiu. Am putea pleca din oraş câteva zile.

Desigur, după ce pleacă fiica ta. Atunci vom afla mai multe unul despre celălalt.

Oferta lui o înfioră. Nu era prima invitaţie de acest fel pe care o primea. Atingerea lui deveni insuportabilă şi-l împinse cât colo.

- Nu eşti primul care mă invită să împărţim o cameră de motel, Clay, spuse ea amar. Dacă o fată a călcat strâmb în oraşul acesta, apar o grămadă de bărbaţi dornici s-o... încerce. Hai mai bine să ne întoarcem acasă. Tatăl tău se va îngrijora.

- M-ai înţeles greşit. Eu speram să plecăm din atmosfera oraşului nostru, ca să putem să ne concentrăm unul asupra celuilalt. îmi permit să închiriez două camere într-un hotel bun.

- îmi pare rău că ţi-am înţeles greşit propunerea, spuse ea rece. Răspunsul e acelaşi. Nu.

- De ce eşti aşa ţepoasă?

- Nu sunt ţepoasă. Dar după ce fiica mea se va întoarce la Washington, eu îmi voi reîncepe serviciul. Dacă-l voi mai avea.

- Eu sunt de părere că urăşti bărbaţii.

- Şi eu sunt de părere că tu nu suporţi să fii respins.

Clay o trase a doua oară spre el, şi de data asta Fannie nu
reuşi să se mai ferească de buzele lui.

Rămase imobilă, îngheţată de şocul atingerii lui. Surprinsă, desfăcu buzele, iar limba lui pătrunse în moliciunea fierbinte a gurii ei. Gustul lui masculin îi trezi simţurile adormite.

încercă să se opună, dar numai pe jumătate. Şi amândoi ştiură. Clay o strânse şi mai tare în braţe, lipindu-şi pieptul de sânii ei plini. Mâinile lui se plimbară pe spatele ei până ajunseră în dreptul feselor. Atingerea intimă o sperie pe Fannie.

Dar el se retrase primul. Când o privi, o văzu uitându-se în gol, cu buzele întredeschise, umede şi roşii.

- Nu te interesează? întrebă el. Aproape m-ai prostit şi pe mine.

- Trebuie să plec, spuse ea tremurând de supărare amestecată cu dorinţă.

- Eşti o laşă!

- începi să mă enervezi, ştii?

- Asta înseamnă că progresăm? zâmbi el arătându-şi dantura perfectă.

Fannie nu mai răspunse provocării şi-i întoarse spatele, pornind hotărât spre casă.

- Aşteaptă-mă, spuse el. Te conduc eu.

- Nu e nevoie.

- Dar insist. Tata mi-a spus clar să am grijă de tine.

Ajunseră acasă în timp record, mergând hotărât, şi la
cinci paşi distanţă unul de celălalt. Hyram îi aştepta în salon.

- Fannie, spuse el, tocmai mă pregăteam să vin după voi. Hai, stai aici, lângă mine, pe sofa. Am o surpriză pentru tine.

Zâmbind, încercând să-şi ascundă iritarea, Fannie

traversă încăperea şi se aşeză lângă Hyram. Refuză să-l privească pe Clay.

- Ador surprizele, spuse ea.

- Asta e pentru tine, spuse Hyram întinzându-i o cutie de catifea.

Zâmbetul lui Fannie se stinse şi în privirile ei apăru îngrijorarea.

- Ce e asta?

- Deschide-o şi-ai să vezi.

Fannie deschise cu mâini tremurânde cutia elegantă şi descoperi în interior un colier de perle şi o pereche de cercei asortaţi.

- Dumnezeule! exclamă ea impresionată.

- Setul acesta a fost al soţiei mele. Spunea că sunt perlele ei norocoase. Vreau să ţi le dăruiesc ţie. Poartă-le mâine, când te vei duce s-o iei pe fiica ta de la aeroport. O să-ţi poarte noroc.

Fannie rămase mută de uimire. Şocată. Nu ştia ce să spună, dacă să accepte un asemenea dar. Se gândi la un refuz politicos. Ochii albaştri ai lui Hyram erau atât de sinceri încât nu putea să-i rănească sentimentele.

Apoi îşi aminti brusc că nu erau singuri. Clay se uita la ei. Fannie cunoştea privirea aceea. înainte ca ea să deschidă gura să spună ceva, el părăsi încăperea trântind uşa.

Capitolul 6

Când urcă în maşina lui Clay, a doua zi, la prânz, simţi cum colierul de perle o sufocă. Se îmbrăcase într-un costum elegant, verde, iar Wilhmena o machiase şi coafase, special pentru ocazie.

- Arăţi ca o prinţesă, îi spusese femeia grăbind-o să coboare scările casei Bodine.

- Aşa mă şi simt, mărturisise ea.

în numai câteva zile, viaţa ei se schimbase radical. Unde era fata simplă, care muncea ziua la Griddle & Grill într-o uniformă anostă, ca apoi să se grăbească la cursurile serale de la universitate? Aşa, îmbrăcată în cele mai bune haine ale Wilhmenei, se simţea ca un manechin din vitrina unui magazin de modă. Trebuia să aibă mare grijă să nu se şifoneze. Ducea dorul blugilor ei jerpeliţi.

Acum, în timp ce Clay scotea maşina din curte, Fannie se întreba ce părere avea el despre cum arăta.

- Frumos colier, comentă Clay intrând pe şosea.

- Am vrut să-l refuz, dar tatăl tău a insistat să-l iau, spuse Fannie înroşindu-se. Am acceptat să-l pun astăzi, ca să-mi poarte noroc. Ti-aş fi spus-o de aseară, dar ai dispărut. Ai uitat chiar şi că mi-ai promis că vom merge la bowling.

După ce plecase din casa tatălui său trântind uşa, Clay se dusese la birou şi muncise până după miezul nopţii, gândin- du-se numai la pământul de lângă râu, pe care-l dorea cu atâta disperare. Dar se mai

gândise şi la Fannie.

- îmi pare rău, spuse el mai blând. Am uitat complet. Am avut o grămadă de problme pe cap zilele astea.

- De ce încerci să vezi în relaţia mea şi a tatălui tău mai mult decât este? Nu înţelegi că el încearcă doar să fie amabil? Nu vrei ca el să aibă prieteni?

- Prieteni? Ştii cât valorează colierul de la gâtul tău?

- Nu, şi nu mă interesează, spuse ea simţind cum palmele încep să-i transpire.

în momentul acela nu avea la ea mai mult de douăzeci de dolari. Numai gândul că ar fi putut pierde acea bijuterie împrumutată o înspăimânta.

- Mai întâi ţi-a oferit camera mamei mele, apoi ţi-a dăruit colierul ei, mă întreb ce mai urmează.

- Nu vrei să schimbăm subiectul? întrebă ea masându-şi tâmplele care începuseră s-o doară. Sunt deja prea emoţionată la gândul că mă voi întâlni cu fiica mea.

- Ai dreptate, se îmblânzi el. Se pare că de fiecare dată când stau de vorbă cu tine dau cu bâta-n baltă. Aş vrea să-mi dau seama unde greşesc.

- Anunţă-mă, când vei afla.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Fannie avea emoţii gândindu-se la întâlnirea cu fiica sa, iar Clay reflecta la relaţiile lui trecute şi la experienţele care-i schimbaseră optica în privinţa femeilor. Banii stricau oamenii şi relaţiile. Asta o aflase încă din liceu, când popularitatea sa crescuse datorită averii

familiei sale.

La început, în clasa a treia, mama sa îl făcuse remarcat, cumpărându-i un costum nou-nouţ de fotbal american. în clasa a şasea, îi făcuse o bibliotecă impresionantă din care împrumuta cărţi tuturor colegior, chiar şi profesorilor. Apoi, în liceu, devenise căpitan pentru că mama sa oferise uniforme întregii echipe. După aceea devenise şeful clasei, pentru că mama sa făcuse o donaţie substanţială pentru fondul liceului.

Mai târziu devenise cel mai vânat burlac din oraş. Toate fetele nemăritate erau gata să-l ia de soţ, fără ca măcar să-l cunoască personal. Acum, banii îl transformaseră şi pe el într-un cinic.

- Mi-e teamă, Clay, gemu Fannie, când în faţa lor apăru semnul indicator al aeroportului Savannah.

- O să te descurci, spuse el privind-o înţelegător.

- Arăt bine? întrebă ea aranjându-şi coafura.

-Arăţi ca o adevărată doamnă, o linişti Clay. O doamnă frumoasă, adăugă el convingător.

Fannie nu se simţea frumoasă, dar îi era recunoscătoare lui Clay pentru încurajare. Mai degrabă se simţea ca o fetiţă care se juca de-a doamna.

- Ei, spui aşa... Dar oricum, îţi mulţumesc. Aveam nevoie să aud asta.

- Nu te mint, spuse el. Vorbesc serios. Ar fi trebuit să-ţi dai seama până acum.

Fannie îşi aminti cum, cu o zi înainte, îi mărturisise că şi-o doreşte numai pentru el. Păcat că

stricase totul invitând-o în afara oraşului. înţelesese ea greşit? Lui Clay chiar îi plăcea de ea sau căuta doar o distracţie în pat? Uneori părea atât de grijuliu cu ea, încât Fannie chiar credea pe moment că el o plăcea cu adevărat.

îndreptându-se spre terminal, câteva minute mai târziu, Fannie se întrebă ce fel de relaţie aveau ei doi.

- Am ajuns prea devreme, spuse Clay privind afişajul electronic cu sosirile. Vrei să bei o cafea?

- Da, spuse ea, şi se îndreptară spre cafenea.

Când se aşezară şi chelneriţa le aduse cafelele, Fannie nu reuşi să ducă ceaşca la gură, atât de tare îi tremurau mâinile.

- Ia-o mai uşor, o sfătui Clay punându-şi palmele pe mâinile ei mici şi reci. O să ţi se facă rău.

- Nu mă pot abţine. Dacă Mandy nu mă va plăcea?

- De ce să nu te placă?

- Pentru că am părăsit-o, şopti ea retrăgându-şi mâinile din strânsoarea lui caldă.

- La vremea aceea n-aveai alternativă. După părerea mea, a fost cel mai altruist gest pe care-l puteai face.

- Nu ştiu, clătină ea din cap. Şi eu am încercat să mă conving că aşa a fost. Dar chiar şi acum mă întreb dacă m-aş fi descurcat până la urmă s-o cresc singură.

- Abia poţi avea grijă de tine, Fannie.

- Ştiu, dar Mandy e sânge din sângele meu. Iar eu am dat-o unor străini. Cu siguranţă găseam o soluţie

până la urmă. Trebuia să mă străduiesc mai mult, spuse ea înverşunat, cu lacrimi în ochi.

- Fannie, nu e timpul potrivit să plângi. Fiica ta te va vedea cu ochii roşii.

-Ai dreptate, spuse ea privindu-se într-o oglinjoară pe care o scosese din geantă. Dacă nu sunt atentă, o să mi se întindă tot rimelul pe faţă.

Clay n-o mai asculta. îi privea ochii verzi care semănau cu două smaralde. Se întrebă dacă mai existase vreun bărbat care descoperise înaintea lui asta. Era gelos? Ce se petrecea cu el? Se îndrăgostea? Tocmai acum, când cariera era pe primul plan în viaţa lui? Problema era că nu suporta gândul s-o vadă pe Fannie cu alt bărbat.

- Ai nişte ochi minunaţi, şopti el.

Fannie încercă să-şi ascundă încântarea. De ce-i spusese Clay asta? Nu făcea decât s-o ameţească şi mai tare. Chiar începea să creadă că el o plăcea cu adevărat. Dar ea trebuia să fie tare şi să-şi amintească mereu că el doar se prefăcea.

- Cred că e timpul să ne ducem la poartă, spuse ea schimbând subiectul şi ridicându-se în picioare.

Clay o prinse de încheietura mâinii şi o opri.

- De ce fugi de fiecare dată de mine, Fanie? întrebă el privind-o cu ochi întunecaţi. De ce ţi-e teamă?

Fannie îi întâlni privirile albastre, acele priviri în care întotdeauna i se păruse că se poate pierde. Se întrebă cum ar fi fost dacă s-ar fi uitat în ochii lui în timp ce ar fi făcut dragoste.

- De ce crezi că mi-e teamă?

- Te retragi în carapacea ta de fiecare dată când discutăm ceva serios, legat de noi doi.

- Dar n-avem nimic serios unul cu celălalt, protestă ea.

-Ai pe altcineva? întrebă el ţinându-şi respiraţia în timp ce-i aştepta răspunsul.

- Nu.

- Bine, oftă el uşurat. Dacă nu ai pe nimeni, de ce nu mă laşi să mă apropii de tine?

- Până acum câteva zile nici nu ştiai că exist.

- Regret. Dar nu ne învârteam în aceleaşi cercuri. Acum, după ce te-am revăzut, simt că nu ne-am despărţit niciodată. Relaţia noastră ar fi trebuit să fie foarte serioasă acum.

- Foarte serioasă? Te referi la faptul că ar fi trebuit să ne culcăm împreună?

- Nu, nu la asta mă refer. Sexul e cel mai neînsemnat lucru într-o relaţie serioasă.

- Dar între noi doi nu există nici un fel de relaţie, Clay, oftă ea. Acum jucăm nişte roluri, ai uitat? Peste fix o săptămână mă voi întoarce la Griddle & Grill şi voi prăji chiftele. Peste o lună, sau chiar mai devreme, vom trece unul pe lângă celălalt pe stradă şi abia ne vom mai saluta.

- Dar de ce trebuie să fie aşa?

-Pentru că n-avem încotro. Eu nu sunt pentru tine, Clay. Şi jur pe ce am mai scump că nu voi lăsa pe nimeni să-mi stea în cale.

- Ca să faci ce?

- Ca să-mi termin facultatea.

- Ce te face să crezi că ţi-aş sta în cale?

- Dacă vom fi împreună îţi vei da seama că nu vom avea timp să ne vedem prea des, din cauza cursurilor mele serale. Iar eu voi ajunge să renunţ la facultate. Aşa sunt femeile. Renunţă la tot pentru fiinţa iubită. Se sacrifică pentru idealurile bărbaţilor lor.

Fannie îşi aminti de mama sa, care îşi pusese întotdeauna soţul pe primul plan. în timp ce el îşi căuta de lucru, ea muncea în două schimburi, ca să susţină întreaga familie. Şi la ce-i folosise tot sacrificiul? Se îmbolnăvise, iar soţul ei, drept mulţumire, o părăsise.

Clay îi văzu hotărârea din priviri şi se întrebă cât de departe putea să ajungă fata aceea. Era foarte curios să afle.

- Şi dacă nu-ţi cer să renunţi la facultate? îţi pot cere doar să renunţi la slujbă.

- Adică te oferi să mă întreţii? întrebă ea râzând, ridicând întrebător o sprânceană.

- Exact. Ai accepta?

Fannie rămase tăcută câteva momente. Şi-ar fi dorit să-l refuze dându-i o replică tăioasă. Curiozitatea lui era prea mare. Voia să-l lase să mai fiarbă. Dar dacă-i accepta oferta? Putea să pună pariu că el ar fi jubilat şi ar fi spus că e o oportunistă.

- Trebuie să mă gândesc, spuse ea în cele din urmă. Ar fi tentant să mă ofer unui bărbat care nu mă doreşte de soţie şi nici nu vrea copii cu mine. îţi

dai seama că toată lumea va afla că sunt amanta ta. Ce mi-aş putea dori mai mult? Mă întreb cum de nu ai găsit până acum o candidată pentru postul ăsta.

- Fannie, eu nu-mi doresc decât să te ajut, oftă el.

- în schimbul a ce?

- Dumnezeule, eşti atât de suspicioasă! încep să cred că ai o părere îngrozitoare despre bărbaţi.

- Poţi să mă judeci?

- Voiam să-ţi spun doar că sunt dispus să te ajut din punct de vedere financiar. în felul ăsta vei avea mai mult timp ca să înveţi şi să te vezi cu mine. Cât despre sex...

- întotdeauna trebuie să ajungem şi la capitolul ăsta, nu?

- Nu trebuie să ne grăbim, continuă el fără să se lase intimidat. Nu sunt atât de nerăbdător să te am în patul meu. Să lăsăm timpul să decidă.

- Hai să lămurim ceva, Clay, spuse ea înfuriată, aplecându-se spre el. N-am nevoie de banii tăi şi nici de cei ai tatălui tău! Dacă voi dori vreodată să fiu cu tine, după ce fiica mea va pleca, în nici un caz n-o voi face din interes financiar. Iar dacă voi ajunge vreodată în patul tău, lucru de care mă îndoiesc serios, va fi pentru că ne vom iubi, şi nu pentru că vom fi prea înfierbântaţi unul după celălalt.

înfierbântaţi? Era un cuvânt potrivit pentru felul cum se simţea Clay. Doar că el îşi mai dorea ceva. Voia să ajungă s-o cunoască pe femeia aceea. Dar deocamdată aveau alte probleme pe cap - Mandy, tatăl său, stilurile diferite de viaţă...

- Ar trebui să plecăm, spuse ea îndepărtându-se de masă.

De data asta Clay n-o mai opri. Trebuia să se gândească mai
bine în ce fel putea s-o convingă pe Fannie să fie cu el. Deocamdată nu putea să-i facă nici o promisiune. Numai ea ştia câte promisiuni deşarte îi fuseseră făcute până atunci.

- Dă-mi voie, spuse el prinzând-o repede din urmă. Ai uitat că sunt soţul tău devotat? Măcar lasă-mă să-mi joc rolul cu demnitate.

- Nu te lăsa purtat de val, spuse ea rece.

- Nu, spuse el oferindu-i braţul.

- Mulţumesc. Şi să ştii că ţi-am acceptat sprijinul doar pentru că genunchii îmi tremură atât de tare încât cred că o să mă prăbuşesc.

- Nu mă prosteşti tu pe mine, chicoti el. Mi-ai acceptat sprijinul pentru că-ţi place de mine.

Fannie încercă să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui, dar nu reuşi. Se luptă câteva secunde cu înverşunare, şi până la urmă renunţă.

- Respiri greu, spuse Clay râzând. Părerea mea e că asta nu se datorează emoţiei întâlnirii cu fiica ta.

- Dacă nu te potoleşti, îţi dau cu ceva în cap.

- Iar eu îţi pun piedică şi Mandy va crede că te-ai îmbătat.

- Clay!

- Serios, Fannie, liniştеşte-te. Nu e bine să te vadă Mandy aşa.

- Nu mă pot abţine.

- Respiră adânc. Uite, avionul a aterizat.

- Dumnezeule... şopti ea strângând cu putere mâna lui Clay.

în cele din urmă observară prin mulţime o fată blondă,
care ducea o geantă pe umăr.

- Clay, ea e, şopti gâtuit Fannie. E Mandy!

- Doamne, seamănă cu tine!

Fannie nu mai auzea minic. îşi făcu loc prin mulţime şi se apropie de fata care părea un pui pierdut în junglă.

- Mandy!

Fata privi în direcţia din care se auzise strigată. Zâmbi ezitant şi se apropie de Fannie.

Următoarele minute trecută ca prin ceaţă. Fannie uită de promisiunea de a nu plânge şi-şi strânse fiica în braţe. Apoi făcu un pas înapoi şi o privi cu atenţie din cap până-n picioare.

- Doamne, cât de frumoasă eşti! şopti ea tremurat. Te-aş fi recunoscut oriunde în lume.

- Tu trebuie să fii Fannie, spuse Mandy timid.

- De fapt e Fannie Bodine, interveni Clay emoţionat şi el la rândul său. Pe mine mă cheamă Clay Bodine şi sunt soţul mamei tale. Nici nu ştii cât de emoţionată a fost Fannie la gândul că te va vedea.

- Clay, nu e frumoasă? întrebă Fannie plângând.

- Da. E adorabilă. La fel ca mama ei.

- Mulţumesc pentru că aţi acceptat să mă primiţi, spuse Mandy studiindu-i pe cei doi.

- Ne bucurăm că ai putut să vii.

- Da, întări Clay.

- Eşti sigură că părinţii tăi nu s-au supărat? întrebă Fannie. N-am avut ocazia să discut la telefon cu ei.

- Nu... ezită fata. Au fost de părere că e mai bine aşa.

- Mă bucur, spuse Fannie.

- Hai să luăm bagajele, propuse Clay.

- Ai mâncat? întrebă Fannie în timp ce coborau scările rulante ţinându-se de mână.

- Da. Ne-au servit nişte aperitive în avion.

- Tatăl meu a comandat un meniu special pentru tine, spuse Clay. Noul lui bucătar a trebăluit prin bucătărie toată ziua.

Fannie zâmbi amintindu-şi de cinele cu feluri ciudate de mâncare din casa familiei Bodine. Se întrebă dacă de data asta va recunoaşte ce va mânca.

- Mama ta ne-a spus că anul ăsta intri în clasa a opta, spuse Clay văzând că Fannie continua să se uite la fiica sa cu admiraţie mută. îţi place la şcoală?

- Da, spuse Mandy. Mi-ar fi plăcut mai mult dacă aveam şi colegi băieţi.

- Eşti la o şcoală de fete? întrebă Fannie curioasă.

- Mda, spuse ea cu nemulţumire.

- De ce?

- Cred că părinţii mei s-au gândit că aşa voi primi o educaţie mai serioasă. Oricum, eu încerc să învăţ cât mai bine.

Lucrez chiar şi în cadrul editurii ziarului şcolii. E distractiv acolo. Din când în când mă mai duc şi la cursurile opţionale de artă dramatică. Ultima oară am jucat în Romeo şi Julieta. Am fost lady Montague. Toată lumea a fost de părere că meritam să joc rolul principal.

- Minunat! exclamă Fannie amintindu-şi cât de mult îşi dorise şi ea în liceu să joace într-o piesă de teatru. Şi iei note bune?

- Ca să pot merge la cursurile opţionale trebuie să am note mari. Şi ca să pot merge mai departe, la colegiul din Vermont, trebuie să am o medie bună. Uite, acelea sunt bagajele mele, spuse ea alergând spre platforma rotativă.

- Pare a fi o fată ambiţioasă, observă Clay după ce Mandy se îndepărtă de ei.

- E deşteaptă foc, spuse Fannie plesnind de mândrie. O să ajungă departe.

Clay se grăbi spre Mandy, care se lupta cu un geamantan mare.

- Dă-mi voie, spuse el.

- E greu, icni ea lăsând geamantanul mare din mâinile sale firave. Trebuie să închiriem un cărucior.

- Nu e nevoie, zâmbi Clay. Sunt destul de puternic pentru vârsta mea.

Mandy scoase un strigăt de admiraţie când văzu Corvette-ul lui Clay care-i aştepta în parcare.

- îţi place? întrebă el satisfăcut.

- E marfă!

- Haide, urcă în spate, spuse Fannie deschizându-i

portiera.

- De obicei merg cu maşini greoaie. Tata are un Volvo. îţi vine să crezi? Şi nu e roşu, ca maşina voastră, e gri. Şi înăuntru are tapiţerie din piele gri, covoraşe gri...

Drumul spre casă dură mai mult de o oră, dar Mandy vorbi încontinuu făcând ca timpul să treacă pe nesimţite. Fannie o cercetă atent, şi dându-şi seama că trăsăturile ei nu aminteau prin nimic de tatăl ei natural, se bucură.

Când ajunseră în faţa casei, Mandy îşi exprimă entuziasmul pentru a doua oară în ziua aceea. Fannie se bucură că micul ei aranjament ieşise bine până în acel punct. N-ar fi putut s-o aducă pe Mandy în casa ei sărăcăcioasă, pentru nimic în lume.

- Ce frumos! exclamă Mandy privind împrejurimile cu ochii ei verzi, măriţi de încântare. De cât timp locuieşti aici?

- De puţin, zâmbi Fannie dându-şi seama că uitase câteva dintre minciunile pe care i le spusese lui Mandy în scrisori.

- Eu şi mama ta suntem nou-veniţi pe aici, o ajută Clay. Ea încă nu s-a obişnuit cu locul.

- Ce romantic! Nici nu ştiam.

- Aşa că dacă mă voi rătăci căutând bucătăria, mă vei înţelege, râse Fannie.

- Aţi venit! exclamă Hyram din pragul uşii. Tu trebuie să fii Mandy. Bine ai venit în casa noastră, tânără domnişoară.

- Mulţumesc, domnule Bodine, spuse fata

întinzându-i prietenos mâna dreaptă.

- Spune-mi Hyram. Sau Hy. Vino să-ţi prezint restul trupei.

Abia atunci Fannie îşi dădu seama că Hyram le invitase şi pe
Gussie şi Ernestine Dempsey, fără ca ea să ştie, dorind să-i facă o surpriză. Era impresionată. Se bucura să împartă momentul cu prietenii ei dragi. Spera doar ca Hyram să le fi instruit pe bătrâne ce să răspundă, în caz că erau întrebate ceva de Mandy.

Gussie şi Ernestine se apropiară timid de fată. Ambele erau îmbrăcate în haine de sărbătoare. Gussie era îmbrăcată într-un costum roşu-aprins, încheiat cu nişte nasturi aurii, care din cauza burţii ei mari, stăteau gata să pocnească. Nici Ernestine nu arăta mai bine. Era îmbrăcată într-o rochie lila din catifea, care mirosea de la o poştă a naftalină. Oricum, bătrânele erau de apreciat pentru că-şi dăduseră silinţa.

- Aceste doamne adorabile sunt Ernestine şi Gussie Dempsey, făcu prezentările Hyram. Poate că ai auzit de ele. Sunt fiicele unui petrolist cunoscut din Texas.

Clay şi Fannie îl priviră pe Hyram cu ochii măriţi de uimire şi se abţinură cu greu să nu izbucnească în râs.

- Mă bucur să vă cunosc, spuse Mandy făcând o scurtă plecăciune. N-am cunoscut niciodată un petrolist renumit.

- Semeni leit cu mama ta, spuse Gussie.

- Da, întări Ernestine. E bucăţică rupă.

- Iar această frumoasă doamnă este Wilhmena Lightsey, continuă Hyram prezentând-o pe femeia cu păr platinat. Lucrează în domeniul designului vestimentar. Are propria casă de modă.

- Ce plăcere, oftă Wilhmena întinzând spre Mandy o mână cu o manichiură perfectă.

Greta îl împunse pe Hyram în coaste.

- Doamne, spuse el, era să uit. Această doamnă fermecătoare este menajera mea, Greta Straus.

- E o onoare să vă cunosc, domnişoară, spuse Greta respectuos. Sper să vă simţiţi bine la noi.

Apoi Hyram i-i prezentă lui Mandy pe bucătar şi pe menajera cea tânără, care se înclinară cu respect în faţa tinerei domnişoare.

- Nu crezi că prietenii tăi exagerează? întrebă Clay şoptit apropiindu-se de urechea lui Fannie.

-încearcă să pară bogaţi şi influenţi. Vor s-o impresioneze pe Mandy.

- Faceţi ce vreţi, spuse Clay, dar mie mi-e sete.

- Haideţi să intrăm în camera de zi, propuse Hyram. Bucătarul a pregătit nişte antreuri care arată delicios.

Grupul ciudat îl urmă pe Hyram în camera de zi. Mandy se aşează lângă Fannie.

- Cred că e frumos să locuieşti aici, spuse Mandy în şoaptă. Poţi să-mi arăţi şi mie casa puţin mai târziu?

- Sigur că da, spuse Fannie strângându-i mâna într-a sa. Să-l rugăm şi pe Clay să ne însoţească. El

ştie mai bine istoria fiecărei încăperi.

- Cu plăcere, spuse Clay în timp ce Greta aducea două platouri cu pate de ficat în aspic, icre negre şi ouă, umplute.

- Dumneavoastră aţi conceput rochia pe care o purtaţi? întrebă Mandy întorcâdu-se spre Wilhmena.

- Da. îţi place?

- E minunată. îmi plac hainele, dar la şcoală suntem obligaţi să purtăm uniforme care ne fac să arătăm ca nişte băbuţe.

- îngrozitor, simpatiză cu ea Wilhmena. Sunt de părere că tinerele domnişoare ar trebui să-şi exprime gusturile în materie de haine.

- Abia aştept să cresc, ca să pot face orice-mi pofteşte inima.

Cina festivă fu un adevărat spectacol, organizat special pentru Mandy. în timp ce bucătarul flamba un *chateaubriand,* Fannie îşi privea pe ascuns fiica, întrebându-se ce gândea. Şi desertul fu un regal - banane flambate cu îngheţată şi sirop de ciocolată.

- Se pare că oamenilor de prin această parte a ţării le place să mănânce bine, remarcă Mandy impresionată. La mine acasă nu se cinează aşa.

- Serios? întrebă Fannie uimită.

- Mama şi tata preferă salatele şi mâncarea uşoară. Ei sunt de părere că voi ajunge cât casa dacă mănânc aşa în fiecare seară. Cred că tu faci multe exerciţii fizice ca să te păstrezi în formă.

- Mama ta are un metabolism bun şi poate să mănânce orice şi oricât, că nu se îngraşă, spuse Clay.

Şi uite ce bine arată!

- Mulţumesc, dragă, spuse Fannie privindu-l repede pe Clay şi înroşindu-se.

- Vai, dar nu înţeleg de ce lumea din zilele noastre e preocupată de siluetă, spuse Gussie. Eu niciodată n-am fost slabă şi sunt sănătoasă tun.

- Probabil că din cauza asta iei medicamente împotriva tensiunii, remarcă acid Ernestine.

- Asta n-are nici o legătură cu greutatea mea, spuse vehement Gussie. Tensiunea mea e puţin mai ridicată din cauza preţului petrolului la bursă. E greu să fii petrolist, explică Gussie privind-o pe Mandy şi clătinând din cap.

- Cu siguranţă. în ce parte a Texasului locuiţi?

- în ce parte? întreb Gussie privind debusolată spre sora sa.

- în partea sudică. Acolo unde e petrol mai mult, explică Ernestine gesticulând cu furculiţa. Dar să lăsăm asta, Mandy dragă. Mai bine povesteşte-ne despre tine.

- Mi-e teamă că în comparaţie cu a dumneavoastră, viaţa mea e foarte plictisitoare.

- Tu trebuie să cunoşti mulţi guvernanţi de seamă, o încu- rajă Wilhmena.

- Am întâlnit câţiva la balurile de caritate, spuse Mandy ridicând din umeri. Dar nu cunosc pe nimeni personal.

- L-ai cunoscut pe Sam Donaldson? întrebă Gussie. Are o privire foarte sexy.

- Se poate. Dacă vreţi, îi cer un autograf special

pentru dumneavoastră.

- Dar senatori arătoşi cunoşti? întrebă Wilhmena. Nu m-ar deranja să mă mărit cu un politician.

- Majoritatea sunt cam bătrâni, se strâmbă Mandy.

- Cât de bătrâni? întrebă Wilhmena.

- Au vreo patruzeci de ani.

- Măiculiţă! exclamă Wilhmena dându-şi ochii peste cap şi făcându-i pe cei din jur să râdă. La patruzeci de ani sunt bătrâni???

- Iertaţi-ne, interveni Fannie dorind să petreacă mai mult timp singură, cu fiica sa, aş vrea să-i arăt lui Mandy camera ei.

Clay şi Hyram se ridicară în picioare când doamnele plecară de la masă.

Greta se întâlni cu ele pe hol şi spuse în treacăt:

- I-am aranjat domnişoarei Mandy dormitorul albastru.

Fannie înţepeni întrebându-se ce să facă acum. Care era
dormitorul albastru?

Capitolul 1

- Ai păţit ceva? întrebă Mandy privindu-şi mama cu îngrijorare.

- Poftim? întrebă Fannie dorind să câştige timp. Ştii ceva? Hai mai bine să-ţi arăt dormitorul meu.

- Dormitorul tău?

- Ei, al meu şi al lui Clay, desigur, rectifică ea roşind.

- Maaamă! exclamă Mandy când Fannie o pofti să intre. Asta le bate pe toate.

- Să înţeleg că-ţi place? zâmbi Fannie.

- Da, suspină Mandy mângâind cuvertura brodată de pe patul cu baldachin. Cred că e foarte vechi.

- Da. Locul ăsta e plin de antichităţi. Dar mi-e teamă că nu le cunosc istoria.

- Pot să arunc o privire prin jur?

- Sigur că da.

După ce vizită baia, Mandy se declară total impresionată.

- Am rămas fără grai, mărturisi ea. Şi şemineul acesta... Cred că e o minune iarna, când faceţi focul aici.

- Da, e cochet. Camera aceasta a aparţinut mamei lui Clay.

- Cum era ea?

- N-am cunoscut-o.

- Oricum, tatăl lui Clay e de gaşcă.

- Da, e un domn de treabă. Mă iubeşte foarte mult.

- Asta poate pentru că vede cât de mult te iubeşte fiul lui.

- De unde ştii tu că mă iubeşte Clay? întrebă Fannie privind-o dintr-o parte.

- Se vede. După cum se uită la tine.

- Serios? întrebă ea încreţindu-şi fruntea.

- Foarte serios! N-am văzut un bărbat mai îndrăgostit de soţia lui cum e Clay. Nu te scapă o clipă din priviri.

Fannie era tentată să spună că el o privea aşa de teamă ca ea să nu-i fure argintăria. Dar fireşte, se abţinu.

- Sunt o femeie norocoasă, se mulţumi ea să declare.

- Cum v-aţi cunoscut?

- în liceu, spuse Fannie sigură pe sine. Stăteam în aceeaşi bancă la orele de biologie. Mă mir că am trecut la materia asta. Clay era un bărbat frumos încă de pe atunci.

- Cred că toate fetele erau înnebunite după el.

- Aşa e.

- Dar el era atras de tine.

- Da.

- Ce ţi-a plăcut cel mai mult la el?

- Cred că ochii, spuse Fannie după un moment de tăcere. Are cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată. Şi umerii lui largi. M-am îndrăgostit de el din prima clipă.

- Şi aţi început să vă întâlniţi?

- Nu chiar. Am fost nevoită să mai aştept.

- Dar lui ce crezi că i-a plăcut la tine?

- Cred că părul meu, spuse Fannie la nimereală.

La întrebarea aceasta chiar nu şia ce să răspundă. Din păcate, Mandy continuă cu tirul de întrebări.

- Cum v-aţi dat seama că vă iubeaţi?

-Asta a fost simplu. Nu suportam să stau o clipă fără el. Şi cum apărea, inima mea o lua razna. Chiar şi acum păţesc asta.

- Abia aştept să întâlnesc şi eu un băiat de care să mă îndrăgostesc, spuse Mandy visătoare.

- Nu te îngrijora, zâmbi Fannie. Ai timp suficient ca să găseşti băiatul potrivit. Mai întâi bucură-te de copilărie şi învaţă bine. Dacă te măriţi şi ai copii, n-o să mai ai timp de altceva.

înainte ca Mandy s-o mai întrebe ceva pe Fannie, cineva bătu la uşă şi-n prag apăru Clay.

- Vă deranjez?

- Nu, intră, spuse ea recunoscătoare. Ne-am oprit aici înainte s-o duc pe Mandy în dormitorul ei... *albastru.*

- N-am mai ajuns acolo, râse Mandy. Ne-am luat cu vorba.

- Discutaţi ca între fete? întrebă el zâmbind.

- Da, spuse Mandy. Te bârfeam.

- Pe mine? Ce am făcut?

- Fannie îmi povestea ce i-a plăcut la tine prima oară.

- Serios? întrebă amuzat şi interesat Clay. Şi ce ţi-a răspuns?

- La început i-au plăcut ochii şi umerii tăi.

- Umerii mei?

- Da, continuă Mandy spre disperarea lui Fannie. Tuturor femeilor le plac umerii laţi la bărbaţi.

- Mandy, nu cred că pe Clay îl interesează, încercă Fannie să întrerupă declaraţiile stânjenitoare.

- Ba mă interesează, spuse Clay aşezându-se pe sofa, lângă Mandy. Şi ce ţi-a mai spus?

- Că de fiecare dată când te vede, inima ei o ia razna, spuse Mandy, care fără îndoială bănuia că intrase într-un joc al celor doi adulţi.

- Serios? surâse el viclean, privind-o pe Fannie care se înroşise până-n vârful urechilor.

- Am întrebat-o şi cu ce te-a atras ea la început.

- Şi ce ţi-a răspuns?

- Că prima oară ţi-a plăcut părul ei lung şi ondulat.

- Da, mama ta are un păr superb. Dar nu asta m-a atras prima oară la ea, spuse Clay misterios.

- Dar ce? întrebă curioasă Mandy.

- Nu pot să spun, zâmbi el răutăcios.

- Te rooog! exclamă Mandy dezamăgită.

- Nu se poate, rămase el pe poziţii. Bărbaţii au dreptul la secretele lor. Hai mai bine să te conduc în dormitorul tău.

- Da, te rog, spuse Fannie repede făcându-i cu ochiul. Ti-am spus că Mandy va dormi în camera... *albastră* ?

- Da, mi-ai spus, zise Clay amuzat. Uşa a doua, la parter. Cea de lângă ficus. Hai, Mandy. Te conduc eu.

Fannie rămase singură în cameră, răsuflând uşurată. Cea mai grea parte a întâlnirii cu fiica sa

trecuse. Se întreba cum se va descurca mai departe. Când Clay se întoarse singur, o întrebă:

- Te simţi bine?

- Da, oftă Fannie. Nu-mi vine să cred cât de mult a crescut.

- Şi va mai creşte. E încă un copil... Deci îţi plac umerii mei, da?

- Mandy mi-a pus o mulţime de întrebări despre întâlnirea noastră. Nici nu mai ştiu ce i-am răspuns.

- Dar nu mi-ai răspuns *mie* la întrebare. îţi plac umerii mei? repetă el cu insistenţă.

- Mda... ai umeri frumoşi.

- Mă bucur că-ţi plac, spuse el mulţumit. Dar ai greşit în privinţa părului.

- Nu-ţi place părul meu? întrebă Fannie trecându-şi îngrijorată degetele prin buclele roşcate.

- Ba da, ba da, o linişti el. Dar nu părul tău a fost primul lucru care m-a atras la tine.

- Ei, n-am ştiut ce să răspund, zise ea simţindu-se stânjenită din cauza acelei conversaţii. Partea asta nu ne-am gândit s-o discutăm înainte.

- Ca să ştii pe viitor, află că-mi place părul tău foarte mult, dar mai mult şi mai mult îmi place pielea ta fină. Şi abia aştept să văd cât mai mult din ea, adăugă el sărutând-o repede pe gât.

*
* *

- Fannie, te rog, vino în pat, spuse Clay în a doua noapte, privind-o de sus, îmbrăcat numai într-o pereche de pantaloni de pijama din mătase. Am mai

discutat subiectul ăsta. Credeam că glumeai când spuneai că ai de gând să dormi pe sofa.

- Mă simt perfect aici, spuse Fannie trăgându-şi pătura până sub bărbie, şi întrebându-se de ce Clay dormea fără bluza de la pijama.

- Am aflat din experienţe anterioare că sofaua asta e tare ca piatra. Ai uitat că am crescut aici? Obişnuiam să mă strecor în camera mamei când eram mic şi să dorm aici, la picioarele ei.

- E destul de confortabilă, insistă Fannie, deşi noaptea trecută se chinuise să adoarmă toată noaptea şi nu reuşise.

Canapeaua era prea mică pentru ea, şi în afară de asta era într-adevăr foarte tare. Probabil fusese proiectată pentru frumuseţe, nu pentru confort.

- Nu mă face să te iau pe sus, ameninţă Clay punându-şi mâinile în şolduri. Ştii că sunt în stare. în afară de asta, ce-ar spune Mandy dacă ar veni în toiul nopţii peste noi? Ce-ar gândi dacă ne-ar vedea dormind separat? Şi-ar da seama că ai minţit-o.

- Mandy nu intră la noi în cameră fără să bată la uşă. Aş avea timp să vin lângă tine, în pat.

- Dar dacă uită să bată?

- Atunci vom încuia uşa cu cheia.

Clay oftă din rărunchi. Fannie era încăpăţânată ca un catâr.

- Treci în pat! Nu mai face pe nebuna.

- Lasă-mă-n pace! exclamă ea întorcându-se cu spatele la el. Ce-ai cu mine?

- Nu pot să dorm ştiind cum te chinuieşti pe

sofaua asta incomodă.

Fannie se prefăcu că nu-l mai aude.

- Uite ce e, oftă el trecându-şi degetele prin păr. E târziu şi sunt obosit. Ori treci în pat, ori mă mut în camera mea.

- Nu se poate! sări Fannie în capul oaselor.

- De ce nu? Dacă tu faci ce vrei, şi eu pot să fac ce-mi place.

Fannie mormăi ceva şi, ţinându-şi cearşaful în jurul ei, se urcă în patul antic. Era puţin mai înalt faţă de paturile moderne, şi puţin mai îngust decât acestea. Se întrebă cum aveau să doarmă fără să se atingă.

- Mulţumesc, spuse Clay urcând lângă ea, în pat.

Tot foindu-se şi căutându-şi locul, genunchiul lui lovi ceva moale. Fannie ţipă uşor.

- Pardon, spuse el. Salteaua asta nu e prea confortabilă. E umplută cu pene de gâscă. Mama nu putea să doarmă pe altceva.

- Nu-i nimic, mormăi Fannie trăgându-se cât mai spre marginea patului.

Rămase acolo ţinându-şi respiraţia, neîndrăznind să scoată nici un sunet. Dar pe nesimţite alunecă din ce în ce mai mult spre centrul patului, atingându-se din nou de Clay. îşi ceru iertare, se îndepărtă, dar chiar şi aşa putea să-i simtă căldura corpului radiind precum o flacără vie.

- Ce naiba faci? întrebă el auzind-o mormăind.

- încerc să nu alunec spre centrul patului, spuse ea pe un ton frustrat.

- Dumnezeule! Fannie, până acum n-ai mai dormit niciodată lângă un bărbat?

- Am o fiică de treisprezece ani, spuse ea pe un ton muşcător, fără să-i răspundă la întrebare. Tu ce crezi?

- Să nu-mi spui că ai făcut-o o singură dată până acum, speculă el după un moment de tăcere.

- Nu-i treaba ta.

- Se presupune că suntem căsătoriţi, zise el. Ar trebui să-i spui soţului tău totul, zise el ridicându-se într-un cot.

Draperiile grele de catifea erau date la o parte şi strălucirea misterioasă a lunii le lumina feţele.

- Dacă te interesează atât de mult, mâine dimineaţă voi număra nopţile petrecute în pat cu alţi bărbaţi, spuse ea dând un pumn în pernă şi aşezându-se mai bine.

- Foarte amuzant. Dar acum vorbind, serios, ai fost vreodată îndrăgostită?

- Da, răspunse ea întrebându-se de ce-l interesa pe Clay subiectul ăsta atât de mult. L-am iubit foarte mult pe tatăl lui Mandy. Acum imaginează-ţi cât de mult poate iubi o fată la şaisprezece ani. Pe atunci eram naivă. Credeam că şi el mă iubea, cel puţin atât cât îl iubeam eu. Oricum, e clar că nu era pregătit să fie tată.

- Doar pe el l-ai iubit?

- Da, recunoscu ea. Am mai ieşit şi cu alţi băieţi, e drept, dar nu m-a atras nici unul în mod special. N-aveam timp de întâlniri. Eram ocupată cu îngrijirea

mamei, cu serviciul, cu şcoala... Dar niciodată n-am simţit lipsa bărbaţilor în viaţa mea.

- De ce? întrebă el neîncrezător. Nu-ţi doreai să te ţină cineva în braţe? Să te sărute? Nu simţeai nevoia să...

- Să fac sex? Nu, răspunse ea sec. De fapt n-am ajuns niciodată la stadiul acesta cu nici un bărbat, pentru că de fiecare dată când le spuneam că am un copil, dispăreau inevitabil din viaţa mea.

- E dureros... Tatăl lui Mandy era tânăr şi lipsit de experienţă, Fannie. Asta nu înseamnă că toţi bărbaţii sunt la fel. Doamne, râse el, îmi amintesc prima mea noapte de dragoste. Eram în Lincoln-ul mamei, pe bancheta din spate...

- Ce vrei să-mi spui? i-o tăie ea, dorind să evite relatările escapadelor sexuale ale lui Clay.

- Ideea e că nu e neapărat necesar ca o noapte de dragoste să se termine dureros.

- Clay, n-am chef de discuţii de genul acesta.

- Suntem oameni în toată firea, Fannie. Şi e clar că suntem atraşi unul de celălalt. De ce te temi să recunoşti?

Simţind mâna lui încercând s-o atingă pe sub plapumă, Fannie îl plesni. Dar se afla pe marginea patului şi mişcarea bruscă o făcu să-şi piardă echilibrul. în următoarea secundă se trezi pe podea, agăţând în cădere veioza de pe noptieră.

Zgomotul asurzitor răsună în toată casa. Abajurul din sticlă se făcu bucăţi. Clay se ridică în genunchi şi o privi de sus.

- Ce-ai făcut? întrebă el aprinzând veioza de pe noptiera
lui.

Sări din pat şi alergă să vadă ce păţise Fannie.

- Cum ai reuşit? întrebă el îngrijorat.

- Am căzut din pat. Nu se vede?

- Te simţi bine?

- Da. N-am căzut de pe cal.

- Stai pe loc! o opri el văzând că Fannie încerca să se ridice.

- De ce?

- Sunt cioburi peste tot. Să nu te tai.

Clay luă lampa de pe jos şi o aşeză cu grijă pe noptieră. Apoi îngenunche lângă Fannie şi adună cioburile mari.

- Gata? întrebă ea nerăbdătoare, observând că el începuse să se holbeze la cămaşa ei de noapte.

- Trebuie să te dezbraci, spuse el grav.

- Poftim???

- Cămaşa ta de noapte trebuie să fie plină de cioburi de sticlă. Nu se poate să intri aşa în pat. O să te tai cu siguranţă. Lasă-mă să te ajut.

- Nu, mulţumesc, spuse ea încercând să se ridice de pe podea.

- Stai acolo! Nu vreau să umpli camera de cioburi. Mâine o să-i spun menajerei să cureţe bine camera. Dar acum trebuie să găsim ceva în care să te îmbraci. Ai altă cămaşă de noapte?

- Nu. Asta e singura pe care o am.

- Nu-i nimic, spuse el grăbindu-se spre comodă şi

întor- cându-se cu o pijama bărbătească. Puneţi-o pe asta.

- Acum? Aici?

- Mă întorc cu spatele.

Fannie îşi scoase repede cămaşa de noapte şi îmbrăcă pijamaua de mătase a lui Clay. Mânecile erau mult prea lungi, iar pantalonii la fel. Dar n-avea importanţă. Era mai bine aşa.

- Gata, m-am îmbrăcat, spuse Fannie.

Clay se întoarse şi când văzu cât de mare îi era pijamaua, începu să chicotească.

- Nu mi-am dat seama că eşti atât de mică.

- Am un metru şaptezeci şi cincizeci şi cinci de kilograme. Nu sunt chiar atât de mică.

- Acum hai să ne băgăm în pat. E târziu.

- Ştiam eu că trebuie să mă culc pe sofa, mormăi ea. Crezi că am trezit pe cineva?

- Nuuu... râse el. Doar pe cei care se află pe o rază de o sută de metri.

- Atunci de ce n-a venit nimeni să ne întrebe ce am păţit?

- Poate pentru că toată lumea se gândeşte că am făcut o partidă de sex sălbatic şi nu vor să ne întrerupă.

- Mai taci din gură! pufni ea călcând cu grijă printre cioburi. Oricum, nu mă mai culc în pat nici să mă tai.

- Ştii ceva? Aşa nu mai merge. Hai mai bine să punem o pernă între noi. Poţi să te urci în pat pe partea aceea?

- încerc...

- Hai că te ajut eu.

- Nu, mulţumesc, mă descurc şi singură.

După ce reuşi să se urce în pat, Clay aşeză între ei o pernă.

- Eşti mulţumită?

- Da. Dar tu ai venit cu ideea.

- Spre binele tău. Ca să nu mai cazi din pat. Acum că ne-am liniştit, hai să ne culcăm. Noaptea trecută n-am dormit deloc bine.

Fannie se săturase să se tot certe cu Clay, aşa că încercă să se liniştească. La urma urmei trebuia să joace rolul soţiei iubitoare în faţa lui Mandy.

- E prima oară când dorm cu cineva în pat, după moartea mamei, spuse ea după câteva clipe de tăcere.

- Serios?

- Da. Obişnuiam să dorm cu ea, în caz că-n timpul nopţii avea nevoie de ceva, sau...

- Sau?

- în noaptea în care a murit, începu Fannie cu voce tremurândă, am dormit buştean. M-am trezit în zori, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Ştiam că murise. Murise în timpul nopţii. Trupul ei se răcise. Mulţumirea mea a fost că a avut o moarte uşoară... De ce-ţi spun eu ţie toate astea?

- Poate pentru că ai nevoie să le povesteşti cuiva, spuse el blând.

- Da, mi-e dor de ea, se confesă Fannie amintindu-şi de femeia care-i fusese mamă, prietenă

şi mai târziu, copil. Mi-a fost cea mai apropiată fiinţă.

- De ce?

- Majoritatea colegelor de la liceu se uitau la mine de sus. Mă acuzau că mă îmbrac special ca o târfă. Eram prea mândră ca să le spun adevărul.

- Dar băieţii? întrebă el încruntându-se în întuneric. Ei cum te tratau?

Clay ştia ce părere aveau colegii de liceu despre ea, ştia ce scriau prin toalete şi vestiare, dar voia să afle ce credea ea.

- Tu ar trebui să ştii mai bine răspunsul la întrebarea asta, Clay. Majoritatea băieţilor au încercat să mă invite în oraş. Pe unii i-am refuzat, pe alţii nu. Oricum, inevitabil, a doua zi veneau la şcoală şi povesteau în gura mare cum i-au pus-o lui Fannie Brisbane. Apoi am început să nu mai accept nici o invitaţie. Cam în aceeaşi perioadă mama mea s-a îmbolnăvit şi bârfele lor nu mă mai atingeau.

Clay tăcu o vreme, gândindu-se cât de crudă era viaţa pentru unii oameni.

- îmi pare rău că ai trecut prin aşa ceva. Mă gândesc şi la viaţa ta de familie. Sincer, cred că nici eu n-am fost mai bun decât băieţii care inventau poveşti pe seama ta. Pentru că stăteam să-i ascult. Şi-i credeam.

- De ce nu m-ai invitat niciodată în oraş, atunci?

- Mă gândeam că eşti prea ocupată cu alţi băieţi, spuse el ridicând din umeri. îmi pare rău că am gândit aşa despre tine, Fannie. De obicei ghicesc uşor caracterul omului.

- Erai tânăr. Amândoi eram. Cred că meritam ce mi se întâmpla. Am sfârşit prin a mă culca cu primul băiat care mi s-a părut că se poartă frumos cu mine. Primul care nu m-a tratat ca pe o târfă. Credeam că el e altfel. Şi am avut surpriza vieţii mele.

- Dar uite ce a ieşit din asta. Ai o fiică minunată.

- Da, oftă ea uşor. Doar privind-o îmi dau seama că a meritat durerea şi dezamăgirea pe care le-am îndurat ulterior...

- Fannie... noapte bună.

- Noapte bună, Clay.

închizând ochii, Fannie se simţi mult mai bine, ştiind că va dormi alături de un bărbat înţelegător.

Capitolul 8

- Unde naiba poate fi? întrebă Clay stând în pragul uşii sufrageriei, unde tânăra menajeră servea dejunul.

- Nu ştiu, spuse Fannie clătinând din cap. Am căutat-o în camera ei, dar... pur şi simplu a dispărut.

- întrebaţi de domnişoara Mandy? interveni Greta intrând în cameră. Copila s-a trezit la cântatul cocoşilor şi mi-a spus că se duce să facă o plimbare. I-am spus că dacă doreşte, găseşte biciclete în garaj.

- Ai văzut încotro a luat-o? întrebă Clay.

- Spre Elderberry.

- La naiba! mormăi Clay.

- Dar ce s-a întâmplat? întrebă cu îngrijorare bătrâna.

- Dacă vorbeşte cu cine nu trebuie? întrebă Fannie cuprinsă de panică. Ştii ce bârfitoare e Maud Elderberry. Dacă Mandy află...

- Doamne, nu mi-am dat seama! exclamă înspăimântată Greta.

- Hai să mergem, spuse Clay apucând-o pe Fannie de mână şi trăgând-o pe hol, spre ieşire.

Hyram tocmai cobora scările în halat de baie.

- Unde arde? întrebă el binedispus.

- Mandy a plecat cu bicicleta în zori. Trebuie s-o găsim înainte să apuce să vorbească cu cineva.

Cei doi ieşiră înainte ca Hyram să mai ceară detalii. Urcară în maşina lui Clay şi porniră pe drumul principal.

- Ştiam că până la urmă ceva nu va merge, şopti cu înfrigurare Fannie.

- Şi eu. Adică speram să meargă.

- Da, dar aşa se întâmplă când minţi. Mai devreme sau mai târziu minciuna iese ca untdelemnul la suprafaţă.

- Ce ne facem? întrebă Clay.

- Ce trebuia să facem de la început.

- Adică? întrebă Clay privind preocupat în jur.

- îi spunem adevărul.

- Da. Poate ai dreptate. Mandy e o fată de treabă. N-o să-şi shimbe sentimentele faţă de tine dacă va afla că ai minţit-o pentru a o impresiona.

- Nu ştiu, Clay, spuse ea îngrijorată. Poate se va uita de sus la mine. Toată viaţa m-am luptat cu imaginea asta de fată săracă.

- Mandy nu se va uita de sus la tine, spuse el înfuriat. Doar tu crezi asta.

- Ce vrei să spui?

- Că doar tu vrei să-ţi dovedeşti că eşti cineva. Şi vinovat e numai tatăl tău.

- Da. El n-a fost în stare să-şi păstreze o slujbă niciodată mai mult de trei luni. A împrăştiat cecuri fără acoperire prin toate oraşele din zonă. Şi-a abandonat familia la greu. Ne-a făcut de ruşine.

- Dar el s-a acoperit singur de ruşine, nu tu. Nu înţeleg de ce tot încerci să repari imaginea pe care tatăl tău a stricat-o. Tu eşti tu, el e el. Sunteţi două persoane complet diferite ca structură şi mentalitate. Când o să-ţi dai seama că eşti suficient de bună aşa

cum eşti?

Fannie, preocupată să-şi găsească fiica, era numai pe jumătate atentă la vorbele lui Clay. La un moment dat observă în depărtare herghelia lui Elderberry.

- Acolo e! exclamă Fannie intrând în agitaţie.

Clay frână şi întoarse volanul spre dreapta împroşcând cu pietre în urma lui. Mandy, care stătea de vorbă cu băiatul cel mare al soţilor Elderberry, privi în direcţia lor şi când îi recunoscu, le făcu semn zâmbind. Fannie coborî din maşină şi alergă spre ea.

- Mandy! strigă ea. Aici erai?

- Da. Dwight mi-a arătat caii. Nu sunt frumoşi?

- Sunt frumoşi, dar noi ne făceam griji din cauza ta.

- De ce? Orăşelul acesta mi se pare destul e liniştit. Şi i-am spus menajerei unde mă duc.

Fannie ştia că Mandy o va crede exagerată, dar trebuia să aibă grijă ca ea să nu afle adevărul. Din fericire, Dwight îi vorbise numai despre cai.

- Bine, zâmbi Fannie dând o şuviţă de păr blond la o parte de pe faţa fiicei sale. Ţi-e foame? Te aşteaptă un mic dejun copios acasă.

- Sunt de-a dreptul flămândă, recunoscu Mandy. Staţi să-mi iau la revedere de la Dwight.

- Nu cred că a aflat nimic, spuse Fannie urcându-se în maşină, lângă Clay.

- Perfect, oftă el uşurat. Data viitoare trebuie să fim mai precauţi. Să-ţi spun cum vom face. Azi vedem noi cum o ţinem acasă, dar mâine pornim dis-

de dimineaţă spre Savannah şi ne petrecem noaptea acolo. Luni dimineaţă ne întoarcem devreme, ca Mandy să prindă avionul spre casă.

- Bine, spuse Fannie cu inima strânsă.

Ştia că ceasurile petrecute în compania fiicei sale erau numărate, iar timpul zbura. Dar aşa convenise de la început cu părinţii ei adoptivi. N-avea încotro. Trebuia să se bucure de fiecare moment petrecut cu Mandy.

- Crezi că poţi să-ţi faci timp pentru noi? întrebă ea.

- Sigur că da. Altfel nu m-aş fi arătat disponibil.

- Sunt gata! strigă Mandy oprindu-se cu bicicleta lângă maşină.

Herghelia familiei Elderberry se afla la un kilometru de casa Bodine. Aşa că Mandy porni cu bicicleta înainte, iar Clay şi Fannie o urmară încet cu maşina, la o distanţă sigură. După ce ajunseră în faţa casei şi parcară, Mandy începu să le povestească despre caii lui Elderberry.

- Dwight mi-a spus că pot să vin să călăresc oricând vreau.

- Ştii să călăreşti? întrebă Clay.

- Da, spuse Mandy. Prietenii părinţilor mei au o fermă în Maryland. Mergem la ei o dată pe lună şi călărim de dimineaţa până seara.

Ajunseră pe verandă şi Hyram le deschise uşa. Clay le făcu loc doamnelor să intre.

- Ştii că şi noi avem cai, spuse el. în spatele casei avem un grajd. Din casă nu poţi să-l vezi, din cauza

copacilor. O să te duc acolo după micul dejun.

- Super! exclamă Mandy cu entuziasm. Tu ştii să călăreşti?

- Da, dar n-am mai călărit de mult. în orice caz, sunt sigur că mă mai pot ţine bine în şa.

Hyram aproape terminase micul dejun, dar mai rămase cu ei la masă. Mandy îi povesti despre Dwight şi propunerea lui Clay de a călări după masă.

- Tu mergi cu ei? întrebă Hyram întorcându-se spre Fannie.

- Nu cred, scutură Fannie din cap. Mi-e teamă că nu mă pricep să călăresc. Mi-e puţin frică de cai.

- Poţi rămâne aici, cu mine, spuse Hyram bătând-o uşurel pe mână. După masă vreau să culeg nişte flori din grădină. Poate mă ajuţi şi tu.

- Sigur, spuse Fannie zâmbind, dar când dădu cu ochii de Clay, zâmbetul i se stinse pe buze.

Se uita la ea încruntat, ca un vultur la iepure.

Grajdul mirosea a ovăz proaspăt şi a bălegar. Clay discută cu piticul care avea grijă de cai şi îi arătară împreună lui Mandy caii. Pe cel vineţiu îl chema Sam, iar pe cel pătat, Bitty.

- Hai să-ţi arăt mândria tatălui meu, spuse Clay conducând-o spre capătul grajdului, unde un pur sânge arab fornăia nervos.

- Mamă! Ce frumos e! exclamă impresionată Mandy mângâindu-i curajoasă fruntea calului.

- El e Nadja, spuse Clay. Tatăl meu l-a cumpărat de la o herghelie renumită din Arabia Saudită.

- Şi ce faceţi cu el?

- Nimic deosebit. La început voia să-l facă armăsar de concurs. Dar apoi s-a răzgândit.

- De ce?

- Nu ştiu, spuse el ridicând din umeri.

De fapt ştia, dar ce putea să-i spună lui Mandy? Că Hyram fusese prea preocupat de femei ca să mai aibă timp şi de altceva? Oricum, se părea că nu se lecuise. Acum Fannie era următoarea victimă pe care pusese tatăl său ochii.

- Dacă vrei să călăreşti, spuse el, te sfătuiesc să alegi dintre Sam şi Bitty. Nadja e cam nervos.

- Dar mi-ar plăcea să-l călăresc pe arab. Prietenii tatălui meu m-au învăţat cum să mă port cu caii de rasă.

- Poate altă dată. Ai timp toată vara să vii să ne mai vizitezi. Eşti binevenită oricând pofteşti.

Clay se blestemă în gând imediat cum făcu invitaţia. Uitase complet că acel weekend era un aranjament. O dată cu plecarea lui Mandy, lucrurile trebuiau să revină la normal. El se va întoarce la casa lui, Fannie la a ei...

- Ar fi cam dificil, spuse pe neaşteptate Mandy.

- Ce vrei să spui?

- Dwight mi-a povestit şi altceva în afară de cai...

- Serios? întrebă el privind-o atent. Şi ce ţi-a spus?

- Ce ştie tot oraşul, Clay. Tu şi mama nu sunteţi căsătoriţi. Iar mama nu e ce se pretinde a fi.

La început, Clay rămase înmărmurit. Ce putea să facă? Trebuia să-i explice totul, cu sinceritate.

- Ne pare rău, Mandy... N-am vrut să te rănim.

Mama ta nu voia să-ţi fie ruşine cu ea. îi era teamă să-ţi arate unde locuieşte, crezând că aşa nu vei mai dori s-o vizitezi niciodată.

- De fapt, spuse Mandy gânditoare, mă bucur că nu e bogată. Ştiam de la început că mama mea adevărată mă iubeşte foarte mult, dar a fost obligată să renunţe la mine din cauza sărăciei.

- Chiar aşa a fost.

- Cum crezi că m-am simţit când am aflat că are o căsnicie fericită şi locuieşte într-o casă frumoasă, cu servitori? La început m-am gândit că lumea m-a minţit. Că Fannie n-a fost niciodată săracă şi că m-a abandonat ca să nu-şi strice reputaţia.

- Dumenzeule, nu, Mandy. N-a fost aşa. Mama ta a dus-o tare greu. Dar e prea mândră ca să recunoască. Cred că s-a speriat când a aflat că tatăl tău adoptiv e un om influent la Washington. Se gândea că tu eşti obişnuită cu bogăţia, şi când vei vedea sărăcia în care trăieşte ea, o vei respinge.

- Vrei să-mi spui tot adevărul despre ea? întrebă Mandy după o clipă de gândire.

Clay se aşează pe o grămadă de paie şi-i făcu loc lui Mandy să stea lângă el.

- Mama ta e o femeie deosebită, spuse el. Casa în care locuieşte nu arată prea bine. Dar Fannie munceşte ziua ca să-şi plătească datoriile cu care a rămas după moartea mamei sale, iar seara merge la cursurile serale.

Clay îi povesti despre tatăl ei, care le abandonase pe amândouă şi cum îşi îngrijise Fannie mama, în

timpul liceului, după ce o născuse pe ea.

- Şi credea că-mi va fi ruşine cu ea? întrebă Mandy îndurerată.

- Da, spuse el zâmbind şi ciupind-o de nas. Cred că e timpul ca noi trei să discutăm serios. Fannie ţi-ar fi spus adevărul de la început.

- Dar n-aş vrea să-i spun că ştiu, zise Mandy. Vreau să-mi spună singură. Când va fi pregătită.

- Deja situaţia a scăpat de sub control.

- Nu, Clay. Te rog, nu-i spune încă nimic.

- Ce să nu-mi spuneţi? întrebă Fannie apărând în uşa grajdului şi speriindu-i pe amândoi.

- Ah, bună! exclamă Mandy dorind să-şi ascundă reacţia.

- Ce vrei să nu-mi spună Clay? întrebă Fannie zâmbind, culegându-i un pai din păr.

- Păi... făcu Mandy privind cu disperare spre Clay.

- Cum să-ţi spun... zise Clay gândindu-se la o minciună. Mandy nu ştie chiar atât de multe despre cai, cum pretinde.

- Serios?

- Mda, spuse Mandy privind în altă parte. Voiam doar să-l impresionez pe Dwight. Uneori mint ca să impresionez lumea din jur. E ca-ntr-o piesă de teatru. Ştii, ca atunci când am jucat-o pe lady Montague.

- Dar de ce te prefaci, ca să impresionezi lumea? Tu eşti oricum bună, aşa cum eşti.

- Pentru că mătuşa Rhea întotdeauna mi-a spus că mai bine îmi găsesc un soţ bogat care să aibă grijă de mine, pentru că eu oricum nu mă pricep la nimic,

în mod special.

- Mătuşa Rhea?

- Da. E sora mamei. Are şaptezeci de ani. E nevoie să vă spun mai mult? Ea e de părere că tinerii din ziua de azi sunt leneşi şi nu ştiu să facă nimic. După părerea ei nimic nu formează mai bine caracterul unui tânăr decât munca pe timpul verii, într-o fabrică.

Fannie o privi uluită. Dar până la urmă se gândi că Mandy exagera.

- Glumeşti, spuse ea.

- Deloc!

- Ei, sper că mama ta nu gândeşte la fel despre copii, spuse ea ştiind că n-avea nici un drept să se amestece în problemele ei de familie.

- Nu, spuse Mandy căzând pe gânduri. Ea nu seamănă deloc cu sora ei.

- Asta-i bine, oftă Fannie pocnindu-şi palmele una de cealaltă. Sunt sigură că eu şi Clay te putem învăţa câte ceva despre cai. Nu-i aşa?

- Da, răspunse Clay, cu plăcere.

- Nu-ţi mai face griji, spuse Fannie privind-o pe Mandy. Ah, să vă spun de ce am venit după voi. Mă gândeam să pregătim un picnic mai târziu, după orele de călărie.

- Perfect, spuse Clay dorindu-şi ca cele două fete să nu mai aibă atâtea secrete una faţă de cealaltă.

*
* *

- Cum crezi că m-am descurcat astăzi? întrebă Fannie când Clay se urcă în pat, lângă ea, păstrând

distanţa cu o pernă, la fel ca noaptea trecută.

- Cred că binişor, spuse el cu gândul la conversaţia pe care o avusese cu Mandy în grajd.

- Doar binişor? întrebă ea arcuindu-şi o sprânceană.

Lui Fannie i se apăruse că Mandy se simţise excelent în ziua aceea, călărind alături de Clay. Ba chiar se descurcase grozav, având în vedere că nu ştia prea multe despre cai. îi părea rău doar că membrii familiei ei n-o încurajau pe Mandy prea mult. Acea mătuşă Rhea o scotea din sărite.

Şi picnicul fu un succes. Fannie pregătise cu mâna ei pui la rotisor, cartofi copţi, salată şi ceai de mentă. Clay le povestise întâmplări hazlii din copilăria lui şi Mandy râsese cu gura până la urechi.

- Am o întrebare, spuse Clay. Ce ai face dacă ai promite cuiva să ţii un secret faţă de cineva, dar ai fi de părere că mai bine l-ai spune acelei persoane, cu riscul să pierzi încrederea celui care ţi-a încredinţat secretul?

Fannie se ridică într-un cot şi-l privi în semiobscuritate.

- N-ar trebui să trădezi persoana, Clay, indiferent de secret. Uneori nu înţelegi motivele oamenilor, dar dacă cineva are încredere în tine... Nu trebuie să spui.

Clay o privi cum stătea aşa, lângă el, cu buclele acelea moi atârnând în jurul umerilor. In viaţa lui nu văzuse o femeie mai atrăgătoare. Şi el stătea în pat cu ea şi nici măcar n-o atingea.

- Nu te aprinde aşa, spuse el calm. Te întrebam numai.

- Deci n-ai spus nimic?

Buzele ei îl vrăjiră. Şi ochii ei... străluceau ca două smaralde. Se întrebă cum locuiseră în acelaşi oraş atâţia ani, fără să ajungă să se cunoască mai bine. Cum putea să-şi reia viaţa dinainte, fără să se mai întâlnească cu Fannie, după ce Mandy va pleca?

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Fannie privindu-l atent.

Clay era pe jumătate dezvelit, iar pieptul lui lat se ridica şi cobora ritmic. Fannie nu putea să-şi mai ia ochii de la el. I se părea că se simţise atrasă de Clay Bodine dintotdeauna.

- De ce n-o faci? întrebă el citindu-i gândurile. Nu mori dacă mă atingi.

- Poftim?

Clay chicoti şi făcând o mişcare bruscă o luă de subsuori şi o trase peste el.

- Ce faci?! ţipă ea. Apoi îşi aminti că nu erau singuri în casă şi adăugă şoptit: Lasă-mă...

- Nu te împotrivi, spuse el căutându-i privirile. E timpul să ne oprim din jocul ăsta stupid.

- Nu ştiu la ce te referi... mormăi ea zbătându-se să scape.

- Vrei să mă săruţi atât de mult cât vreau şi eu. Şi ştii ceva? Voi lua iniţiativa.

Spunând astea, Clay o apucă de ceafă şi o trase blând spre gura lui, lipindu-şi buzele de ale ei. Fannie încercă să se opună, dar se întrebă de ce. De ce încerca să se ferească de dulceaţa buzelor lui? Nu asta îşi dorise întotdeauna, în secret? Se trezi sărutându-l, punându-şi braţele în jurul gâtului lui şi îmbrăţişându-l cu pasiune.

Sărutul se intensifică şi Fannie simţi un vârtej cald şi plăcut în stomac. Stând lipită de trupul lui, îşi dădu seama că el se excitase.

Prima ei reacţie fu să se retragă. Se arsese o dată. Da, dar acum era o femeie în toată firea, nu o adolescentă credulă. Nu putea să-l mai respingă. Se visase în braţele lui de prea mult timp.

Clay fu acela care se desprinse de ea.

- Nu mi-am dorit niciodată o femeie atât de mult cum te doresc acum, pe tine, spuse el cu voce răguşită.

- Clay... oricât de mult te-aş dori... nu pot...

- Nu poţi sau nu vrei?

- Aş rămâne însărcinată.

- Poate găsm noi o soluţie.

- Acum? E trecut de unsprezece. Farmaciile sunt închise.

De fapt se bucura, pentru că n-avea chef de o simplă

tăvăleală de-o noapte.

- Am trecut azi pe la benzinărie, spuse Clay, şi în toaleta bărbaţilor aveau un automat.

- Automat?

- Da. Automat cu prezervative.

- Oh, făcu ea roşind.

- Pot să mă duc până acolo şi să mă întorc în mai puţin de douăzeci de minute.

- Vin cu tine, spuse ea ştiind că atâta timp îi era suficient ca să se răzgândească.

Era total lipsit de romantism să se gândească la prezervative. Totuşi, erau necesare. Se îndepărtă de el şi privi tavanul, muşcându-şi buzele.

- Da, spuse ea. Vin cu tine. Stai să-mi pun blugii.

In trei minute fură gata şi se furişară pe hol, coborâră în linişte scara, şi ieşiră afară din casă. Luna plină lumina maşina lui Clay.

- Doamne, gemu Fannie când Clay porni motorul, trebuie să fii chiar atât de gălăgios?

- Fii liniştită. Toată lumea doarme buştean.

Ajunseră la benzinărie în timp record şi Eustache McIntyre îi întâmpină.

- Clay, băiatule! strigă el scoţând capul prin fereastra ghişeului de noapte. Ce cauţi aici? Ti-am făcut plinul azi.

- Ne plimbam şi... mi s-a aprins becul de avertizare al uleiului. Mă gândeam să te uiţi tu să vezi ce are.

- Uleiul, zici? Puteam să jur că l-am verificat azi, mormăi bărbatul ieşind afară. Deschide capota, să

văd cu ochii mei.

- Hai, du-te, şopti Fannie împingându-l pe Clay de la spate.

- Te superi dacă mă duc până la toaletă, Eustache?

- Nu se poate, fiule, spuse bărbatul ridicând indicatorul de ulei în aer.

- De ce? întrebă Clay întorcându-se din drum şi privind înapoi cu panică.

- E inundată. Poţi să foloseşti toaleta femeilor.

Clay îşi dădu ochii peste cap şi Fannie privi în altă parte, mustăcind. Asta era bine. Ea nu se simţea pregătită să facă acel pas.

- Haide, Eustache, mă simt ca naiba în toaleta femeilor.

- Bine, bine. Du-te şi ia cheia. Ştii unde o găseşti. Dar să nu tragi apa. S-ar putea să te inunzi.

Clay apăru la geamul lui Fannie şi întrebă în şoaptă:

- Ai ceva mărunţiş?

Ea scotoci prin poşetă şi-i dădu un pumn de fise.

- Doar nu crezi că avem nevoie de atâtea?

- Sigur că nu, spuse ea roşind.

- Bine, zâmbi el. îmi ajung două. Ştiu să le folosesc.

- Du-te odată!

Când Clay se întoarse, cinci minute mai târzi, Eustache tocmai cobora capota.

-Ai destul ulei. S-ar putea să fie o defecţiune la becul indicator.

- Se poate, ridică din umeri Clay.

- Cred că ar fi bine să-l schimb.

- Lasă, Eustache, spuse Clay intrând în maşină. Altă dată.

- Dar nu durează nici cinci minute.

- Lui Fannie îi e somn. Trebuie s-o duc acasă înainte să adoarmă la mine în maşină.

- Mi s-a părut mie c-o văd pe domnişoara Brisbane, spuse Eustache lăsându-se în jos, ca s-o privească mai bine pe Fannie. Trebuie să te culci devreme, domnişoară, ca să te odihneşti. Luni deschizi tot la şase, nu?

- Cred că... da, răspunse Fannie încurcată.

- Hai că am plecat, spuse Clay. O noapte uşoară, Eustache.

- Nu uita să treci pe la mine să schimbi becul! strigă în urma lui bărbatul.

Când ajunseră acasă, după ce parcară maşina se strecurară în hol, dar cineva aprinse lumina şi-i sperie de moarte. Era Hyram.

- Unde aţi fost? întrebă el privindu-i pe rând.

- N-am putut dormi, şopti Clay sperând să nu mai trezească şi pe altcineva. Am făcut o plimbare cu maşina.

Uşa de lângă ficus se deschise şi în prag apăru Mandy.

- Mi s-a părut mie că aud zgomote, spuse ea frecându-se la ochi. Ce faceţi aici?

- Eu voiam să-mi iau nişte lapte şi prăjituri, spuse Hyram. Mai vrea cineva?

- Cum să nu, se învioră Mandy. Haideţi şi voi, spuse ea luându-i de mână pe Fannie şi pe Clay.

Aceştia se priviră ridicând din umeri şi-i urmară pe cei doi în bucătărie, oftând.

- Ştie cineva să joace cărţi? întrebă Mandy luând o gură de lapte. Când nu reuşesc să adorm noaptea, obişnuiesc să joc cu părinţii mei cărţi.

- Ce idee bună! exclamă Hyram. Ştiu eu unde ţine Greta un pachet de cărţi de joc. Haideţi, la masă!

Jucară până la ora trei, folosind capace de bere drept bani. Fannie se duse prima la culcare, în momentul în care nu mai reuşi să desluşească feţele de pe cărţile de joc, din cauza oboselii. Clay o urmă, dar cum intră în dormitor, Fannie se încuie în baie ca să se schimbe. Cinci minute mai târziu ieşi practic târându-se şi se băgă în pat. Adormi cum puse capul pe pernă.

Clay oftă adânc şi se întoarse cu spatele mormăind:

- Halal... Cred că nu-mi rămâne nimic de făcut. Poate doar un duş rece.

Capitolul 9

Fannie se trezi gâdilată de ceva cald şi umed la ureche. Strâmbă din nas şi apoi auzi un chicotit. Deschise ochii şi-l văzu pe Clay privind-o, cu gura până la urechi.

- Bună dimineaţa, somnoroaso! spuse el.

- Cât e ceasul? întrebă ea clipind.

- Aproape zece.

- Aşa de târziu?! exclamă ea dând să sară din pat.

- Stai aici, spuse el oprind-o. Tata şi Mandy nu s-au tezit. I-am auzit ducându-se la culcare spre dimineaţă. N-avem de ce să ne grăbim, spuse el aplecându-se ca s-o sărute.

- Clay... şopti ea încercând să scape.

Intenţiile lui erau grăitoare.

- Şşş... Taci. Stai acolo şi lasă-mă să te fac să te simţi bine.

Cu o mână o dezveli, iar cu cealaltă începu să-i desfacă nasturii pijamalei. Fannie se simţi expusă, dar nu protestă. Tinându-şi răsuflarea, lăsându-se sărutată şi dezbrăcată de Clay, aştepta următoarea mişcare.

- Eşti atât de frumoasă, şopti el dezvelindu-i sânii.

Gura lui îi cuprinse sfârcurile, făcând dorinţa să crească în ea. Apoi Clay o mângâie pe abdomen şi, coborându-şi mâna, pătrunse în pantalonii ei. Simţind-o caldă şi umedă, zâmbi satisfăcut.

Se opri numai să-şi scoată pijamaua. Apoi continuă s-o sărute, ghidându-i mâna spre bărbăţia

lui. Fannie îl mângâie până când Clay nu mai rezistă şi o opri. Apoi îşi aminti de prezervativ. în câteva secunde şi-l puse.

Intră încet, închizând ochii, cuprins de o plăcere fantastică. începu să se mişte încet şi apoi din ce în ce mai repede. Prea repede, plăcerea devenind insuportabilă pentru amândoi. Clay îi auzi geamătul şi simţindu-i muşchii contractându-se în jurul lui, ştiu că ea terminase. Gura lui i-o devoră pe a ei şi Clay îşi dădu drumul cu forţă.

Apoi rămaseră tăcuţi, fiecare cu gândurile lui. Clay nu obişnuia să vorbească cu partenera după ce făcea sex, dar observând o cută de îngrijorare între sprâncenele lui Fannie, o întrebă:

- Ce e?
- Poftim? întrebă ea privindu-l ca pe o ciudăţenie.
- La ce te gândeşti?
- Că... a fost altfel...
- Altfel?
- Da. Altfel ca altădată.
- Ce vrei să spui?
- Adică a fost mai bine. Aşa trebuie să fie?
- Dacă doi oameni se potrivesc, de fiecare dată e din ce în ce mai bine.
- Şi dacă nu se potrivesc?
- Rămâi cu o neîmplinire.
- Tu te-ai mai simţit neîmplinit până acum?
- Sigur. Se mai întâmplă.
- Dar eu... te-am dezamăgit?
- Tu niciodată nu m-ai putea dezamăgi, Fannie,

spuse el zâmbind. Eşti o femeie pasională. Şi cred că o dată ce vei descoperi că nu vreau să-ţi fac nici un rău, vei deveni şi mai pasională.

- Hmmm, murmură ea privindu-l seducător. Ştii la ce mă gândesc? Aş mai vrea să încerc o dată, ca să fiu sigură.

Clay zâmbi.

- Al tău sunt, iubito, spuse el sărutând-o.

Abia în jurul prânzului coborâră, proaspăt spălaţi şi îmbrăcaţi. Ii găsiră pe Hyram şi pe Mandy luându-şi micul- dejun.

- Să nu mă mai laşi să joc cărţi cu fiica ta, spuse Hyram. Bucătarul e supărat pe noi toţi că am întârziat cu micul dejun.

- Imi pare rău, spuse Fannie.

Dar figura ei strălucea, şi felul în care-l privea pe Clay nu lăsa loc de îndoială nimănui. Era îndrăgostită. Se întreba dacă Mandy şi Hyram observaseră schimbarea relaţiei lor.

După ce Clay îşi bău cafeaua, se întoarse spre Mandy şi întrebă:

- Ce-ai spune de o excursie în Savannah? Putem să stăm pe malul râului... Ştiu un restaurant grozav. Şi luni dimineaţă te lăsăm direct la aeroport.

- Grozav, spuse Mandy. Tu ce spui, unchiule Hy? Vii cu noi?

- Mi-e teamă că la vârsta mea, astfel de escapade nu-mi priesc.

Clay îşi privi tatăl cu îngrijorare. Toată viaţa fusese un bărbat puternic, care nu se temuse de

nimic. Niciodată nu acceptase că îmbătrânea. Când se schimbase?

*
* *

O oră mai târziu, porniră toţi trei la drum cu Mercedesul lui Hyram. Corvette-ul lui Clay nu avea portbagajul prea încăpător. Mandy vorbi fără pauză în timpul călătoriei de o oră, iar Clay şi Fannie schimbară priviri semnificative şi se atinseră pe furiş.

Doi uşieri îmbrăcaţi în uniformă se grăbiră să-i întâmpine, când parcară în faţa unui hotel luxos cu douăsprezece etaje. După ce primiră cheia străbătură holul decorat în alb, plin cu flori roz-aprins şi luară liftul spre etajul lor. Nu aveau multe bagaje, pentru că stăteau numai o noapte. Doar Mandy avea toate geamantanele la ea, pentru că a doua zi trebuia să se întoarcă la Washington.

- Sper să vă placă apartamentul, domnule Bodine, spuse liftierul care-i opri la etajul zece. Este unul dintre cele mai frumoase pe care le avem.

- Sunt surprins că am reuşit să capăt acest apartament. Am înţeles că hotelul e plin.

- Aşa este. Vă doresc şedere plăcută.

Când ajunseră în faţa apartamentului lor, Fannie întrebă în şoaptă:

- Cum ai reuşit?

- Cu banii obţii orice, spuse el făcându-i cu ochiul.

- Nu chiar orice, replică ea intrând în hol.

Apartamentul era decorat în gri şi roz. Camera de zi comunica cu cele două dormitoare. Mandy alese

dormitorul decorat în roz, iar Fannie şi Clay luară dormitorul gri, care avea un pat matrimonial imens în mijloc.

- Ce frumos, şopti impresionată Fannie.

- Tu eşti frumoasă, spuse Clay privind-o cum se minuna admirând încăperea.

- Niciodată n-am locuit într-un hotel, spuse ea ruşinată. Cred că apartamentul acesta a costat cât salariul meu pe o lună. Mă simt ca Cenuşăreasa.

- Dacă ai fi a mea, n-ai mai duce lipsă de nimic.

- Şi crezi că asta îmi doresc?

- Nu?

- Sunte alte lucruri la care mă aştept de la o relaţie.

- Ca de exemplu? întrebă el încrucişându-şi braţele la piept.

- Dragoste, devotament...

- Cred că toate cuplurile încep prin a simţi asta. Dar sentimentele acestea mor în timp. Cuplurile ajung să se tolereze şi rămân împreună din cauza copiilor sau a căminului confortabil. Dar până la urmă copiii pleacă la casele lor şi cei doi se trezesc ca nişte străini care împart aceeaşi casă.

- Da, unele căsnicii aşa sunt, recunoscu ea amintindu-şi de tatăl său. Dar nu e obligatoriu să fie aşa în toate cazurile. Am văzut cupluri fericite care vin la fast-food şi care sunt aşa, împreună, de ani de zile.

Clay se apropie de ea şi dându-i capul pe spate, o privi în ochi.

- Tu asta-ţi doreşti, Fannie? Dragoste adevărată şi veşnică? Ca-n poveşti?

- Da, şopti ea. Dar asta numai după ce-mi voi pune viaţa în ordine. Nu cred că voi putea face pe cineva fericit înainte de a-mi atinge scopurile pe care mi le-am propus.

Clay ştia că ea se referea la educaţie. îi ridică bărbia cu degetul şi o privi în ochi. Cum să-i explice că visele ei erau şi ale lui?

- Nu ştiu, Fannie. M-ai făcut fericit zilele astea. De azi- dimineaţă nu mă mai pot gândi decât la tine. N-aş putea sta în calea fericirii tale.

Mandy bătu la uşă şi ei doi reveniră cu picioarele pe pământ.

- Aveţi de gând să vă giugiuliţi toată ziua? întrebă fata strâmbându-se la ei. Hai mai bine să ne distrăm.

Clay luă o pernă şi o aruncă după ea. Mandy se feri şi perna ateriză în cameră de zi.

- Nu vezi că suntem ocupaţi? întrebă el prefăcându-se supărat. Cum s-o vrăjesc pe Fannie dacă tu ne tot întrerupi?

- Credeam că am venit aici ca să ne plimbăm...

- Bine, bine, fu el de acord, privind-o pe Fannie care zâmbea. Unde vrei să mergem mai întâi?

- Vreau să mergem pe la magazinele de-a lungul râului, spuse Mandy nerăbdătoare să plece. Hai, spuse ea luând-o de mână pe Fannie, să mergem!

- Stai să-mi refac machiajul.

- Dacă nu te-ar mai săruta Clay, n-ai mai pierde acum timpul uitându-te în oglindă, o dojeni glumeţ

Mandy.

- Bine, râse Fannie ridicându-se de pe pat, şi îndreptându-se spre baie.

Cinci minute mai târziu toţi trei coborâră cu liftul în hol. In zona de aşteptare, un bărbat îmbrăcat în frac negru cânta la un pian cu coadă. Câţiva oaspeţi stăteau pe fotoliile albe de piele şi beau cocteiluri.

Soarele era încă sus, pe cer, dar o briză răcoroasă care venea dinspre râu făcea atmosfera plăcută. Prima oară intrară într-un atelier de confecţionat păpuşi. Acestea erau din porţelan, şi erau îmbrăcate în rochii de dantelă.

- Uită-te la ea, pufni Mandy trăgându-l de mână pe Clay şi arătând spre Fannie care nu se mai sătura privind păpuşile. Mâine-poimâine o să vrea un copil.

- Nu te îngrijora, spuse Fannie auzind-o. N-o să mai aduc pe lume nici un copil până nu mă voi simţi pregătită.

Clay o luă de braţ şi porniră spre următorul magazin. Mirosea a cafea proaspăt măcinată şi a plăcintă de mere, încă de la intrare. Trecură cu greu de acesta şi intrară în următorul. Se numea „Traista lui Moş Crăciun”. Vitrina era decorată cu brazi şi fulgi de zăpadă artificiali. Din copaci atârnau globuri colorate, şosete roşii, beteală, şi luminiţe. Dintr-un difuzor se auzeau cântece de Crăciun.

- Mamă! Aici ţi se pare că e Crăciun tot anul! exclamă Mandy.

Fannie zâmbi amintindu-şi cât de sărăcăcioase fuseseră zilele de Crăciun pentru ea. Niciodată nu

avuseseră bani pentru cadouri sau curcani pentru masa de Crăciun. Dar mama sa tăia o găină din curte şi îi confecţiona cadourile cu mâna ei. Fannie primea de Crăciun ori un pulovăr tricotat de mama sa, ori o trăistuţă croşetată... Mama ei fusese o femeie inventivă şi pricepută. Doar că după ce se îmbolnăvise nu mai fusese în stare să-i dăruiască nimic fiicei sale de sărbători.

Apoi intrară într-un magazin cu tricouri imprimate. Pe unele scria „Bine aţi venit în Savannah”, pe altele scria „Sunt Fierbinte”, sau alte năzbâtii de genul acesta. Clay îi cumpără lui Fanie un triciou pe care scria: „Sunt a ta”. Când citi mesajul, Fannie îi trase în joacă o palmă la fund.

Plecară şi de acolo. Se opriră la un restaurant pe care-l cunoştea Clay. Comandară scoici, după care Mandy era înnebunită. Fannie îi privi doar, refuzând orice specialitate din peşte. în schimb comandă un bol plin cu creveţi, sur- prinzându-i pe toţi.

Când se întoarseră la hotel, magazinele nu se închi- seseră. Aşa că mai colindară prin oraş, ţinându-se de mână toţi trei. Fannie se întreba de ce era atât de veselă. Probabil că cele două pahare de vin pe care le băuse îşi făcuseră efectul.

- Ştiţi că avem televizor în cameră? întrebă Mandy dându-se ca pe gheaţă pe pardoseala lustruită a holului hotelului.

- Nu eşti obosită? întrebă Fannie. Toată noaptea ai jucat cărţi cu Hyram.

- Mă simt plină de energie. Ştiu! Hai să mergem la

piscină! V-aţi luat costumele de baie?

- Da, spuse Fannie amintindu-şi că-şi luase cu ea costumul de baie al Wilhmenei pe care, din păcate, încă nu-l probase.

- Gata, mergem să înotăm, spuse Clay.

Un sfert de oră mai târziu se îndreptau spre piscina de dimensiuni olimpice de la demisol. Mandy se aruncă prima în bazin.

- O să-mi fie dor de ea, oftă Fannie privindu-şi fiica cu regret. Nu suport gândul s-o las să plece din nou.

- Poate că nu va fi aşa.

- Trebuie, spuse ea. Nu mai e copilul meu. Am renunţat la ea de mult.

- Dar poate să te mai viziteze.

- Nu ştii că se va muta peste ocean?

- Ai auzit de avioane?

- Clay, ştii bine că nu-mi permit să plătesc un bilet de avion. N-ar fi trebuit s-o părăsesc, de la bun început.

- Nu începe... Ştii că n-aveai de ales.

- Ştiu, Clay, ştiu...

- Voi nu intraţi? întrebă Mandy oprindu-se şi călcând apa, după ce făcuse două ture de bazin. Apa e perfectă.

Clay îşi luă avânt şi plonjă fără avertisment, stropind-o pe Fannie din cap până-n picioare. Inotă spre Mandy şi începură joaca. Fannie îi privi câteva momente şi apoi se decise să intre. Ea nu era genul care să se arunce în apă. Trebuia mai întâi să se

obişnuiască cu temperatura. Coborî scara treaptă cu treaptă, dar Clay şi Mandy se priviră semnificaiv şi înotară spre ea ca s-o tragă în apă.

Se întoarseră în apartament o oră mai târziu, înveliţi în prosoape pufoase.

- Eu vreau să fac un duş fierbinte, spuse Mandy dârdâind de frig.

- Şi eu, murmură Fannie îndreptându-se în direcţia opusă.

Se duse direct în baie şi potrivi apa, apoi dădu drumul la
duş. Apa fierbinte o încălzi imediat.

- Stai aşa! strigă o voce masculină din spatele ei.

Se întoarse şi-l văzu pe Clay intrând sub duş, alături de ea, gol.

- Nu te-am auzit când ai bătut la uşă.

- N-am bătut, zâmbi el. Nu te mai ascunde, Fannie. Deja am văzut tot ce ai.

- Tu nu aştepţi invitaţii speciale, spuse ea încruntându-se.

- Dacă aş aştepta, s-ar putea să nu le primesc. Aşa că-mi place să mă servesc singur. Hai, nu te mai foi. întoarce-te ca să te spăl pe spate.

Fannie se supuse. Nu era obişnuită să se expună aşa, oricui. Toată viaţa locuise cu mama sa, iar aceasta nu intrase niciodată peste ea, în baie. Mâinile lui Clay erau magice, eliberându-i toată tensiunea din umeri.

- E bine, nu? întoarce-te să te spăl şi pe faţă.

- Clay...

- Haide, haide. Dacă mai stăm mult aici, Mandy o să se întrebe ce-am păţit.

Fannie se supuse şi de data asta. Clay o săpuni bine, alunecându-şi palmele pe tot trupul ei. Senzaţia era uluitoare. Fannie ar fi stat aşa ore întregi. Clay îşi coborî mâna între picioarele ei şi intră uşor în ea. Degetele lui intrau şi ieşeau dându-i fiori ameţitori. închise ochii şi se lăsă purtată de senzaţie. Apoi degetele lui Clay găsiră mugurele feminităţii ei şi-l mângâie până când Fannie îşi dădu drumul. Valuri de plăcere o loveau din ce în ce mai puternic, crescând în intensitate, până o lăsară fără suflare.

Când intrară mai târziu în dormitor, o găsiră pe Mandy stând pe marginea patului, cu o privire gânditoare. Noroc că erau îmbrăcaţi.

- Ce-i cu tine? întrebă Clay observând că televizorul era stins. Spuneai că vrei să te uiţi la filme.

- Tocmai am sunat acasă, spuse ea trist. Părinţii mei au fost obligaţi să părăsească ţara în seara asta, pentru o misiune secretă. Au încercat să mă găsească mai devreme, dar eram în oraş.

- Unde au plecat? întrebă Fannie îngenunchind lângă fiica sa, care începuse să plângă.

- Cine poate şti? Şi cine-mi poate spune? Când sună cineva de la Casa Albă, tata pleacă fără să ne spună nici nouă unde. Dar de data asta mama a plecat cu el.

Fannie îl privi pe Clay în tăcere, apoi pe Mandy. Era ciudată această atitudine a părinţilor adoptivi ai

fiicei sale. Nu era normal să plece şi să-şi lase copilul în voia sorţii.

- Şi cine va avea grijă de tine cât timp ei sunt plecaţi?

- Mătuşa Rhea, spuse fata dându-şi ochii peste cap în semn de exasperare. N-aş putea...? N-aş putea să mă întorc la voi acasă? întrebă ea plină de speranţă.

Fannie ezită privindu-l întrebător pe Clay. Ea trebuia să se întoarcă luni la serviciu. Şi Clay la fel... Şi ce va spune mătuşa Rhea? Sau Hyram?

- Doar pentru câteva zile, spuse repede Mandy. Cel mult o săptămână. De obicei misiunile astea se termină repede.

- Nu ştiu... spuse Fannie privindu-l pe Clay.

- Sigur că da, Mandy, spuse el. Faci parte din familia noastră. Eşti binevenită oricând.

Fannie se simţea recunoscătoare. Clay era un bărbat de treabă acceptându-le pe amândouă în casa lui. Iar Hyram va jubila să-şi ţină fiul cât mai mult timp aproape.

- Ne bucurăm că vei sta mai mult cu noi, păpuşă, spuse Fannie bucuroasă. Dar trebuie să-ţi anulezi zborul. Vrei s-o sun eu pe mătuşa ta?

- Nu, spuse repede Mandy. O să vorbesc eu cu ea. Nu vreau să te ia pe tine la rost. Eu sunt obişnuită. Chiar acum mă duc în dormitorul meu, ca s-o sun.

Fannie aşteptă să rămână singură cu Clay, apoi spuse:

- Mulţumesc, Clay. Ai fost generos.

- Ce voiai să fac? S-o las pe biata fată să se întoarcă la o mătuşă pe care n-o suferă?

- Dar... ţie nu ţi se pare un pic ciudat? întrebă ea. Cum au putut să plece părinţii ei aşa, brusc, fără să aştepte să vorbească cu Mandy?

- Aşa se întâmplă în cazul misiunilor speciale. Tatăl său trebuie să fie o persoană foarte importantă, dacă primeşte ordine direct de la Casa Albă.

Continuară să discute acest subiect, până când Mandy intră în dormitorul lor şi spuse oftând uşurată:

- Gata, am vorbit cu mătuşa Rhea.

- Te-a certat?

- Dimpotrivă. M-a mirat puţin, pentru că mi s-a părut chiar bucuroasă că mai rămân cu voi. Dar nu mă interesează. A spus că va lua ea legătura cu părinţii mei când şi dacă va şti unde să-i găsească.

- Ce înseamnă asta? întrebă Fannie neliniştită.

- Misiunile acestea sunt deosebit de periculoase, spuse calm Mandy. Trebuie să ştiţi şi voi asta. Părinţii mei îşi pun în pericol viaţa de fiecare dată când pleacă peste graniţă.

- Dumnenzeule, ce groaznic! exclamă Fannie ducându-şi mâinile la piept.

- Groaznic, dar adevărat, spuse Mandy aşezându-se pe pat. De ce crezi că mi-e frică să plec din ţară? Ştii cât de instabilă e situaţia politică în Orientul Mijlociu. Apropo, mi-am anulat biletul de avion.

- Trebuie să pleci în Orientul Mijlociu? întrebă Clay, ignorând ultima remarcă.

- Da. Bine, nu trebuia să aflaţi. Vă rog să nu mai

spuneţi la nimeni.

Fannie îl privi pe Clay scuturând cu îngrijorare din cap. Nu era cazul să se amestece în deciziile familiei lui Mandy.

- Pari obosită, draga mea, spuse ea strângându-i mâna fiicei sale. De ce nu te duci să te culci? O să mai vorbim mâine.

- Ai dreptate, sunt obosită, mărturisi Mandy strângând-o pe Fannie în braţe. Cred că-mi fac prea multe griji. Dar n-am ce face. E greu să nu te întrebi dacă familia ta nu e omorâtă chiar în clipa asta de o bandă de terorişti, undeva, în lume.

- Ce nebunie, oftă Clay după ce Mandy se duse la culcare. De cât timp trăieşte copilul ăsta în această teroare?

- N-am idee. Când am dat-o spre adopţie, nimeni nu mi-a furnizat prea multe informaţii. Ştiam numai că părinţii ei adoptivi sunt nişte oameni influenţi din Washington şi că ea o va duce bine.

- Incredibil...

- Mi-e frică, Clay. Nu pot s-o las pe Mandy să plece în Orientul Mijlociu. Nici nu-mi vine să cred că americanii au voie să călătorească în acea parte a lumii. Guvernanţii nu ştiu la ce riscuri îi expun? Ar trebui să fac ceva s-o împiedic să ajungă acolo. Cred că e timpul să stau de vorbă cu părinţii ei.

- Şi ce vrei să le spui? întrebă el văzându-i hotărârea nestrămutată din priviri.

- Nu ştiu. Poate reuşesc să obţin custodia. Ii voi acuza că-i pun în pericol viaţa fiicei mele.

- Voi sta de vorbă cu avocatul meu mâine dimineaţă. Să vedem ce părere are şi el. Intre timp, nu-ţi mai frământa mintea, şi hai să ne culcăm.

Fannie se bucură că el nu încercă în seara aceea să facă dragoste cu ea. Era atât de confuză încât nu se putea gândi la nimic. In minte avea numai imaginea fiicei sale. Dacă va muri în Orientul Mijlociu? Părinţii ei adoptivi aveau nevoie de un examen psihiatric. Cum puteau să-şi ducă fiica în partea aceea a lumii?

Şi Clay se gândea la Mandy. Doar că lui îi mirosea ceva în toată povestea aceea. Şi trebuia să afle ce era putred. Adormi mult mai târziu decât Fannie, cu gândul să-l caute a doua zi, la prima oră, pe avocatul lui.

- M-a concediat, spuse Fannie a doua zi de dimineaţă privindu-l pe Clay, în timp ce-şi beau cafelele.

- De ce? întrebă el.

- L-am sunat pe şeful meu de la Griddle & Grill şi i-am spus că sunt bolnavă. Din nefericire Wilhmena n-a apucat să-mi spună că-i turnase altă minciună. Trebuia să fiu acum la o înmormântare.

- Doamne! exclamă Clay dându-şi ochii peste cap. Dar de ce nu v-aţi înţeles să spuneţi aceeaşi minciună?

- Păi aşa am făcut. Dar patronul o tot întreba de ce lipsesc atâtea zile din cauza unui simplu guturai. Şi ea a inventat altă minciună. A spus că sunt la o înmormântare.

Clay o admiră pe Fannie cât de proaspătă şi tânără arăta în blugi şi pulovăr.

- Şi te-a concediat pentru că eşti tot bolnavă în loc să fii la înmormântare? râse el.

- Mi-a motivat că n-are cu cine să mă înlocuiască atâta timp. Dumnezeule! Iţi dai seama ce înseamnă asta?

- Că ţi-ai pierdut slujba.

- Slujba şi asigurarea de sănătate.

- O să găseşti altă slujbă. Dacă mi-ai cere părerea, ţi-aş spune că e mai bine aşa.

- Ti-e uşor să vorbeşti... Dar mie cine-mi va mai plăti facturile şi facultatea?

- Nu m-ar deranja s-o fac eu.

- Ştii bine că nu vreau.

- Da, spuse el luând-o în braţe, dar nici eu n-aş vrea să te mai văd muncind din greu pentru doi bani. Iar şeful tău s-a purtat ca un nemernic. Mai bine că nu mai lucrezi pentru el. După ce că munceai atâta şi te plătea prost, drept recunoştinţă, te-a mai şi concediat. Imi doresc ceva mai bun pentru tine. Mă condamni?

- Şi eu îmi doresc ceva mai bun, Clay, spuse ea impresionată de grija lui. Dar asta se va întâmpla mai încolo. Eu nu mă pricep la nimic în mod special.

- Spui prostii. Ti-ai petrecut jumătate din viaţă având grijă de mama ta bolnavă, ca să nu mai ţinem cont de întreţinerea casei. E nevoie de multă abilitate să le faci pe toate astea. Nu te mai subestima.

- Dacă sugerezi că ar fi bine să mă angajez pe

post de soră medicală, las-o baltă. Nu-mi place să îngrijesc persoanele bolnave, decât dacă sunt nevoită s-o fac. Lasă! oftă ea. O să-mi găsesc eu o slujbă potrivită.

- Lasă-mă să te ajut, spuse el sărutând-o. Ştii că eu n-am ajutat în viaţa mea o altă fiinţă umană? Trist, nu-i aşa? Am fost un egoist.

- Să mă ajuţi? Cum?

- Lasă-mă să-ţi ofer bani.

- Am mai discutat despre asta, Clay, oftă ea. N-am nevoie de banii tăi.

- Ti-i dau cu titlu de împrumut. Intr-o zi mi-i vei înapoia. Să-mi spui doar care e suma lunară de care ai nevoie, şi...

- Taci, Clay, şopti ea punându-i un deget pe buze. Am câteva economii. Nu sunt chiar descoperită.

- Ştii ce cred eu? întrebă el zâmbind. Cred că mai degrabă ai muri de foame decât să-mi accepţi ajutorul.

- Nu vorbii prostii. Sigur că-ţi voi accepta ajutorul, dacă va fi nevoie. Dar deocamdată, nu e.

Clay se întrebă dacă Fannie va avea nevoie vreodată de ajutorul lui.

*
* *

Mandy se bucură să se întoarcă acasă împreună cu Clay şi Fannie. Luară micul dejun în sala de mese a hotelului, iar ea le citi din broşurile care descriau obiectivele turistice ale oraşului.

- Aş mai sta aici încă o zi, spuse Mandy visătoare.

Am avea atâtea locuri de vizitat.

- Poate vom mai sta încă o zi, spuse Clay terminându-şi cafeaua.

- Tu nu trebuie să te duci la birou? întrebă Fannie.

- Am câteva întâlniri programate, dar le pot amâna. Hai să terminăm de mâncat şi să ne întoarcem în cameră, să dăm câteva telefoane.

- Eşti atât de norocoasă, şopti Mandy la urechea lui Fannie. Ai un soţ minunat!

- Da, ai dreptate, spuse ea foindu-se pe scaun stânjenită.

Se întrebă cât de serios îşi juca Clay rolul de soţ devotat.

Oare aşa era şi-n viaţa reală? Cum se vor înţelege după ce Mandy se va întoarce la Washington? Oricum, era fericită că mai avea câteva zile la dispoziţie.

Capitolul 10

Două zile mai târziu, Clay sosi de la birou şi o găsi pe Fannie înconjurată de ziare, cu un pix în mână, citind ofertele de serviciu.

- Ai găsit ceva interesant? întrebă el turnându-şi un pahar cu limonadă.

- Ofertele de serviciu din Culpepper sunt cam limitate. Dar sigur găsesc ceva în ediţia de duminică, spuse ea remarcând că el părea distrat. Ai păţit ceva?

- Nu, spuse el dând peste cap paharul cu limondată. Dar trebuie să stăm de vorbă. Unde e Mandy?

- Călăreşte. Ce s-a întâmplat?

Clay închise uşa cu cheia şi se aşeză pe un scun, lângă Fannie.

- Am discutat cu avocatul meu astăzi. In legătură cu Mandy.

- Şi? întrebă ea simţind că i se face rău.

- Nu ştiu cum să-ţi spun asta, Fannie, dar fata ne-a dus pe toţi de nas.

- Ne-a minţit? întrebă ea clipind des. In legătură cu ce?

- Ştii că ne-a făcut să credem că tatăl său e un fel de agent guvernamental. Ei, nu-i adevărat. Tatăl său lucra în guvern, dar nu pe postul ăsta. Slujba lui nu era deloc periculoasă.

- Atunci de ce ne-a minţit? se încruntă Fannie.

- Aşteapată. Mai rău. Părinţii ei adoptivi au fost omorâţi anul trecut de un şofer beat.

- Vai, Clay, nu!

- Mandy se afla pe bancheta din spate şi a văzut totul. Din fericire rănile ei au fost minore.

Fannie scutură din cap nu pentru că nu credea, ci pentru că nu voia să creadă. Nu-şi imagina cum biata sa fiică trecuse printr-un asemenea traumatism psihic.

- Şi unde a locuit de atunci?

- La mătuşa ei, Rhea Turnbull, femeia despre care ne-a povestit. Bătrâna nu dorea să-şi asume responsabilitatea creşterii fetei, dar sora sa o rugase ca în caz că li se întâmplă lor ceva, să aibă grijă de fiica lor adoptivă.

- Clay, de unde ai aflat toate astea? Şi atât de repede...

-Avocatul meu are un prieten sus-pus în Washington, care a făcut nişte investigaţii. Acum hai să trecem la veştile cu adevărat proaste.

- Deja mi-e teamă, se zgribuli Fannie.

- Mandy a fugit de acasă.

- Poftim?!

- Nu suporta să mai locuiască cu bătrâna.

Fannie privi pe fereastră căutându-şi fiica. Nu mai era pe pajişte. Probabil se îndrepta spre casă pentru

a se pregăti de cină.

- Incredibil, şopti ea. De ce ar fi făcut Mandy una ca asta? Şi de ce ne-a spus toate poveştile acelea cu Orientul Mijlociu? Şi scrisoarea... Am primit o scrisoare de la mama ei, chiar înainte să vină Mandy...

- E greu de bănuit? A scris-o chiar Mandy. Ne-a prostit pe toţi. Mă întreb de când ne-a copt-o.

Cineva bătu la uşă şi Mandy băgă capul în camera de
zi.

- Aici eraţi? întrebă ea, apoi, văzându-le expresiile, spuse: Mă iertaţi. V-am deranjat? Voiam să vă anunţ că m-am întors. L-am călărit pe Nadja şi n-am căzut. Şi nici nu m-am îndepărtat de casă. Data viitoare poate mă lăsaţi să călăresc până mai departe.

- Intră, Mandy, spuse Fannie cu o figură gravă. Trebuie să stăm de vorbă.

- S-a plâns grăjdarul că am bruscat caii? Nu-i adevărat. Eu iubesc animalele şi...

- Nu e vorba despre cai, Mandy, spuse Fannie repede. Mandy verifică turul pantalonilor să vadă dacă nu erau
murdari şi se aşează pe canapea. Işi turnă un pahar cu limonadă şi luă o gură zdravănă înainte s-o privească pe mama sa.

Cu fruntea încreţită de îngrijorare,Fannie îşi privi

fiica. Nu-i venea să creadă că Mandy o minţise atât de mult. Se gândea că accidentul îi lăsase sechele emoţionale.

- Eu şi Clay am fost foarte îngrijoraţi din cauza ta şi ne-am hotărât să verificăm ceva la Washington.

Nu voia să arunce vina asupra lui Clay. El o făcuse pentru binele ei, ca s-o ajute.

- Am aflat că n-ai fost cinstită cu noi, continuă Fannie. Te superi dacă ne spui de ce?

- Aţi aflat de părinţi mei? întrebă Mandy speriată.

- Da, spuse Fannie. Ne pare rău, Mandy. Ne pare foarte rău...

- A trecut un an de atunci, spuse fata cu lacrimi în ochi, dar durerea a rămas acolo...

- De ce nu mi-ai spus de la început că au murit? Şi ce-i cu povestea aceea bizară despre tatăl tău şi Orientul Mijlociu?

- Voiam să-ţi spun adevărul, zise ea fără să aibă curajul să-şi privească mama în ochi, dar mi-era teamă să nu-mi spui din milă să vin să locuiesc cu tine. Nu voiam mila ta. Mai ales după ce ai renunţat la mine.

Fannie simţi un junghi în inimă. Lacrimile îi înţepau ochii. Clay privea tăcut pe fereastră. Şi-ar fi dorit ca el să spună ceva, orice, să umple tăcerea aceea apăsătoare.

- Sigur că te vreau, Mandy. Te-am dorit de la

început. Din clipa în care te-am simţit crescând în mine. Am renunţat la tine pentru că nu puteam să te cresc în sărăcia în care am crescut eu. Te rog nu mă urî pentru ce am făcut.

Fata se aruncă în braţele mamei sale, hohotind de plâns.

- Ştiu că nu trebuia să-ţi spun povestea aceea ridicolă despre tatăl meu. Dar speram că spunându-ţi că trebuie să plec într-o zonă periculoasă, tu vei insista să rămân cu tine. Dacă ţi-aş fi spus că părinţii mei au murit, m-ai fi acceptat din milă. Ştiu că sună ciudat şi n-are nici o noimă ce spun, dar când am plănuit totul, mi s-a părut cea mai bună soluţie.

- Dar nu ţi-a trecut prin cap că era posibil să verific povestea?

- Nu m-am gândit la asta. Eram disperată. Tot ce ştiam era că nu mai voiam să mă întorc la Washington, ca să locuiesc cu mătuşa Rhea. Are şaptezeci de ani şi e habotnică. Tot ce fac e un păcat. Ea a insistat ca părinţii mei să mă dea la o şcoală de fete, unde sunt obligată să port haine urâte. N-am voie să am prieteni, cât despre băieţi... Iţi dai seama că am treisprezece ani şi nu-mi dă voie să mă rad pe picioare?

Clay se apropie de ele cu mâinile în buzunare şi luă cuvântul.

- Mandy, sper că-ţi dai seama de gravitatea

situaţiei şi de încurcătura în care ne-ai băgat. Mătuşa ta, în ciuda aparenţelor, te iubeşte. Şi am aflat că starea sănătăţii sale nu e prea bună... A pus toată poliţia din Washington pe urmele tale. Nu m-ar mira să mă trezesc cu o poză de-a ta pe parbriz.

- N-am vrut s-o rănesc. Voiam doar să plec de acolo. Mă simţeam disperată, la limita puterilor...

- Şi pe mie cum m-ai găsit? Adopţia a fost ţinută în secret.

- N-a fost uşor, recunoscu Mandy. Dar mătuşa Rhea, după moartea părinţilor mei, a făcut curăţenie prin pod şi a găsit un leagăn de lemn...

- Cel pe care ţi l-a făcut bunicul tău. Tatălui meu îi plăcea să cioplească tot felul de obiecte. Chiar a încercat să facă o afacere în sensul ăsta. Dar a eşuat, ca de obicei. Am uitat de leagănul acela.

- Am mai găsit şi nişte plăpumioare brodate, spuse Mandy. Mama le-a păstrat pe toate. Oricum, tatăl tău îşi cioplise numele şi adresa pe leagăn. Şi n-aş fi reuşit să descifrez scrisul dacă n-aş fi presărat cenuşă peste el, aşa cum am văzut o dată, la televizor. Apoi am început să dau telefoane.

- De cât timp ai aflat?

- De la accident. Dar trebuia să prind curaj ca să te contactez. Şi am venit cu un plan. Nu ştiam dacă vrei să mă vezi sau nu.

- Of, Mandy, şopti Fannie impresionată de

întreaga poveste, mi-aş fi dorit să vii la mine imediat după accident.

- Nu se putea. Eram prea îndurerată de pierderea părinţilor.

- Ştii că trebuie s-o anunţi pe mătuşa ta unde te afli. Nu poţi s-o laşi aşa. Mai ales că are probleme de sănătate.

- Nu pot s-o sun. N-o să mă ierte niciodată. Şi dacă trimite poliţia după mine? Dacă mă arestează, sau... Lasă-mă să stau cu tine. Te rog. N-o să-ţi fac necazuri.

- Dar mătuşa ta ce părere ar avea de asta? întrebă Fannie, tentată să spună imediat da.

- Probabil mă va obliga să mă întorc la Washington. Ea nu mă doreşte. Sunt o mare pacoste pe capul ei. Dar i-a promis mamei că va avea grijă de mine, dacă i se va întâmpla ei ceva. Şi cerându-i mătuşii Rhea să-şi calce o promisiune ar fi ca şi cum i-aş cere să danseze goală în faţa Casei Albe.

Tăcură toţi trei câteva clipe, apoi Clay spuse:

- Mandy, du-te şi pregăteşe-te pentru cină. Aş vrea să stau de vorbă cu Fannie, între patru ochi.

Fata se uită de la unul la celălalt cu o privire dezolată.

- Imi pare rău că v-am creat tot necazul ăsta, spuse ea. N-am vrut să supăr pe nimeni. Poate că mătuşa Rhea are dreptate. Poate că sunt rea.

Clay şi Fannie nu mai apucară să-i răspundă, că Mandy ieşi din încăpere plângând. Cei doi se priviră cu subînţeles, şi Fannie spuse:

- Mie nu-mi place de mătuşa Rhea.

- Nici mie, spuse Clay. Ce ne facem?

- O s-o sun înainte de cină. Asta e tot ce pot să fac. Apoi o duc personal pe Mandy la Washington şi...

- Renunţi la ea aşa, pur şi simplu?

- N-am nici un drept legal asupra ei, Clay. Tot ce pot să sper e ca mătuşa Rhea să n-o arunce în vreo casă de copii. Apoi voi face tot ce-mi stă-n puteri să mă împrietenesc cu bătrâna. Chiar dacă-mi place sau nu. Sper ca, în timp, s-o lase pe Mandy să mă viziteze mai des. O dată ce voi câştiga încrederea femeii, nu va mai fi chiar aşa de greu. E bătrână... Poate o va lăsa de bunăvoie pe Mandy să locuiască împreună cu mine, după ce-mi voi lua licenţa.

- Asta ar putea dura ani de zile, spuse Clay privind în gol. Ai auzit că Mandy se simte groaznic la mătuşa Rhea.... Cred c-ar fi mai bine s-o ajutăm să scape de acolo cât mai repede.

- Ştiu, dar ce pot să fac? gemu neputincios Fannie. Te-ai pus în situaţia mea? Am rămas fără slujbă, n-am terminat facultatea, iar casa stă să cadă peste mine. Starea mea materială nu s-a îmbunătăţit. Din contră. Mătuşa sa n-o va lăsa să locuiască

împreună cu mine. Şi dacă n-o duc la Washington, bătrâna mă va acuza de răpire.

- Nu se poate, spuse Clay trecându-şi neliniştit degetele prin păr. Nu, nu vreau să mai fii în situaţia asta. Gata! Fannie... sunt nebun după tine... Sunt atât de nebun după tine încât nu mă mai pot gândi la nimic, decât la tine. La tine şi la Mandy. Nu ştiu ce să-ţi mai spun.

Clay o strânse cu putere în braţe.

Fannie era complet zăpăcită. Nu ştia cum să privească reacţia lui Clay. Ce voia el să spună? Ce sugera? Şi ea cum trebuia să răspundă?

- Bine, Clay, mă bucur... Dar cum o pot ajuta pe Mandy?

- Fii soţia mea, iubito. O să ne descurcăm împreună.

Capitolul 11

La început, lui Fannie i se păru că înţelesese greşit. Să fie soţia lui Clay? Adică să se căsătorească cu el? Imposibil. Clay Bodine era un burlac convins.

- Nu cred că te-am înţeles bine, bolborosi ea.

- Ba da, iubito, m-ai auzit bine, zâmbi el. Vom sta de vorbă cu mătuşa Rhea, apoi vom aştepta certificatul de căsătorie. Când, şi dacă vom ajunge la tribunal, vom avea un avantaj.

Fannie rămase cu gura căscată, se îndepărtă doi paşi de Clay şi se trânti pe canapea. Să se căsătorească cu el?

- Dar tu nu mă iubeşti, spuse ea privindu-l. De ce te-ai gândit la soluţia asta?

- Ce e dragostea, Fannie? întrebă el aşezânduse lângă ea, pe canapea. Sunt mai apropiat de tine decât a fost orice bărbat din viaţa ta. Abia aştept să vină noaptea, să ne retragem în dormitorul nostru şi să facem dragoste... Şi dimineaţa îmi place la nebunie când mă trezesc alături de tine. Dacă nu greşesc prea mult... cred că şi tu simţi la fel ca şi mine.

Clay avea dreptate. Relaţia lor se îmbogăţise în ultimele zile. De fapt, se simţea foarte aproape de sentimentul numit dragoste. Dar cum puteau să se angajeze într-o relaţie pe termen lung, dacă nu erau absolut siguri? Şi cum rămânea cu scopurile ei? Mai putea să le urmeze?

- Ştiu la ce te gândeşti, spuse el. Crezi că Mandy

va fi o piedică pentru obţinerea licenţei.

- Recunosc, sunt egoistă, mărturisi ea. Dar Mandy e fiica mea şi fericirea ei e pe primul plan.

- Nu trebuie să fie aşa, Fannie. Poţi să ai familia ta şi să-ţi completezi în acelaşi timp studiile. Nu trebuie să te chinuieşti în căsuţa ta. Avem aici loc pentru toţi.

- Şi tu cu ce te alegi? întrebă ea fără să gândească.

- Nu poţi să accepţi o ofertă fără să te gândeşti că există un motiv egoist în spatele ei? întrebă el jignit.

- Iartă-mă, dar nu mă pot abţine. Săptămâna trecută mă întrebai dacă urmăresc averea tatălui tău...

- Am greşit. Imi pare rău. Cred că experienţa mamei mele mi-a lăsat un gust amar. Cu ce mă aleg? Nu ştiu... Am motivele mele. Tu şi Mandy mi-aţi arătat cât de frumoasă poate fi viaţa de familie. N-am mai simţit asta de mult, de foarte mult timp. Şi e grozav să te întorci după o zi de muncă acasă, ştiind că te aşteaptă cineva drag, căruia îi pasă de tine.

- Dar cum rămâne cu tatăl tău? Ştii că ar face orice ca să rămâi aici.

- Trebuie să rezolv şi cu el într-un fel. Nu-mi dau seama cum, dar atitudinea lui s-a schimbat radical. Imi place felul în care se comportă acum. Nu ştiu... Putem rămâne câteva luni aici, să vedem cum ne înţelegem.

Fannie se întrebă dacă Hyram i-ar spune vreodată fiului său despre atacul de cord. Poate că o va face, când relaţia lor se va schimba cu adevărat în bine.

Sau poate Clay nu va şti niciodată. Oricum, important era că amândoi doreau să se împace.

- Nu trebuie să-ţi faci griji că tatăl tău îţi va sta în cale, spuse Fannie. Vrea atât de mult să locuieşti împreună cu el, încât o să se comporte cât mai frumos posibil.

Clay o privi câteva momente, apoi întrebă:

- Ei, ce spui? Te căsătoreşti cu mine? Aşa putem fi toţi patru împreună.

- Şi dacă nu merge? întrebă ea ezitant.

- Cât optimism! exclamă el sarcastic.

- Trebuie să mă gândesc la viitor, spuse ea rugător. Mai ales că e şi fiica mea în joc.

- Bine, hai să-ţi spun ceva. Voi face tot ce-i omeneşte posibil ca relaţia noastră să meargă bine. Şi dacă nu se poate, tot voi avea grijă de tine şi de Mandy.

- Cred că am fost destul de clară când ţi-am spus că n-am nevoie de banii tăi!

- Te rog, lasă-mă să termin. Te voi ajuta financiar până vei lua licenţa, şi vei reuşi să te întreţii singură. Iar ajutorul meu nu va implica nici o responsabilitate din partea ta. Tu nu trebuie decât să-ţi vezi de facultate şi de Mandy.

- Vii cu noi la Washington?

- Da. Ne vom întâlni cu mătuşa lui Mandy împreună. Dacă va vedea cât de mult ţinem la nepoata ei, poate va fi fericită să scape de ea, şi împăcată cu gândul că o lasă pe mâini bune.

- Pari încrezător.

- Ştiu să mă port cu femeile în vârstă. Ar fi trebuit să mă vezi cât de bine mă înţelegeam cu bunica mea. O aveam la degetul mic. Mătuşa lui Mandy va fi floare la ureche.

Clay ştia să se comporte şi cu fetele tinere. Nu trebuia decât să zâmbească. Dar se temea puţin de mătuşa Rhea.

- Şi dacă nu cooperează? întrebă Fannie.

- Intentăm proces. Vom face orice ca s-o obţinem pe Mandy.

- Te-ai ataşat de ea...

- Da. E un copil bun.

Fannie se întrebă de ce Clay nu recunoştea că era înnebunit după Mandy. Se vedea de la o poştă. Probabil experienţa cu tatăl său îl făcuse mai reticent.

- Trebuie să-ţi răspund în momentul ăsta? întrebă ea. Pot să mă mai gândesc?

- Gândeşte-te, dar nu prea mult. Dacă ne căsătorim, trebuie să mai aşteptăm douăzeci şi patru de ore pentru certificatul de căsătorie.

Nu era genul de cerere în căsătorie la care visase Fannie. Sigur, ea nu sperase niciodată la un cavaler în armură, şi cu cal alb, care să îngenuncheze în faţa ei şi să-i facă o declaraţie. Dar viaţa era plină de surprize.

Asta nu însemna că relaţia lor nu va merge. Ea îl iubea. Probabil, în timp, şi el o va iubi.

- Bine, spuse ea în cele din urmă. Mă căsătoresc cu tine.

Fannie se trezi cu noapte-n cap în ziua ceremoniei. Se ridică din pat cu grijă, ca să nu-l trezească pe Clay, şi se grăbi spre dormitorul fiicei sale. Mandy dormea profund, cu mâinile sub cap. Părea un îngeraş, iar inima lui Fannie se umplu de dragoste, la vederea ei. Gândul că o va putea pierde din nou o scotea din minţi. Va face orice ca s-o câştige. După ce vorbise cu mătuşa ei, cu două zile în urmă, era clar că aceasta va trimite autorităţile după Mandy. Pentru ea nu conta că biata copilă îşi pierduse familia şi era teribil de nefericită acolo. Avea un singur scop - s-o aducă prin orice mijloace înapoi, la Washington.

Fannie îşi mângâie fiica şi şopti:

-Mandy, trezeşte-te. Hai, somnoroasă mică. Vreau să te duc undeva.

Mandy deschise ochii şi privindu-şi ceasul, întrebă:

- Chiar acum?

Cinci minute mai târziu, Fannie deschise a treia uşă a garajului şi scoase maşina pe care o parcase acolo cu o săptămână în urmă. Când Mandy o privi uimită, Fannie spuse:

- Ai mai mers vreodată cu o maşină fără aer condiţionat?

- Nu. A cui e maşina asta?

- A mea. Haide, urcă.

Abia când Fannie ieşi pe şosea, Mandy întrebă:

- Ce se întâmplă, mamă?

Era pentru prima oară când Mandy îi spunea

mamă. Fannie fu atât de surprinsă, încât fu cât pe ce să intre într-un copac de pe marginea şoselei. Trebuia să-şi facă curaj ca să-i poată spune ce avea de gând.

- Te-am minţit, păpuşă, spuse ea după câteva momente.

- Ştiu, spuse Mandy simplu, privind înainte.

Fannie apăsă pe frână şi se opri motorul.

- Serios? întrebă ea clipind des. Şi de ce nu mi-ai spus nimic până acum?

- Ştiam că-mi vei spune adevărul când vei fi pregătită. Şi... nici eu n-am fost sinceră cu tine şi cu Clay. Mă mir că nu v-aţi prins.

- Nu aveam motive să nu te credem, spuse ea, apoi adăugă zâmbind: Se vede că avem acelaşi sânge.

Apoi porni motorul şi conduse mai departe, în tăcere. Mandy se gândea că în după-amiaza aceea va da ochii cu mătuşa sa şi se întreba dacă va mai suporta mult să locuiască împreună cu ea. Fannie se gândea la strategia pe care o plănuise împreună cu Clay. Spera să iasă bine. Oricum, nu-i spuseseră nimic lui Mandy, pentru a nu-i da speranţe deşarte. Dacă va reuşi, va fi o surpriză.

Când casa ei le apăru în faţă, Fannie îşi schimbă dispoziţia. Acoperişul era la fel de înclinat cum îl lăsase, tencuiala la fel de coşcovită, iar veranda părea lovită de un cataclism.

Fannie parcă maşina, opri motorul, şi rămase tăcută.

- Ei, asta e, spuse ea în cele din urmă.

Mandy tăcu, aşa că Fannie continuă:

- De fapt, interiorul arată mai rău decât exteriorul. Trebuie s-o văruiesc, să-i repar acoperişul, fundaţia, finisajele interioare... In fine, sunt multe de făcut. Din păcate n-am avut niciodată bani sau timp ca s-o fac.

- Aici ai crescut tu? întrebă Mandy.

- Mda, spuse Fannie dorind să pară indiferentă.

Urâse sărăcia în care trăise, şi sentimentul că erau singură pe lume. Urâse s-o vadă pe mama sa bolnavă. Işi urâse tatăl.

- Hai să intrăm, spuse Fannie coborând din maşină.

După ce deschise cu cheia şi împinse uşa, aceasta scârţâi jalnic. Mandy intră cu grijă înăuntru şi privi în jur. După câteva clipe de tăcere, întrebă:

- Mereu a arătat aşa?

- Din păcate, da, oftă Fannie gândindu-se la casa frumoasă a lui Hyram şi închipuindu-şi casa în care crescuse Mandy.

- De ce ai vrut să mi-o arăţi?

Fannie se aşează pe un scaun, în bucătărie, şi spuse:

- Speram să înţelegi de ce am renunţat la tine, Mandy. Nu voiam să creşti în sărăcia asta. Nu voiam ca prietenii tăi să râdă de tine. Eu n-am avut niciodată o prietenă în liceu. Nu puteam să invit pe nimeni aici.

- Clay mi-a spus că tatăl tău te-a abandonat.

- Da. Spunea că nu poate locui împreună cu o

femeie bolnavă. A tot încercat să intre în diverse afaceri, dar nimic nu i-a ieşit. Se pricepea doar la cioplitul în lemn. Dar tu ştii asta. In schimb, nimeni n-a ştiut câte ore de muncă istovitoare îi lua ca să realizeze un obiect finit din lemn. Niciodată nu primea un preţ bun pe obiectele sale, aşa că până la urmă a renunţat.

- Dar mama ta ce a păţit?

- A avut scleroză în plăci. A zăcut la pat mulţi ani înainte să moară. Cred că a murit pentru că şi-a pierdut dorinţa de a trăi.

- Ţi-e dor de ea?

- Da... Era cea mai bună prietenă a mea. Mă înfuriam când vedeam că nu luptă ca să trăiască. Majoritatea bolnavilor de scleroză trăiesc mult mai mult decât a trăit ea. Cred că a renunţat din clipa în care tatăl meu ne-a părăsit.

Fannie îşi sprijini coatele pe masă şi o privi pe Mandy câteva clipe. Aceasta spuse, cu lacrimi în ochi:

- Voiam să-ţi spun... că părinţii mei adoptivi... au fost foarte buni cu mine. Am avut tot ce mi-am dorit. I-am iubit foarte mult... Am vrut să ştii asta... Am vrut să ştii că mi-ai ales nişte părinţi foarte buni... şi nu trebuie să te mai simţi vinovată.

- Mă bucur, Mandy, şopti Fannie impresionată. Sunt mândră de tine. Şi le sunt recunoscătoare oamenilor care te- au crescut. Au făcut treabă bună. Mi-ar fi plăcut să-i cunosc.

Mandy încercă să vorbească, dar nu reuşi din cauza nodului care i se pusese în gât. Fannie întinse

braţele şi Mandy îi sări în poală înfundându-şi capul în părul ei.

- Mă bucur că te-am găsit, hohoti ea. Dar nu voiam ca ei să moară...

Fannie îşi strânse în braţe şi-şi legănă fiica. Inima ei era sfâşiată de durere şi milă. Cum putea să renunţe la Mandy după ce abia reuşise s-o găsească?

Când ieşiră din casă, o jumătate de oră mai târziu, soarele începea să răsară. Ceaţa de dimineaţă crea o lumină ireală.

- Cred că deja ai aflat că eu şi Clay nu suntem căsătoriţi, spuse Fannie.

- Da. Am fost dezamăgită. Imi place mult de Clay.

- Am discutat cu Clay despre asta, spuse Fannie aşezându-se pe o băncuţă, sub un stejar. Ne-am dat seama cât de mult vrem să locuim împreună cu tine, să fim o familie. Aşa că ne-am decis să ne căsătorim.

- Serios? întrebă Mandy fericită. Când?

- Astăzi.

- Pot să vin şi eu?

- Normal!

- Ştiam eu că voi doi sunteţi sortiţi unul celuilalt.

- O să mergem toţi trei la mătuşa ta. Vom afla dacă te va lăsa să locuieşti împreună cu noi.

- Dacă nu acceptă?

- Trebuie să ne asumăm riscul. Dacă nu cooperează, suntem gata să discutăm cu un avocat şi să începem procesul de adopţie. Va dura, Mandy, dar nu vreau să-ţi năruiesc speranţele.

- Tu eşti mama mea adevărată, şopti Mandy. De

ce trebuie să mă adopţi?

- Am renunţat la custodia ta cu mult timp în urmă. Nu pot să te iau de la părinţi tăi adoptivi când îmi vine mie bine. Ei au murit, dar dreptul legal îl are acum mătuşa ta.

- Dar eu nu sunt suficient de matură ca să decid unde vreau să locuiesc?

- Nu ştiu. Trebuie să consultăm un avocat. Dar ar fi mai bine pentru toată lumea să încercăm o discuţie de la om la om cu mătuşa ta. In ciuda aparenţelor, ea te iubeşte.

- Dar are un fel tare ciudat de a mi-o arăta, spuse Mandy morocănos.

- Sperăm să iasă totul bine pentru toată lumea. Ai încredere în noi.

La ora trei, în după-amiaza aceea, Fannie şi Clay fură declaraţi căsătoriţi de judecătorul de pace, în prezenţa lui Mandy, Hyram, Greta, Wilhmena, Gussie şi Ernestine Dempsey. Pe nimeni nu surprinse vestea.

Clay se îmbrăcase într-un costum gri, iar Fannie îşi pusese un costum crem. După ce judecăorul de pace îi declară căsătoriţi, Clay o sărută pe Fannie, în aplauzele asistenţei.

Ernestine şi Gussie, care-şi luaseră batistele din dantelă destinate special ceremoniei, nu mai pridideau să le ducă la nas şi la ochi.

- Mă bucur pentru tine, draga mea, spuse Wilhmena strângând-o pe Fannie în braţe. Cred că ştii că ai pus mâna pe cel mai dorit burlac din oraş.

Când se întoarseră acasă găsiră camera de zi şi

sufrageria transformate într-un bufet. Bucătarul îşi dăduse toată silinţa să prepare cele mai sofisticate antreuri. Peste tot erau pahare cu şampanie şi flori. In mijlocul mesei trona tortul cu trei etaje.

- Când ai organizat totul? întreba Fannie întorcându-se spre Hyram pentru un toast.

- Din clipa în care Clay mi-a spus că se va căsători cu tine. Nu e bine să păstrezi secrete faţă de rude şi prieteni. Rişti să pierzi cadourile de nuntă, spuse el făcând semn spre o măsuţă pe care se aflau o mulţime de cutii împachetate în hârtie colorată, şi... un plic. Acelea sunt pentru voi.

Clay luă plicul şi-l băgă repede în buzunar. Ştia ce conţinea. Actul de proprietate pentru terenul de lângă râu.

- Mulţumesc, tată, spuse el strângându-l pe Hyram în braţe şi bătându-l bărbăteşte pe spate.

Relaţia lor se schimbase mult în bine. Păcat că această schimbare venise cam târziu. Clay şi-ar fi dorit de mult să aibă un tată adevărat. Dar aveau o viaţă la dispoziţie ca să recupereze ce pierduseră în toţi acei ani.

- Şi asta e pentru tine, spuse Hyram întorcându-se spre Fannie şi înmânându-i un set de chei. M-am gândit că e timpul să ai o maşină nouă. Deja mi-e teamă pentru viaţa ta, în rabla aceea de o sută de ani.

Când intrară în garaj Fannie exclamă uluită:

- Un Ford Mustang decapotabil! Dumnezeule, Hyram! Cred că leşin.

- Mamă, ce maşină! exclamă Mandy din spatele lor. Are scaune din piele.

- Ce părere ai, Mandy? Nu eşti invidioasă că mama ta primeşte cadouri? întrebă Hyram.

- Cred că da, spuse Mandy, deşi se vedea că era bucuroasă pentru Fannie.

In uşa garajului apăru grăjdarul ţinând de căpăstru un pur sânge arab cu părul lucios, de culoarea alunei.

- Nu e pentru mine! exclamă Mandy înfiorată de emoţie.

- Ba chiar aşa, spuse Hyram strângându-şi proaspăta nepoată în braţe.

- Mulţumes, unchiule Hy, dar... oftă ea, dacă nu mă mai întorc înapoi?

- Iată un motiv s-o faci, spuse Hyram încrezător. Când fiul meu îşi pune ceva în cap, nimic nu-i mai stă în cale.

Pe la ora cinci, Clay le ajută pe Fannie şi pe Mandy să urce în maşină. Fannie propusese să meargă cu noua ei maşină, dar el insistase să ia Mercedesul lui Hyram.

- Trebuie s-o impresionăm pe mătuşa Rhea, spusese el. Un Mercedes are o altă prestanţă. Fordul Mustang decapotabil poate părea frivol.

- Ai dreptate.

- Curând, cred că vom fi nevoiţi să cumpărăm o maşină de familie.

Fannie era atentă la vorbele lui numai pe jumătate. Tot nu-i venea să creadă că se căsătorise

cu Clay. Se întreba ce conţinea plicul din buzunarul lui. De ce-l ascunsese Clay atât de repede? Trebuia să recunoască faptul că nunta lor nu fusese prea obişnuită. Clay o luase de nevastă ca s-o ajute să-şi recupereze fiica. Chiar se oferise s-o ajute material, în caz că relaţia lor nu mergea.

Cât de mult îşi dorea Fannie să aibă o căsnicie fericită! Pentru că-l iubea pe Clay. îl iubea şi-l respecta. Niciodată n-o pusese într-o situaţie jenantă, şi în liceu nu încercase s-o bage în patul lui.

Când trecură graniţa statului Carolina de Nord spre Virginia, Clay începu să caute un hotel. Găsiră unul de trei stele şi comandară cina în cameră.

Mandy abia se atinse de mâncare.

- Ai emoţii? întrebă Clay.

- Da. N-o cunoşti pe mătuşa Rhea.

- Sincer să fiu, şi mie mi-e teamă, recunoscu Clay frecânudu-şi mâinile una de alta.

- Las-o baltă, spuse ea zâmbind vag, mama te-a transformat într-un urs mare şi blând.

Mai târziu, după ce Mandy adormi, Fannie rămase la capul ei multă vreme, mângâindu-i fruntea. Ii promisese fiicei sale că într-un fel sau altul vor rezolva problema. O părăsise pe Mandy o dată. N-o mai putea face şi a doua oară. Oricum, nu-şi mai putea imagina viaţa fără ea.

Când intră în dormitorul lor, mai târziu, îl găsi pe Clay stând în pat şi privind la televizor. Părul încă îi mai era umed după duşul pe care-l făcuse. Fannie se hotărî să facă şi ea un duş.

Ieşi din baie un sfert de oră mai târziu, mirosind a săpun, cu părul ud şi îmbrăcată în cămaşa de noapte de la Wilhmena. Se aşeză în faţa oglinzii şi începu să se pieptene.

- Lasă-mă pe mine, spuse Clay luându-i peria din mână. Intotdeauna mi-am dorit să fac asta. Cum trebuie să fac?

- Incepe de la vârfuri. Părul ondulat e foarte dificil de pieptănat. Trebuie descâlcit. De aceea folosesc mult balsam.

Clay începu s-o pieptene aşa cum îl învăţase.

- Ce face Mandy? întrebă el.

- Nu prea bine. Dar în cele din urmă a adormit.

- Şi tu?

- Sunt moartă de îngrijorare. Dacă nu reuşim s-o convingem pe bătrână? Biata mea fată ce-o să facă?

- Trebuie să facem tot posibilul. Dacă nu ajungem la inima bătrânei, intentăm proces. Intr-un fel sau altul îţi vei recâştiga fiica. încearcă să ai răbdare şi încredere în mine.

- Dar am încredere în tine, Clay, şopti ea.

Clay se simţea mişcat de mărturisirea ei şi ştia că-i luase mult timp să ajungă aici. O privi o clipă minunându-se cât de frumoasă era în cămaşa aceea de noapte, dar nu l-ar fi deranjat s-o vadă îmbrăcată în ceva mai provocator. Ştia el un magazin în Savannah, unde se vindea lenjerie intimă feminină.

- Ştii că ar trebui să ne mai cumpărăm haine noi, spuse el mângâind-o pe ceafă.

- Ştiu, râse Fannie gâdilată de atingerea lui.

Săraca Wilhmena. Cred că am lăsat-o fără haine. Am fost atât de prinsă de problemele mele...

- Ştii ceva? După ce se termină toată nebunia, vom porni în luna de miere şi-ţi voi cumpăra orice haine îţi doreşti. Nu-mi convine ca nevasta mea să poarte lucruri împrumutate. Ce vor spune oamenii?

- Sinceră să fiu, încă nu mă simt ca o nevastă.

- Asta înseamnă că nu-mi fac bine datoria de soţ, spuse el împingând-o în pat, pe spate, şi urcându-se deasupra ei.

Mâinile lui începură s-o mângâie peste tot. Fannie nu se simţise niciodată mai protejată, iar când Clay începu să facă dragoste cu ea, se simţi cu adevărat iubită.

*
* *

Casa mătuşii Rhea era înghesuită într-un şir de case aflate pe o stradă îngustă de lângă dealul Capitoliului. Avea două etaje şi o parcelă mică de verdeaţă în faţă, pe care erau plantate panseluţe. Mandy le povestise că mătuşa sa cumpărase casa aceea cu treizeci de ani în urmă, când preţul caselor în zonă scăzuse la jumătate.

- E zgârcită, spuse Mandy. Cumpără numai de la solduri şi, într-o noapte, am văzut-o cu ochii mei cum s-a furişat în curtea vecinilor şi a luat o lampă pe care aceştia o aruncaseră la gunoi. Ei, ştiu că nu e frumos bârfeşti, dar... oftă ea.

- Probabil a avut o copilărie grea, spuse Fannie amintin- du-şi de copilăria sa nefericită.

- Nu, e plină de bani. Familia mamei mele e foarte bogată. Dar aşa e mătuşa Rhea.

Fannie simţi că-i tremură genunchii când bătură la uşa masivă de stejar. Le deschise o bătrână înaltă, osoasă, care se sprijinea într-un baston sculptat, cu cap metalic. Era plină de riduri, dar ochii ei albaştri erau încă vii.

- Sper că eşti mândră de ce-ai făcut, tânără domnişoară, spuse bătrâna cu un accent afectat, când dădu cu ochii de Mandy. Doctorul mi-a dublat doza de medicamente împotriva tensiunii de când ai dispărut fără să mă anunţi.

- Putem să intrăm? întrebă Clay înclinându-se respectuos.

- Sigur, spuse bătrâna din vârful buzelor, făcându-le loc să intre.

Ea se aşeză pe un fotoliu acoperit cu un cearşaf, şi-i invită
şi pe ei să ia loc pe o canapea acoperită cu un sac de plastic. Fannie se simţi brusc sufocată în casa aceea îngustă, cu geamuri mici şi mobilă prea masivă. Se întrebă de ce ţinea bătrâna canapeaua şi fotoliul acoperite. Apoi, privind în jur, îşi dădu seama că femeia aceea nu mai aruncase nimic de ani de zile, ba mai luase şi de la vecini ce apucase. Toţi pereţii erau plini de fotografii înrămate diferit, iar pe mese şi în vitrine aşezase sute de bibelouri şi ceşti desperecheate. Parcă se aflau într-un magazin de antichităţi de la periferie.

Clay decise să ia cuvântul şi, arătând spre Mandy,

spuse:

- Doamnă Turnbull, cred că nepoata dumneavoastră are să vă spună ceva.

Mandy se ridică în picioare şi, cu privirile în pământ, începu:

- Imi pare rău că te-am supărat, mătuşă Rhea. N-am vrut să te rănesc.

Bătrâna privi supărată în altă parte. Işi strânse buzele şi spuse:

- Nu mă interesează.

- Ştiu că aţi fost foarte îngrijorată, spuse Clay blând. Soţia mea şi eu am fost teribil de îngroziţi când am aflat că Mandy a fugit de acasă. Mai ales după ce aţi făcut atâtea pentru ea.

- Ingroziţi? întrebă bătrâna privindu-l cu ochi de vultur. Eu n-am dormit nopţile. Poliţia a întors camera ei pe dos în căutarea unor indicii cât de mărunte. Mi-a luat ore să fac ordine la loc. Nu mai sunt aşa de tânără...

Apoi, întorcându-se spre Fannie, adăugă:

- Deci dumneavoastră sunteţi mama lui Mandy?

- Da, doamnă, spuse Fannie cu voce tremurătoare. Am fost fericită peste măsură să-mi văd fiica. Dar am fost devastată când am aflat cum a ajuns la mine. Ii pare foarte rău pentru fapta ei. Sper să puteţi s-o iertaţi.

- Sigur, interveni Clay încrucişându-şi braţele la piept. Nu ne aşteptăm s-o iertaţi prea uşor. Mandy a încălcat legea. Trebuie pedepsită pentru fapta sa.

- Ce sugeraţi? întrebă mătuşa Rhea privindu-l cu

interes.

- Trebuie s-o supravegheaţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Altfel, va fugi din nou. Un copil care a prins gustul libertăţii e scăpat din mână. Ar trebui s-o daţi la internat. Sigur, e foarte scump. Dar Mandy e încăpăţânată, şi altfel nu se poate.

- Nu e un copil bun, interveni Fannie. Sunt sigură că v-a făcut zile amare.

Mătuşa Rhea părea surprinsă, dar satisfăcută.

- Ei, mă bucur că mai există cineva pe lumea asta care să-mi dea dreptate, spuse ea. Săraca sora mea, Dumnezeu s-o ierte, era prea indulgentă cu fiica sa, şi priviţi ce s-a ales de ea! E o puşlama neruşinată!

- Aveţi dreptate, spuse Fannie. Nu putem să ne scăpăm copiii din mână. Asta e problema tinerilor din ziua de azi. Invaţă de mici să facă numai prostii.

- Vă supăraţi dacă vă întreb la ce biserică mergeţi? întrebă mătuşa Rhea privind-o atent.

- Sunt o membră de onoare a bisericii Baptiste. Fac parte din cor.

- Eu sunt metodistă, spuse Rhea. Ştiu că baptiştii sunt foarte stricţi.

- Nu îndeajuns, replică Fannie spre surprinderea mătuşii. Dacă ar fi după mine, aş interzice tinerelor să poarte rochiţe scurte, şi să se întâlnească cu băieţii. Au trecut vremurile în care bărbaţii erau nişte adevăraţi domni. Eu am avut mare noroc cu domnul Bodine.

- Sunt de acord cu dumneavoastră. Apropo, aţi dejunat? Pot s-o rog pe menajera mea să ne

pregătească nişte gustări. De obicei dorm la ora asta, dar...

- Ai auzit, Mandy? interveni Clay. Cum va putea biata ta mătuşă să doarmă după-amiaza dacă e nevoită să te supravegheze pe tine toată ziua? De unde poate să ştie dacă tu nu te strecori pe afară ca să te întâlneşti cu vreun băiat în timp ce ea doarme?

- Aşa e! exclamă triumfătoare mătuşa Rhea.

- Incerc să fiu o fată bună, mătuşă, spuse Mandy cu o privire vinovată, aşezându-se în genunchi şi punându-şi capul în poala bătrânei.

Pentru prima oară privirea femeii se îmblânzi. Făcu o tentativă de a-i mângâia părul blond, dar se opri.

- Nu mă pot abţine, continuă Mandy. îmi vine tot timpul să fac o năzbâtie. Poate ar trebui să mă dai la internat. Ştiu că te va costa mult, dar într-o zi mă voi revanşa.

Bătrâna căzu pe gânduri. Probabil cântărea dacă merita propunerea. în cele din urmă decise că nu.

- I-am promis surorii mele că voi avea grijă de Mandy, spuse mătuşa privind neajutorat spre Clay şi Fannie.

- Cred că sora dumneavoastră nu ştia ce vă cere, spuse Fannie strângând mâna bătrânei.

Probabil că femeia îşi iubea nepoata, dar nu ştia cum să-şi exprime dragostea.

- Sunteţi nişte oameni de treabă, spuse Rhea zâmbind. Aproape că m-aţi păcălit.

Fannie şi Clay se priviră îngroziţi. Mandy îşi săltă

capul din poala bătrânei şi o privi cu ochi rugători.

- Vreau să stau cu ei, mătuşă. Te iubesc foarte mult şi vreau să te mai vizitez, dar... Acum am găsit-o pe mama mea adevărată şi nu vreau s-o mai pierd.

- Şi voi ce părere aveţi? întrebă Rhea privind spre Clay şi Fannie.

- Eu mă simt binecuvântată că Dumnezeu mi-a mai dat o şansă.

Două ore mai târziu, Mandy termină de împachetat restul lucrurilor şi-i promise mătuşii că-i va scrie. Bătrâna îşi îmbrăţişă nepoata, cu ochii sclipind de lacrimi.

- Sper că n-am dezamăgit pe nimeni, spuse ea.

- Ne-aţi făcut cea mai fericită familie din lume, o linişti Clay.

*
* *

Se întoarseră pe acelaşi drum, dar de data asta închiriară un apartament într-un hotel de lângă ocean. In seara aceea Fannie luă iniţiativa, sărutându-l pe Clay, făcând dragoste cu el şi simţindu-se mai puternică, decât oricând.

Când ajunseră acasă în după-amiaza următoare, şi-i dădură lui Hyram vestea cea mare, acesta le spuse:

- Trebuie să sărbătorim!

O trimise pe Greta după o sticlă de şampanie din care-i dădură şi lui Mandy.

- Hyram, n-o mai răsfăţa, spuse Fannie când acesta îi mai turnă fetei un pahar din băutura rozalie,

dulce şi înţepătoare.

- Sunt bunicul ei, spuse el îmbrăţişând-o pe Mandy. E treaba mea s-o răsfăţ. Nici nu ştiţi cât mă bucur să vă am pe toţi lângă mine. Am trăit destul singur în casa asta. Acum voi mi-aţi adus lumină şi veselie.

Mandy mai rămase puţin în compania lor, apoi se scuză şi spuse:

- Aş vrea să-mi călăresc noul armăsar.

- Să te schimbi în haine de călărie, o sfătui Fannie.

- Incepi să semeni cu mama, râse Mandy.

- Dar chiar sunt mama ta, replică Fannie rănită. Să nu uiţi niciodată asta.

După ce Mandy plecă din încăpere, Hyram spuse:

- Cum vi se pare viaţa de familie?

- Eu nu mă plâng, răspunse Clay privindu-şi cu drag proaspăta soţie.

în dimineaţa aceea făcuseră de două ori dragoste. îşi mărturisiseră iubirea în cel mai frumos mod cu putinţă. Deja Clay nu-şi mai imagina viaţa fără Fannie.

- îmi dau seama numai privindu-vă, spuse Hyram mulţumit. E clar că sunteţi înnebuniţi unul după celălalt. Aşa că stau şi mă întreb dacă n-ar trebui să-ţi cer actul acela de proprietate înapoi, Clay. Se pare că lucrurile au ieşit până al urmă în avantajul tău.

Zâmbetul lui Clay păli când o văzu pe Fannie albind.

- O să-ţi explic mai târziu, iubito, spuse el îngrijo-

rat.

Fannie ţâşni de pe canapea şi fugi din casă, cu ochii plini de lacrimi.

- Mă iertaţi! strigă ea în urmă. Am nevoie de aer.

Hyram îşi privi speriat fiul.

- Am făcut o gafă?

Fannie se duse direct în garaj şi-şi scoase maşina ei veche. îl văzu în oglinda retrovizoare pe Clay ieşind din casă după ea şi făcându-i semn să se întoarcă, dar îl ignoră şi demară în trombă.

Voia să ajungă acasă. Acasă la ea. Ar fi luat-o şi pe Mandy, dar fata era prea fericită să călărească în acel moment. Se va întoarce după ea mai târziu.

Parcă în faţa casei sale, coborî din maşină şi o luă la fugă. Nu se mai opri decât în patul mamei sale. Gâfâia de oboseală şi frică. Ce făcuse?

Se simţea ca o proastă. Se îndrăgostise de un bărbat mituit să pretindă că e soţul ei. Iar el o ceruse de nevastă numai din milă. Interpretase greşit toate aceste favoruri pe care i le făcuse Clay. Poate că acea căsnicie fusese sortită eşecului încă de la început.

Trebuia să se gândească numai la Mandy. Ele două se vor descurca foarte bine şi singure. Ea îşi va lua o slujbă, va renunţa la facultate şi se va concentra asupra viitorului fiicei sale. Asta era cel mai important. Apoi, dacă va veni timpul şi va avea banii necesari, va termina şi facultatea. Dar asta numai după ce Mandy va avea viitorul asigurat.

Ar fi fost atât de frumos dacă Clay ar fi iubit-o!

Doamne, de ce aflase atât de târziu? Nu. Refuza să trăiască cu un bărbat care o ajuta din milă.

- Fannie?

Vocea lui o sperie.

- Ce cauţi aici? întrebă ea rece.

- Te-am urmărit, spuse el păşind timid în cameră. Ştiam că vei veni aici.

Clay era atât de frumos, încât ea abia rezista să nu-i sară în braţe.

- Vreau să fiu singură, murmură ea privind în altă parte.

- Deja vrei să renunţi? Se vede pe faţa ta. De ce nu ne dai o şansă?

- Ce voia tatăl tău să-ţi ofere ca să te dai drept soţul meu? întrebă Fannie privindu-l tăios.

- O parcelă de pământ, lângă râu, pe care mi-am dorit-o dintotdeauna. Dar te-aş fi ajutat şi fără asta, Fannie.

- Trebuie să te cred pe cuvânt?

- Spuneai că ai încredere în mine. Vrei să renunţ la pământ? O fac şi pe asta, dacă te întorci acasă.

- Ai face aşa ceva? întrebă ea privindu-l neîncrezătoare.

- Pământul e foarte important pentru mine, dar nu mă interesează, dacă asta înseamnă că vă voi pierde pe tine şi pe Mandy. Cu voi am învăţat să fiu altfel. Am înţeles că viaţa e frumoasă şi merită trăită din plin. înainte eram plictisit, obosit, dezamăgit. Mi se părea că nimeni nu dă doi bani pe mine, că toată lumea îmi urmăreşte averea. Eu n-am iubit pe

nimeni.

- Nici pe mine, murmură Fannie.

- Cum poţi să spui aşa ceva? întrebă rănit Clay. Tu m-ai învăţat sensul dragostei. Datorită ţie am început să ţin la bătrânul meu tată. Datorită ţie mă trezesc vesel dimineţile. Mi-am recâştigat încrederea în mine, datorită ţie. Fannie, spuse el luându-i mâinile într-ale sale, nu renunţa la ce am câştigat. Nu mă pricep să fac declaraţii, dar dacă eu nu te iubesc, nu ştiu cine altcineva te iubeşte. Şi ar fi bine să ai încredere în mine.

Fannie se simţea emoţionată de declaraţia lui stângace, dar totuşi nu era convinsă.

- Mi-e teamă, Clay, spuse ea cu lacrimi în ochi. Mi-am promis că nu voi depinde niciodată de altcineva.

- Ştiu, iubito, spuse el sărutându-i mâinile. Dar eu îţi jur că nu te voi părăsi. Nici Mandy nu te va părăsi. Te iubeşte mult. Sigur, într-o zi va pleca la facultate, dar mă vei avea pe mine şi pe copiii noştri.

- Copiii noştri? întrebă ea cu speranţă.

- Da, nu-ţi doreşti copii cu mine?

- Ba da, spuse ea cu ochi strălucitori. Vreau o familie numeroasă.

- Cu cât mai numeroasă, cu atât mai veselă. Dar numai după ce-ţi iei licenţa. Vreau să am grijă să-ţi realizezi visele. Şi dacă nu ne va ajunge casa tatei, o voi construi pe a noastră.

Fannie zâmbi printre lacrimi. Cum să nu-l iubească pe bărbatul acela care făcea orice ca ea să

fie fericită?

- De ce eşti atât de bun cu mine?

- Pentru că te doresc mult, răspunse el. Pentru că am nevoie de tine. Pentru că te iubesc la nebunie, Fannie Bodine, spuse el sărutând-o pătimaş.

Şi ei îi era de ajuns.

Sfâr[it